

THÁNG 10, THÁNG 11, THÁNG 12, NĂM 2016

BÀI HỌC SA-BÁT

Sách GIÓP

(THE BOOK OF JOB)

In tại nhà in Tiếng Nói Hy Vọng ©2016
El Monte, California, USA

Mục Lục

1. ĐOẠN KẾT	5
2. THIỆN ÁC ĐẤU TRANH	12
3. “GIÓP HÁ KÍNH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI...”	19
4. THƯỢNG ĐẾ VÀ SỰ ĐAU KHỔ CỦA NHÂN LOẠI.....	26
5. CÁI NGÀY ĐÁNG NGUYỄN RỦA.....	33
6. PHẢI CHĂNG SỰ PHỈ BÁNG KHÔNG CÓ LÝ DO.....	40
7. TRỪNG PHẠT ĐÍCH ĐÁNG	47
8. HUYẾT VÔ TỘI	54
9. TIA HY VỌNG	61
10. CON GIẬN CỦA Ê-LI-HU	68
11. TỪ GIỮA CON GIÓ TRỐT	75
12. ĐẮNG CỨU CHUỘC CỦA ÔNG GIÓP.....	82
13. CÁ TÁNH CỦA ÔNG GIÓP.....	89
14. NHỮNG BÀI HỌC TỪ SÁCH GIÓP.....	96

Tác giả:

Clifford Goldstein

Dịch giả:

Nguyễn Trung Hậu

Ban hiệu đính:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Kezia Tuyết Nguyễn

Nguyễn Đăng Hưng

Lâm Kim Tuyết

Trình bày:

Nguyễn Đăng Hưng

Mọi liên lạc, thư từ xin gửi về:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Tiếng Nói Hy Vọng

P.O. Box 5704, El Monte, CA 91734

Tel. (626) 454-1304

www.TiengNoiHyVong.org

CÂU HỎI MUÔN ĐỜI

Trái ngược với các lời tuyên truyền xuyên tạc nông cuồng đang thịnh hành hiện nay, Cơ Đốc nhân chúng ta được trang bị đầy đủ các lập luận hợp lý để hỗ trợ cho niềm tin vững chắc nơi Thượng Đế của mình. Mặc dầu một số tư tưởng gia lỗi lạc nhất trên thế giới tuyên bố rằng thuyết tiến hóa có thể giải thích được hết mọi điều kỳ lạ, mỹ lệ và khó hiểu nhất của sự sống, nhiều người hiện đại vẫn nhận thấy khó có thể chấp nhận giả thuyết ấy. Nhiều giả thuyết “khoa học” phỏng đoán vũ trụ xuất hiện từ cõi “hư vô”, nhưng số đông người ta nghĩ rằng nếu vạn vật đến từ một Đấng Tạo Hóa thì nghe có vẻ có lý và tự nhiên hơn là đến từ “hư vô”, vì điều này nghe thật phi lý và đầy mâu thuẫn.

Mặc dầu luận lý và chứng cứ rõ ràng đứng về phía người hữu thần chúng ta trong cuộc tranh biện về nguồn gốc vũ trụ, sự chào đời của điều ác và tội lỗi trên thế gian vẫn luôn luôn là cái gai nhọn, bắt buộc chúng ta đối diện với một câu hỏi muôn đời: Nếu Đức Chúa Trời có thật, toàn thiện, bác ái, và toàn năng, tại sao có quá nhiều đau khổ trên đời?

Sách Gióp mà chúng ta sẽ học trong ba tháng tới là một cố gắng để đối phó với câu hỏi muôn đời này. Nên lưu ý sách Gióp cũng là một trong các cuốn sách đầu tiên của Thánh Kinh. Như thế chúng ta thấy, ngay từ buổi ban đầu, Đức Chúa Trời đã ban cho nhân loại một số lời giải đáp cho nan đề vô cùng hóc búa và trọng đại này.

Nhưng trong sách Gióp chỉ có một số lời giải đáp, chứ không phải là tất cả. Có lẽ không đơn độc một sách nào của Kinh Thánh có đủ khả năng giải đáp hết mọi thắc mắc; thậm chí ngay cả toàn bộ Kinh Thánh cũng vậy. Tuy nhiên, ít nhất sách Gióp đã vén mở phần nào bức màn huyền bí, để hé lộ sự hiện hữu của một Thượng Đế ngoài tầm giác quan của con người (ngay cả các giác quan được hỗ trợ bởi các dụng cụ khoa học). Thật ra, sách Gióp chỉ cho chúng ta thấy điều mà nhiều sách khác của Kinh Thánh cũng chỉ ra: luôn luôn có sự quan hệ chặt chẽ giữa thế giới tự nhiên, là thực tại giải thích được bằng khoa học, và thế giới siêu nhiên, là thực tại không giải thích được. Tiểu sử thăng trầm của ông Gióp là một thí dụ về nguyên lý quan trọng và lời cảnh báo mà sứ đồ Phao-lô đã đưa ra sau nhiều thiên niên kỷ: “Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thể lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy” (Ê-phê-sô 6:12).

Tuy sách Gióp phần lớn là câu chuyện về cuộc đời của một cá nhân, nó cũng là câu chuyện về cuộc đời của mỗi một chúng ta, vì tất cả chúng ta đều bị đau khổ, cũng một cách dường như rất phi lý như trường hợp ông Gióp. Ngay cả sự việc bốn người bạn đến thăm ông cũng phản ảnh hoàn

cảnh của chúng ta, vì ai trong chúng ta đã không từng cố gắng tìm hiểu tại sao người khác bị sầu đau?

Tuy nhiên, chúng ta sẽ bỏ sót một điểm vô cùng then chốt trong sách Gióp, nếu giới hạn tầm nhìn của mình chỉ trong đề tài con người đang đau khổ cố gắng tìm hiểu nỗi đau khổ của người khác. Chúng ta đừng bỏ sót bối cảnh đầy ý nghĩa của câu chuyện, ấy là cuộc đấu tranh vĩ đại giữa thiện và ác để ráo riết tranh giành linh hồn mỗi người. Trận chiến dữ dội ấy đã bộc phát từ thiên đàng, và giờ đây là cuộc cận chiến đang diễn ra kịch liệt ngay giữa tâm hồn, lý trí, và thân xác của mỗi thành viên nhân loại.

Các bài học trong ba tháng này tập trung vào cuộc đời ông Gióp, khảo sát sự đau khổ của ông từ xa tới gần. Chúng ta biết chuyện đời ông đã chấm dứt như thế nào, cũng như bối cảnh toàn diện của câu chuyện. Là người đọc, chúng ta có một số kiến thức về sách Gióp và về Kinh Thánh, và dùng kiến thức ấy để cố gắng hiểu càng nhiều càng tốt lời giải đáp cho hai câu hỏi sau đây: 1) Tại sao chúng ta đang sống trong một thế giới đầy những xấu xa và ác độc? 2) Làm thế nào để chúng ta có thể đối phó với một thế giới bất toàn như vậy?

Tất nhiên, ngay cả sau khi học xong sách Gióp một lần, rồi học trở lại lần nữa, qua sự trợ lực của các sách khác trong Kinh Thánh, nan đề muôn đời về sự đau khổ vẫn còn đó, vẫn chưa được giải tỏa, nhưng chúng ta có thể nắm chắc một điều, ấy là lời giải đáp tối hậu cho nghi vấn muôn đời nằm trong tay Đức Chúa Giê-su, mà qua đó “trong Đấng Christ, chúng ta được cứu chuộc bởi huyết Ngài” (Ê-phê-sô 1:7). Xuyên qua Ngài, mọi câu trả lời sẽ được truyền đạt.

Ông Clifford R. Goldstein là chủ bút các loạt bài học Trường Sa-bát lớp Tráng Niên của Giáo Hội Cơ Đốc Phục Lâm và đã làm việc tại Toàn Cầu Tổng Hội từ năm 1984.

BÀI SỐ 1

ĐOẠN KẾT

CÂU GỐC: “Đức Chúa Giê-su phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi” (Giăng 11:25).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 42:10-17; Sáng thế Ký 4:8; Ma-thi-ơ 14:10; I Cô-rinh-tô 4:5; Đa-ni-ên 2:44; Gióp 14:14, 15.*

Trong các lớp học viết, học sinh được dạy về tầm quan trọng của lối kết thúc một câu chuyện, nhất là tiểu thuyết, loại văn cần có đoạn kết thỏa mãn người đọc. Nhưng ngay cả trong các câu chuyện thật, một kết cuộc hay và đầy thỏa mãn cũng rất quan trọng không những cho người đọc mà nhất là cho người trong cuộc.

Còn đối với các câu chuyện về chính cuộc đời của chúng ta thì đoạn cuối nên như thế nào? Cuộc đời chúng ta không phải là những câu chuyện hư cấu nằm trên trang sách hoặc kịch bản của phim ảnh, nhưng được thể hiện qua thịt và máu trong đời sống thật. So với tiểu thuyết, đoạn kết của các chuyện hiện thực như vậy có thu về một mối các ý tản mạn để tạo được một kết cục đặc ý hay không?

Tuy nhiên làm sao các câu chuyện thật (không hư cấu) có thể chấm dứt một cách tốt đẹp được, nếu tất cả các câu chuyện ấy đều luôn kết thúc bằng cái chết nghiệt ngã, là một điều không thể nào xem là tốt đẹp được, và luôn là chiếc bóng đầy hăm dọa ám ảnh con người? Gọi là “một kết cục hạnh phúc”, nhưng từ lúc nào sự chết được xem là hạnh phúc?

Sự thật phũ phàng về cái chết cũng là sự thật của câu chuyện cuộc đời ông Gióp, vì tuy đoạn cuối rất hạnh phúc, trái ngược hẳn tất cả các truân chuyên trong đoạn đầu, nhưng câu chuyện vẫn không thực sự hoàn toàn hạnh phúc, vì cũng đã kết thúc với vành khăn tang.

Tuần này, khi bắt đầu nghiên cứu sách Gióp, chúng ta sẽ khởi sự từ phần cuối, bởi vì phần ấy nêu lên nhiều câu hỏi, cũng là những nghi vấn áp dụng cho chính đoạn kết của cuộc đời chúng ta.

CÓ THỰC SỰ HẠNH PHÚC MÃI MÃI VỀ SAU KHÔNG?

Các chuyện cho trẻ em hay kết thúc bằng câu: “Và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau.” Trong một số ngôn ngữ, câu giống như vậy đã bị lạm dụng quá nhiều, nên mất đi phần lớn sức mạnh cảm động người đọc, và không còn tạo được tác dụng mong muốn, chủ thực sự ý câu này rất lạc quan, rằng dầu tình tiết câu chuyện ra sao đi nữa—công chúa bị bắt cóc, con chó sói dữ tợn, hoặc một quân vương bạo tàn—cuối cùng thì vị anh hùng, và có lẽ cả người vợ mới của anh ta, cũng sẽ thành công thành vợ chồng.

Và đó cũng là lối sách Gióp đã chấm dứt, hay ít nhất dường như thế khi thoạt nhìn, vì sau bao gian khổ đắng cay, ông Gióp đã được bù đắp và ban phước dồi dào.

Xin đọc Gióp 42:10-17. Đoạn kết của sách Gióp ghi chép điều gì về các ngày cuối cùng của cuộc đời ông?

Giả sử bạn hỏi những người đọc Kinh Thánh về sách nào của Kinh Thánh có vai chính được “hạnh phúc mãi mãi về sau”, chắc chắn phần lớn câu trả lời của họ sẽ là sách Gióp.

Quả vậy, cứ thử tổng kết tất cả các thứ ông Gióp đã được sở hữu ở phần chót câu chuyện: không kể bốn người bạn thân và vợ ông trong phần đầu câu chuyện, trong phần sau, nhiều thân nhân và bạn bè khác đã đến để an ủi ông, họ giàu lòng từ tế và cũng đã trợ giúp tài chánh.

Khi sách Gióp hết, ông Gióp có gấp đôi những gì ông đã có khi bắt đầu (so sánh Gióp 42:12 với Gióp 1:3). Ông có thêm mười người con khác—bảy trai và ba gái—thế cho bảy người con trai và ba người con gái đã tức tưởi thiệt mạng (Gióp 1:2, 18, 19). Ngoài ra, “Trong toàn xứ chẳng có người nữ nào lịch sự bằng ba con gái của Gióp” (Gióp 42:15).

Và ông Gióp, người đã suyết chết, hưởng thọ được thêm 140 năm. “Rồi Gióp qua đời tuổi cao tác lớn” (Gióp 42:17). Những chữ diễn tả phước lộc ở đây cũng đã được dùng để tả những ngày cuối của ông Áp-ra-ham (Sáng thế Ký 25:8), ông Y-sác (Sáng thế Ký 35:29), và Vua Đa-vít (I Sứ Ký 29:28), hàm ý rằng các nhân vật trên được ở trong một tình trạng tốt đẹp và hạnh phúc, nhưng mĩa mai thay, lại cùng lúc với một tình trạng thật đau buồn là sự chết.

Chúng ta đều thích những câu chuyện có hậu. Bạn biết chuyện có hậu nào không, và đã học được ý gì từ đó?

KẾT CUỘC KHÔNG NHƯ Ý

Sách Gióp đã kết thúc với tình trạng ông Gióp được vạn sự như ý, “qua đời tuổi cao tác lớn”. Chúng ta thừa biết đây không phải là kết cục của rất nhiều cuộc đời, thậm chí cả những cuộc đời trung tín, ngay thẳng và trong sạch.

Xác định kết cuộc của các nhân vật sau đây trong Kinh Thánh: A-bên (Sáng thế Ký 4:8); U-ri (II Sa-mu-ên 11:17); Ê-li (I Sa-mu-ên 4:18) Vua Giô-si-a (II Sử Ký 35:22-24); Giăng Báp-tít (Ma-thi-ơ 14:10); và Ê-tiên (Công vụ các Sứ đồ 7:59, 60).

Như những đoạn này cho chúng ta thấy, Kinh Thánh đầy những câu chuyện không có kết thúc êm đẹp. Ấy là vì chính đời sống cũng đầy những câu chuyện không có kết thúc êm đẹp. Trong một số trường hợp, người ta bị giết vì sống cho một mục đích nào đó, hoặc họ chết vì những chứng bệnh ghê gớm nào đó. Hoặc có người nếu không chết, thì cũng sống một đời oằn oại trong đau đớn và khổ nhục. Rất nhiều người trong số các trường hợp này đã không hiên hách vượt qua được các hoạn nạn như ông Gióp. Thật sự mà nói, chẳng mấy ai được tràn trề ơn phước về sau giống như ông ấy. Mà chúng ta cũng chẳng cần tới Kinh Thánh mới biết được sự thật khắt khe này, vì ai trong chúng ta đã không từng biết những kết cuộc đẫm máu và nước mắt?

Bạn có biết hậu vận đau buồn của cuộc đời ai không, và bạn đã học được sự khôn ngoan nào từ đó?

SỰ PHỤC HỒI DANG DỜ

Vâng, chuyện cuộc đời ông Gióp đã kết thúc một cách tuyệt đẹp, nhưng một kết thúc như thế rất hiếm hoi và ít khi xảy ra trong cuộc đời của bao nhân vật khác trong Thánh Kinh, hay của cả nhân loại nói chung. Đôi khi các học giả Thánh Kinh có nhắc đến sự “phục hồi” của ông Gióp, vì ông đã có lại nhiều thứ bằng cách này hay cách khác.

Tuy nhiên nếu câu chuyện cuộc đời ông Gióp đã chấm dứt hẳn nơi đây, thì nó có hoàn hảo chưa? Đương nhiên mọi việc đều tốt đẹp hơn cho ông, nhưng cuối cùng ông vẫn phải chết, cũng như tất cả các con của ông, và các con của họ cũng vậy, hết thế hệ này sang thế hệ khác, tất cả đều chết. Không nghi ngờ gì nữa, tất cả họ cùng gặp những nan đề trong đời sống như chúng ta ngày hôm nay, vì ai cũng biết, nan đề và rắc rối là sự kiện đương nhiên trong thế gian hư hỏng mà chúng ta đối diện.

Và, theo như những gì chúng ta biết, ông Gióp không bao giờ ý thức được lý do của các tai họa khủng khiếp đã xảy đến cho ông. Vâng, ông có thêm con cái mới, nhưng còn nỗi đau buồn thương tiếc đối với các đứa con đã bị mất thì sao? Và rồi còn các vết thương lòng không bao giờ phai nhạt mà ông đã mang theo trong suốt cuộc đời mình? Đời ông Gióp có một kết cục mỹ mãn, nhưng kết cục ấy không hoàn hảo, vì vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp.

Thánh Kinh nói rằng Đức Chúa Trời “đem người ra khỏi cảnh khốn người” (Gióp 42:10). Kết luận ấy rất đúng, nhất là khi so sánh với tất cả các hoạn nạn đã xảy ra trong cuộc đời ông trước đó, nhưng phần lớn câu chuyện dường như vẫn chưa thỏa đáng, vẫn còn nhiều thiếu sót và dở dang. Cảm tưởng thiếu sót này không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì, nói cho cùng, trong hiện trạng thế giới của chúng ta, hậu vận của cuộc đời chúng ta có ra sao đi nữa, tốt hay xấu, sẽ vẫn luôn luôn có một cái gì đó dường như chưa hoàn tất.

Đây là lý do mà kết thúc của sách Gióp được xem như là một biểu tượng cho sự kết thúc thật sự của mọi khổ đau trên trần đời. Biểu tượng ấy tiên báo niềm hy vọng và lời hứa dành cho chúng ta, qua phúc âm của Đức Chúa Giê-su Cơ Đốc, về một tình trạng phục hồi toàn vẹn, vĩ đại vượt xa thành quả phục hồi của cá nhân ông Gióp.

Đọc I Cô-rinh-tô 4:5. Câu Kinh Thánh này nói gì với chúng ta về tình trạng trên đời luôn có những điều không bao giờ có câu trả lời, vẫn dang dở, hay thiếu sót. Thay vào đó, câu Kinh Thánh này hướng chúng ta đến niềm hy vọng tươi sáng nào?

VƯƠNG QUỐC CUỐI CÙNG

Ngoài ra, Kinh Thánh cũng là một cuốn sách lịch sử, nhưng không chỉ dừng lại nơi đó, mà còn dùng các dữ kiện lịch sử để dạy dỗ những bài học thuộc linh, gồm có chân lý về cách sống trong thời đại hôm nay (xin đọc I Cô-rinh-tô 10:11).

Thêm vào đó, Thánh Kinh không những chỉ kể các chuyện quá khứ, mà cũng nói đến chuyện tương lai, như thời kỳ cuối cùng của thế giới, gồm các đề tài về sự chết, sự phán xét, thiên đàng và địa ngục, cũng như lời hứa về niềm hy vọng nơi đời sống vĩnh cửu mới, nơi một thế giới mới.

Thánh kinh tiết lộ cho chúng ta nhiều bí mật về tận thế. Như chúng ta đã biết, sách Gióp chấm dứt nơi sự qua đời của ông Gióp. Nếu sách Gióp là quyển sách duy nhất phải đọc, người đọc hẳn nghĩ rằng câu chuyện cuộc đời ông Gióp đã hết với cái chết của ông, và không còn gì khác để có hy vọng, bởi vì, dựa trên tất cả những gì chúng ta biết, sau khi một người chết chẳng còn biến cố nào khác nữa.

Tuy nhiên, Thánh Kinh dạy chúng ta một điều khác không giống vậy. Khi tận thế, vương quốc của Đức Chúa Trời, là nhà ở đời đời của những ai được cứu, sẽ được thiết lập và tồn tại vĩnh viễn, chứ không như các vương quốc hạ giới, nay còn, mai mất.

Xin đọc Đa-ni-ên 2:44 và 7:18. Các câu Kinh Thánh này truyền đạt niềm hy vọng quý báu nào mà người ta cần áp ủ trong thời kỳ cuối cùng?

“Kế hoạch cứu chuộc vĩ đại, nhằm khôi phục thế gian trở lại trong tình ưu ái của Đức Chúa Trời, đã tái tạo mọi mất mát do tội lỗi gây ra. Không chỉ riêng loài người đón đau tui nhục được cứu, nhưng cả trái đất đầy thương tích cũng vậy, để làm ngôi nhà vĩnh hằng cho những ai thành tâm vâng phục. Trong suốt sáu ngàn năm, Sa-tan đã hung hãn tìm cách giành quyền kiểm soát địa cầu, nhưng bây giờ, mục đích nguyên thủy của Đức Chúa Trời trong tiến trình tạo dựng địa cầu rồi cuối cùng cũng đã thành tựu (xin xem Đa-ni-ên 7:18).” – Phỏng trích từ trang 342, sách *Patriarchs and Prophets* của tác giả Ellen G. White.

Đúng, sách Gióp đã kết thúc với cái chết đương nhiên của một ông lão nhiều trăm tuổi, nhưng tin mừng cho tất cả chúng ta và bản thân ông Gióp là cái chết của ông, và kết cục dang dở của sách Gióp không có nghĩa cũng là cái chung cuộc tối hậu của ông. Và giống như vậy, cái chết của chúng ta cũng không phải là chung cuộc tối hậu của chúng ta.

PHỤC SINH VÀ ĐỜI SỐNG

Xin đọc Gióp 14:14, 15. Ông Gióp hỏi câu gì, và như thế nào ông đã tự trả lời câu hỏi ấy?

Một trong các chủ đề của sách Gióp là sự chết. Bất kỳ quyển sách nào thảo luận về sự đau khổ của con người đương nhiên cũng phải thảo luận về sự chết, vì nó là thủ phạm chính làm con người phải đau khổ. Ông Gióp chất vấn, nếu người chết có sống lại hay không, và rồi ông bộc lộ ước ao mong chờ cuộc đời mới của mình. Động từ “chờ đợi” trong tiếng Hê-bơ-rơ cũng mang ý nghĩa là hy vọng vào điều mình đang chờ đợi.

Ông Gióp đã hy vọng nơi sự “thay đổi” cho ông, trong tiếng Hê-bơ-rơ cũng có nghĩa là “tái tạo”, “làm mới lại”, hay “thay thế”, thường áp dụng cho y phục, hoặc cho nhiều điều khác nhau, nhưng trong câu này thì áp dụng cho sự “tái tạo” sau khi chết, là điều ông Gióp hy vọng, là lúc “Chúa sẽ đổi đời công việc của tay Chúa” (Gióp 14:15).

Tất nhiên, niềm hy vọng mãnh liệt của chúng ta trong lời hứa vĩ đại về tính cách chưa chung cuộc của sự chết, trái với quan niệm của những người vô thần tuyệt vọng, chỉ có thể xuất phát được từ đời sống, cái chết và mục vụ thánh của Đức Chúa Giê-su. “Tân Ước dạy rằng Đấng Cơ Đốc đã đánh bại sự chết, kẻ thù truyền kiếp của con người, ngoài ra cũng cảnh cáo rằng Đức Chúa Trời sẽ đem mọi kẻ đã chết đến ứng hầu trước tòa án phán quyết cuối cùng. Nhưng giáo lý này đã trở thành một phần quan trọng của tín lý Kinh Thánh... sau sự sống lại của Đấng Cơ Đốc, một chiến thắng về vang trên sự chết, đã cụ thể hóa giáo lý này, khiến sức mạnh của nó gia tăng vượt bậc.” – Phỏng trích từ trang 237, sách *The Book of Job*, NICOT, Accordance electronic edition (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 1988), của tác giả John E. Hartley.

“Đức Chúa Giê-su phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi” (Giăng 11:25). Điều nào trong lời an ủi của Đức Chúa Giê-su mang đến cho chúng ta niềm hy vọng và đức tin nơi “ngày tận thế”? Chúng ta may mắn biết được điều gì mà ông Gióp không biết?

TỰ TƯỞNG BỔ TÚC:

Nhiều tai biến đã đến trong cuộc đời ông Gióp, nhưng ông vẫn một lòng tin trung với Chúa. Rồi sau đó ông đã được đền bù mọi thứ đã mất. Tuy thế, như phần lớn của sách Gióp, còn nhiều thắc mắc vẫn chưa được giải thích thỏa đáng. Nên nhớ rằng sách Gióp chỉ là một trong các quyển sách của Kinh Thánh, và vì vậy, đặt tất cả tín lý và giáo lý của chúng ta chỉ trên một quyển sách duy nhất là một hành động thiếu sáng suốt. Chúng ta may mắn có thêm các sách khác của Kinh Thánh để giúp giải thích các khúc mắc bí hiểm được thảo luận trong sách Gióp. Tần Ước làm sáng tỏ nhiều đề tài người ta không am hiểu tưởng tận trong thời Cựu Ước, và thí dụ cụ thể nhất có lẽ là ý nghĩa của nghi lễ đền thánh. Một người Y-sơ-ra-ên sùng đạo có thể hiểu về ý nghĩa của cái chết của con sinh tế cũng như toàn thể hệ thống tế lễ, nhưng, chỉ qua gương Đức Chúa Giê-su và cái chết đôn đầu của Ngài trên cây thập tự, chúng ta mới có thể thấu hiểu được toàn diện ý nghĩa sâu xa của đền thánh, đặc biệt là qua sách Hê-bơ-rơ, nơi pho bày ý nghĩa thực sự của nghi lễ ấy.

Ngày nay chúng ta rất có phước vì biết được “lẽ thật hiện đây” (II Phi-e-rơ 1:12) và chắc chắn được soi sáng trong nhiều vấn đề tỏ tường hơn ông Gióp, nhưng chúng ta cũng vẫn cần phải tập sống với tình trạng có các câu hỏi chưa được trả lời. Dầu đã được soi sáng, chúng ta vẫn còn nhiều điều để học, nhưng cảm thấy khích lệ rằng mình càng học hỏi thêm nhiều lẽ thật, thì Đức Chúa Trời càng dạy cho thêm nhiều lẽ thật nữa. Thật ra, chúng ta đã được cho biết: “các thánh sẽ đi từ thế giới này qua thế giới khác, và hầu hết thời giờ của họ được dành cho công cuộc tìm hiểu những bí ẩn của chương trình cứu chuộc, là một đề tài sẽ tiếp tục mở rộng tâm trí của họ cho đến muôn đời.” – Phỏng trích từ *Advent Review and Sabbath Herald*, 9 Tháng Ba, 1886, của tác giả Ellen G. White.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Khái thị cấp tiến có nghĩa là những khía cạnh mới hơn và sâu xa hơn của chân lý sẽ tiếp tục được hé mở. Những thí dụ khác của ý niệm khái thị cấp tiến là gì? Chẳng hạn, trong toán học, trước hết học sinh học các con số và tập đếm đơn giản, rồi dần dần học và hiểu thêm cách cộng, trừ, nhân, chia. Sau đó, chúng có thể học thêm toán đại số, toán hình học và toán giải tích phức tạp, nhưng luôn luôn sẽ vẫn tiếp tục dùng các con số cơ bản của môn toán số học. Theo thí dụ vừa rồi, phương pháp khái thị cấp tiến được áp dụng vào chương trình dạy giáo lý của hội thánh như thế nào?
2. Đọc Gióp 42:11. Các tư tưởng gia Kinh Thánh trong lịch sử đã luôn thắc mắc về sự vắng mặt của gia quyến và bạn hữu ông Gióp vào lúc mà ông cần họ nhất. Sách Gióp ghi rằng họ xuất hiện sau khi tình trạng ông đã trở nên tốt đẹp hơn. Điều gì không ổn với bức tranh ấy?
3. Có bao nhiêu hậu vận xấu của những cuộc đời mà bạn biết được? Thập Tự Giá cho bạn niềm hy vọng tràn trề nào về lời hứa rằng các hậu vận không may ấy thật ra chưa phải là kết cục tối hậu?

BÀI HỌC 2

THIỆN ÁC ĐẤU TRANH

CÂU GỐC: “Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-tan rằng: Hỡi Sa-tan, nguyên Đức Giê-hô-va quả trách ngươi; nguyên Đức Giê-hô-va là Đấng đã kén chọn Giê-ru-sa-lem quả trách ngươi” (Xa-cha-ri 3:2).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 1:1-5; Gióp 1:6-12; Xa-cha-ri 3:2; Ma-thi-ơ 4:1; Ê-xê-chi-ên 28:12-16; Rô-ma 3:26; Hê-bơ-rơ 2:14.2*

Các trang sách của Kinh Thánh, Cựu Ước lẫn Tân Ước, nói về một cuộc chiến tranh vũ trụ giữa Đức Chúa Trời và Sa-tan (ma quỷ), giữa thiện và ác tại thiên đàng và ở nơi trần thế. Khi chúng ta nghiên cứu và so sánh các đoạn Kinh Thánh, chúng ta sẽ thu thập được từng phần của sứ điệp Thánh Kinh giúp chúng ta hiểu được toàn phần tỏ tường hơn.” – Phỏng trích *The Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, trang 969.

Chủ đề về cuộc thiện ác đấu tranh giúp chúng ta hiểu tường tận toàn diện hơn sứ điệp của Kinh Thánh, nhất là chương trình cứu rỗi, được giải thích rõ ràng hơn trong Tân Ước, nhưng cũng được giới thiệu trong Cựu Ước, mà không đâu thể hiện rõ ràng bằng ngay trong sách Gióp.

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu chủ đề cuộc thiện ác đấu tranh ghi trong sách Gióp, và sẽ thấy ấy là trọng tâm của sách này. Chúng ta cũng sẽ học thấy rằng cuộc chiến đó có thật. Cuộc sống hiện đại và những kinh nghiệm của chúng ta có thể khác với cuộc đời và kinh nghiệm của ông Gióp, nhưng có một điều rất giống nhau, ấy là: như ông Gióp, chúng ta cũng tham gia trong cuộc thiện ác đấu tranh.

MỘT CHÚT THIÊN ĐƯỜNG NƠI THẾ TRẦN

Xin đọc Gióp 1:1-4. Các câu này cho chúng ta thấy thế nào cuộc đời của ông Gióp? Và điểm quan trọng gì về cuộc sống của ông đã được nhắc đến?

Ông Gióp là một người có tất cả. Hơn thế nữa, ông là một con người trung chính. Chữ dùng trong Gióp 1:1 có nghĩa là “không chỗ trách được” đến từ chữ gốc là “hoàn hảo” hay “tín nghĩa”. Chữ “ngay thẳng” vẽ lên hình ảnh của một con người bước thẳng trên một con đường không cong vẹo. Tóm lại, sách Gióp mở đầu cho thấy một con người giàu có, tín trung, và là một con người ngay thẳng và “có tất cả”.

Nhưng ông ta có tất cả ở giữa một thế giới tội lỗi.

Xin đọc Gióp 1:5, 6. Các câu này cho chúng ta thấy gì một thế giới bất toàn mà ông Gióp đang sống ấy?

Rõ ràng là ông Gióp có tất cả. Kinh Thánh còn cho thấy ông là một người giàu có và của cải rất nhiều. Nhưng thế nào đi nữa, ông vẫn đang sống giữa một thế giới đầy tội ác, một hành tinh đã bị tội ác hủy hoại. Rồi qua bài học chúng ta sẽ thấy ông Gióp nhận biết sự thật phùng phàng ấy như thế nào, và sống giữa một thế gian tội lỗi là thế nào.

Đời sống bạn trong hiện tại đang có những điều tốt đẹp nào? Bằng cách nào bạn có thể giữ mình để luôn có một thái độ biết ơn cho những điều tốt đẹp mình đang an hưởng?

TRANH CHẤP TRÊN THIÊN QUỐC

Sách Gióp bắt đầu tại thế gian ở một nơi yên tĩnh và bình an. Nhưng qua đến câu thứ 6 của đoạn 1, cảnh trạng đột ngột thay đổi thành một cảnh tượng mà mắt loài người không nhìn thấy được trừ khi được Đức Chúa Trời khai thị cho.

Xin đọc Gióp 1:6-12. Chúng ta sẽ nghiên cứu các câu này kỹ càng hơn trong một tuần lễ khác của ba tháng này. Nhưng điều gì đang xảy ra đây? Điều này khác với những gì chúng ta đã thấy về ông Gióp và về thế gian?

Các câu này cho thấy có một cuộc chiến đang diễn ra trong vũ trụ, và chúng ta không còn thấy bức tranh yên bình nữa. Đức Chúa Trời nhắc đến Gióp như một người cha hãnh diện nói về đứa con ngoan của mình. Sa-tan cười nhạo Chúa về niềm hãnh diện ấy, và nói rằng, đương nhiên bất cứ ai được phước thì trách sao họ chẳng phụng sự Ngài (Gióp 1:9).

Câu này không nói rằng có chiến tranh trên thiên đàng. Nhưng nó thật sự nói lên thái độ bất phục tùng và chống đối của Sa-tan. Trước mặt các “con trai của Đức Chúa Trời”, Sa-tan đã dám nói những lời thách thức Chúa. Làm sao ở thiên đàng lại có thể có tình trạng như vậy?

Câu trả lời nằm trong một ý chính, mà khi đọc Kinh Thánh, chúng ta sẽ thấy ý ấy khắp nơi. Ý chính ấy, hay chủ đề ấy là cuộc đấu tranh giữa thiện và ác, được diễn tả qua một bức tranh đầy sống động, để giúp chúng ta hiểu được toàn bộ câu chuyện kinh hoàng của tội lỗi và sự thống khổ. Nhưng quan trọng hơn hết, qua chủ đề ấy, chúng ta thấu hiểu những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta qua thập tự giá: Ngài đã vĩnh viễn giải quyết nan đề về tội lỗi và thống khổ trên địa cầu bằng cái chết nhục nhã đầy đau đớn của Ngài.

CUỘC CHIẾN NƠI TRẦN THẾ

Sách Gióp kéo tấm màn ngăn đôi giữa thế gian và thiên đàng để hé lộ cho chúng ta thấy một cảnh trí huyền bí của thiên đàng, để qua đó chúng ta biết được các chân lý cũng như những sự thật về vũ trụ, mà mắt và tai của người phàm không thấy và nghe được. Cho dù có trang bị với bao nhiêu triết lý, tư tưởng và kinh nghiệm sống của thế gian, nhân loại cũng không thấy được những huyền nhiệm này. Nhưng chỉ qua vài câu Kinh Thánh, chúng ta đã biết được sự tranh chấp giữa Đức Chúa Trời và Sa-tan, đã khởi sự ở thiên đàng, nhưng nhanh chóng lan xuống địa cầu, và là lý do cho sự tham gia của chúng ta ngày hôm nay.

Xin đọc Sáng thế Ký 3:1-4; Xa-cha-ri 3:2; Ma-thi-ơ 4:1; I Phi-e-rơ 5:8; I Giăng 3:8; và Khải huyền 12:9. Các câu này chỉ chúng ta biết về một cuộc chiến tranh đang xảy ra để đánh lại quyền lực của ma quỷ nơi thế gian như thế nào?

Các câu này chỉ là một vài thí dụ điển hình cho chúng ta thấy thật sự có một kẻ ác là ma quỷ (Sa-tan) trong vũ trụ. Đó là một thiên sứ có nhiều quyền hành nhưng đã sa ngã và nay chỉ muốn hãm hại nhân loại. Nhiều người chế nhạo cái tư tưởng về Sa-tan. Người ta không tin là có sự hiện hữu của Ma quỷ; nhưng qua những lời chứng rõ ràng của Kinh Thánh, chúng ta không để mình bị lôi cuốn vào sự không tin này.

Có những cách nào để chúng ta hiểu được sự làm việc của Sa-tan trong thế giới của chúng ta đây? Và sự bảo vệ duy nhất của chúng ta chống lại Sa-tan là gì?

SÁCH GIÓP LÀ CUỘC THIỆN ÁC ĐẤU TRANH THU NHỎ

Sách Gióp cho thấy Sa-tan có phần trong cuộc chiến tranh nghịch cùng Đức Chúa Trời, nhưng không cho biết cuộc chiến ấy khởi sự như thế nào.

Xin đọc Ê-sai 14:12-14; Ê-xê-chi-ên 28:12-16; và I Ti-mô-thê 3:6. Các câu Kinh Thánh ở đây giúp chúng ta hiểu gì về cuộc chiến?

Bà Ellen G. White bình luận rằng “luật pháp của yêu thương” là nền móng của chính quyền Đức Chúa Trời. Bà ghi rõ Đức Chúa Trời không muốn “lòng vàng phục vì bị bắt buộc”, và vì thế Ngài “ban quyền tự do chọn lựa” cho toàn thể nhân loại. Nhưng “có một kẻ đã lợi dụng sự tự do mà Đức Chúa Trời ban cho loài thọ tạo của Ngài để làm điều sai quấy. Tội lỗi khởi đầu với kẻ ấy. Sau Đức Chúa Giê-su, Sa-tan được xem là nhân vật được tôn trọng hơn hết và có quyền hành cũng như vinh dự hơn hết tất cả mọi sự sống nơi thiên đàng.” – Phỏng trích từ trang 34, sách *Patriarchs and Prophets* của tác giả Ellen G. White.

Khi sách Gióp giới thiệu Sa-tan, sự sa ngã của Sa-tan đã xảy ra rồi trong quá khứ, nhưng cuộc tranh chiến giữa thiện và ác vẫn còn đang tiếp diễn.

Cho biết những chọn lựa nào mà bạn đang đối diện ngày hôm nay? Và những lời hứa nào của Kinh Thánh mà bạn có thể nắm giữ để đoán chắc rằng bạn có những sự chọn lựa đúng?

CÁC CÂU TRẢ LỜI NƠI THẬP GIÁ

Xin đọc Giăng 12:31, 32; Khải huyền 12:10-12; Rô-ma 3:26; và Hê-bơ-rơ 2:14. Các câu trên giúp giải thích thế nào những hành động của Đức Chúa Giê-su nhằm chấm dứt cuộc thiện ác đấu tranh?

Nơi thập giá, Sa-tan đã lộ rõ bộ mặt thật của nó cho toàn vũ trụ thấy: một kẻ mưu sát. Những ai đã biết Đức Chúa Giê-su nơi thiên đàng phải bàng hoàng khi thấy Ngài bị đối xử tàn nhẫn và tội tệ bởi những tay sai của Sa-tan. Đó là sự “doán xét” Sa-tan phải nhận chịu, là tiên đoán của Đức Chúa Giê-su trong Giăng 12. Nơi thập tự, Đấng Cứu Thế chết cho “tội lỗi của toàn thế gian” (I Giăng 2:2). Chỉ giờ phút ấy thiên đàng mới có thể tuyên bố rằng “sự cứu rỗi nay đã đến”. Giờ phút ấy, lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa từ trước khi trời đất chưa dựng nên (II Ti-mô-thê 1:9), trở thành sự “xung công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Giê-su.” (Rô-ma 3:26). Tại thập tự giá, Đức Chúa Giê-su hủy diệt lời buộc tội đối trá nhằm vào Đức Chúa Trời của Sa-tan. Sa-tan đã tuyên truyền rằng luật pháp Đức Chúa Trời rất khắc nghiệt không ai giữ nổi; và hẳn cũng nói Đức Chúa Trời bất công khi Ngài cứu những kẻ vi phạm luật pháp Ngài. Nhưng Đấng Cơ Đốc, trong thể dạng con người, đã giữ mình trọn vẹn không phạm tội; và Ngài đã chết để cứu những kẻ vi phạm. Nơi đồi Gô-gô-tha, sự cuối cùng của Sa-tan đã bắt đầu.

Làm thế nào để chúng ta học được sự vui mừng qua hành động của Đấng Cơ Đốc dành cho chúng ta nơi thập tự giá, cho dầu chúng ta vẫn còn đang sống trong cuộc thiện ác đấu tranh?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Ngày hôm nay, nhiều Cơ Đốc nhân chối bỏ lẽ thật về sự hiện hữu của Ma quỷ và các sứ của nó, vì lý luận rằng khái niệm ma quỷ chỉ là biểu tượng phản ánh những điều xấu xa và hư hỏng của con người và thiên nhiên. Nhưng không phải mọi Cơ Đốc nhân đều bị mê hoặc bởi ý tưởng lầm lạc rằng cuộc thiện ác đấu tranh là chuyện “phong thần”. Chẳng hạn, nhà nghiên cứu Kinh Thánh Gregory Boyd đã viết, “Kinh Thánh từ đầu đến cuối cho thấy có những thần linh (thiên sứ và quỷ sứ) làm việc giữa loài người và Đức Chúa Trời, và họ có thể ảnh hưởng đời sống con người dầu tốt hoặc xấu. Tôi cả quyết Kinh Thánh đưa ra các dẫn chứng cho sự thật của tư tưởng này.” – Phỏng trích *God at War* của Gregory A. Boyd (xuất bản 1997), trang 11. Lời ông Boyd thật chí lý.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Tìm những câu Kinh Thánh nào nói về quyền lực của Sa-tan và của các sứ của nó? Điều gì sẽ mất nếu chúng ta xem các quyền lực này không có thật mà chỉ là biểu tượng phản ánh sự gian ác của loài người?
2. Bà Ellen G. White viết: “Đức Chúa Trời quyết định rằng Sa-tan không còn được phép ở tại thiên đàng nữa. Nhưng Ngài không hủy diệt nó... Bởi vì nếu Đức Chúa Trời hủy diệt Sa-tan ngay tại chỗ, nhân dân của thiên đàng và của mọi thế giới khác sẽ phụng sự Chúa bằng sự sợ hãi thay vì do bởi lòng họ yêu thương Ngài.” – Phỏng trích *The Great Controversy*, trang 498, 499. Tại sao Đức Chúa Trời muốn chúng ta hầu việc Ngài bởi lòng yêu thương Ngài và không vì lòng khiếp đảm?

BÀI HỌC 3

“GIÓP HÁ KÍNH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI LUỐNG CÔNG SAO?”

CÂU GỐC: “*Những người trả lời, “Sao người nói như một người ngu muội? Khi Đức Chúa Trời đưa tay ban phúc, chúng ta đã biết đón nhận; bây giờ Ngài giáng họa, chúng ta lại không biết nhận lãnh sao?” Trong mọi sự đó, Gióp không để cho lời nói ra từ miệng mình làm cho người mang tội” (Gióp 2:10).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 1 và 2; I Cô-rinh-tô 4:9; Sáng thế Ký 3:1-8; Phi-líp 4:11-13; Ma-thi-ơ 4:1-11; Phi-líp 2:5-8.*

Sách Gióp mở rộng tầm nhìn của chúng ta đến một chân trời mới của những gì có thật, gồm có cuộc chiến vĩ đại giữa thiện và ác, giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan (ma quỷ). Hiểu được bản chất của cuộc chiến ấy thì chúng ta sẽ sáng tỏ hơn về thế giới mình đang sống. Sách Gióp cũng cho chúng ta thấy cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại không phải chỉ là một cuộc chiến của ai khác đâu đó, không liên hệ gì đến chúng ta. Phải chi ảo tưởng này là sự thật, thì thành thối cho chúng ta biết bao, nhưng tiếc thay, không phải vậy như lời Kinh Thánh đã bảo: “Bởi vậy, hỡi các tầng trời và các đấng ở đó, hãy vui mừng đi! Khốn nạn cho đất và biển! Vì ma quỷ biết thì giờ mình còn chẳng bao nhiêu, nên giận hoảng mà đến cùng các người” (Khải huyền 12:12). Ma quỷ giận dữ đã hạ cánh bao phủ tối tăm mặt đất và đại dương, và chúng ta thừa biết cơn thịnh nộ của nó kinh khủng như thế nào, bởi vì ai trong chúng ta không từng trải nghiệm cơn thịnh nộ ấy.

Tuần này, chúng ta tiếp tục nghiên cứu hai chương đầu của sách Gióp để hiểu rõ hơn vị trí và vai trò của chúng ta trong cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại vẫn còn đang tiếp diễn.

GIÓP, TÔI TỐ ĐỨC CHÚA TRỜI

Đọc sách Gióp. Hãy lưu ý các lời Sa-tan cáo buộc ông Gióp. Sa-tan đã nói gì? Các lời buộc tội đó ám chỉ điều gì? Thật ra Sa-tan đang chỉ trích ai?

“Chúa há chẳng dựng hàng rào binh vực ở bốn phía người, nhà người, và mọi vật thuộc về người sao? Chúa đã ban phước cho công việc của tay người và làm cho của cải người thêm nhiều trên đất” (Gióp 1:10). Sách Gióp mở đầu bằng cách liệt kê cá tính toàn vẹn của ông Gióp, của cải và con cái đông đầy. Các ưu điểm này khiến người ta kính trọng ông Gióp là “người ấy lớn hơn hết trong cả dân Đông phương” (Gióp 1:3), nhưng cũng là các điểm Sa-tan dùng để thách thức Đức Chúa Trời, cho rằng ông Gióp hầu việc Đức Chúa Trời chỉ vì Ngài đã ban phước cho ông dồi dào, và nếu Đức Chúa Trời thu hồi hết các ơn phước ấy, thì “ắt là người sẽ phi báng Chúa trước mặt” (Gióp 1:11). Thách đố này của Sa-tan ám chỉ điều gì? Đó thật ra là một thách đố nhắm vào Đức Chúa Trời (và là trọng tâm của cuộc thiện ác đấu tranh). Nếu thật sự Đức Chúa Trời quá trác tuyệt và phi thường, ông Gióp chắc chắn vâng lời, kính sợ và thờ phượng Ngài, bởi lòng cảm kích và kính yêu Ngài, vì nói cho cùng, ai mà chẳng kính yêu một Đấng đã ban phước hậu hĩnh cho họ? Nói cách khác, Sa-tan đang bảo rằng Đức Chúa Trời hối lộ ông Gióp để ông trung tín. Như thế, Sa-tan cho rằng tinh thần phụng sự Đức Chúa Trời của ông Gióp không bắt nguồn từ lòng kính yêu ông dành cho Ngài, nhưng từ lòng ích kỷ vụ lợi.

Lối giải thích ở trên cũng tương tự như trong trường hợp của một số lãnh tụ chính trị tàn ác bạo ngược, tuy bị dân chúng oán ghét thậm tệ, nhưng lại được bè bạn và bọn tay chân trung thành tới chết, bởi vì họ được các lãnh tụ trên hậu đãi. Nếu Đức Chúa Trời thật sự từ tâm, bác ái và chăm lo, ông Gióp chắc chắn sẽ luôn phụng sự Ngài trong bất cứ tình huống nào. Tuy nhiên khi tuyên bố rằng ông Gióp sẽ bội phản Chúa, Sa-tan ám chỉ ngay cả ông Gióp cũng không hoàn toàn trông cậy nơi Ngài, mà chỉ trung thành vì lợi lộc Ngài ban trong một cuộc đổi chác.

Tại sao bạn phụng sự Đức Chúa Trời? Giả dụ các lý do bạn đưa ra không được đầy đủ. Nếu bạn chờ cho tới khi các lý do của bạn hoàn hảo thì chuyện gì có thể xảy ra cho bạn và cho niềm tin của bạn?

LẤY DA ĐÈN DA: TRẬN CHIẾN TIẾP TỤC

Gióp 2:1-3 bắt đầu qua sự tường thuật lại một phần các việc đã xảy ra trong Gióp 1:6-8, nhưng khác biệt ở phần cuối của Gióp 2:3, trong đó đích thân Đức Chúa Trời đã khen ngợi lòng trung tín keo sơn của ông Gióp, mặc dù phải hứng chịu bao tai ương khổ nạn. Khi chúng ta đọc tới Gióp 2:3, lời tiên đoán của Sa-tan đã không thành sự thực, vì ông Gióp vẫn một mực tín trung với Chúa, nhất định không phỉ báng Ngài theo như sự tiên đoán của Sa-tan.

Đọc Gióp đoạn 2. Việc gì đã xảy ra qua các câu Kinh Thánh này? Ngoài ra, điều gì rất quan trọng trong sự kiện sau đây mà cả chương 1 lẫn chương 2 của sách Gióp đều ghi nhận: “các con trai của Đức Chúa Trời” hiện diện để chứng kiến cuộc đối thoại giữa Đức Chúa Trời và Sa-tan?

Cụm từ “lấy da đền da” là một thành ngữ đã làm nhiều học giả Kinh Thánh thắc mắc. Nhưng thật ra ý nghĩa của thành ngữ này là: hãy để tai họa xảy đến trực tiếp trên bản thân ông Gióp, buộc ông phải tỏ lộ nơi nào ông đặt lòng trung thành. Sa-tan bảo hãy hủy hoại thân thể và sức khỏe của ông, rồi chờ xem kết quả.

Hành động Sa-tan tố cáo ông Gióp một cách công khai trước mặt tất cả các con cái của Đức Chúa Trời rất đáng để ý. Nó ăn khớp với những gì chúng ta đã biết về cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại, là một trận chiến đang diễn ra khắp vũ trụ. (Đọc I Cô-rinh-tô 4:9; Đa-ni-ên 7:10; Khải huyền 12:7-9.)

“Nhưng kế hoạch cứu chuộc của Đức Chúa Trời còn có một ý nghĩa sâu xa hơn là chỉ cứu rỗi nhân loại, vì đó không phải là lý do duy nhất để Đấng Cơ Đốc giáng trần. Mục đích của kế hoạch cũng không phải chỉ để cho nhân loại trên quả đất tí hon này có thể tuân giữ luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng chính là để thanh minh danh xưng và bản tính của Ngài trước toàn thể vũ trụ... Cái chết oanh liệt của Đấng Cơ Đốc để cứu nhân loại giúp mang thượng giới siêu việt đến trong tầm tay phạm nhân hạ giới, trước sự mục kích của cả vũ trụ.

Kế hoạch cứu chuộc chứng tỏ Đức Chúa Trời và Con Ngài rất công bình trong cách giải quyết cuộc nổi loạn của Sa-tan, bằng cách sẽ thiết lập vĩnh viễn luật pháp thượng giới, trong khi cũng phơi bày chân tướng xấu xa và hậu quả đau buồn của tội lỗi.” – Phỏng trích từ trang 68, 69 sách *Patriarchs and Prophets* của tác giả Ellen G. White.

ĐÁNG NGỢI KHEN DANH ĐỨC GIÊ-HÔ-VA

Sau khi bị Sa-tan tấn công đột đầu, ông Gióp còn liên tiếp nhận được thêm nhiều hung tin về các biến cố khủng khiếp khác. Ông phản ứng thế nào? (Xin đọc trong Gióp 1:20-22.) Điều gì hết sức quan trọng về sự kiện ông Gióp “không phạm tội, và chẳng nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời”?

Đối với chính phủ của Đức Chúa Trời, là một chính phủ được đặt nền tảng trên tình yêu thương, sự tự do lựa chọn là một đặc điểm vô cùng thiết yếu, vì Đức Chúa Trời muốn con cái Ngài phụng sự Ngài do nơi lòng yêu mến Ngài, chứ không phải do nơi bị bắt buộc. “Lời thách thức của Sa-tan ngụ ý ông Gióp hầu việc Chúa chỉ do nơi lợi lộc riêng tư... Sa-tan cố tình rêu rao rằng tôn giáo chân chính không bắt nguồn từ tình yêu thương và lòng cảm kích thật sự của con người trước đặc tính của Đức Chúa Trời. Nó không muốn người ta nghĩ rằng những tín đồ có lòng yêu thương tôn giáo là vì lòng sùng kính sâu xa của họ, và họ phụng sự Chúa vì ấy là điều đúng, điều nên làm, chứ không phải vì mong đợi được phần thưởng hay ân phúc.” – Phỏng trích từ trang 500, cuốn 3 bộ *The SDA Bible Commentary*.

Trong sách Gióp, ông Gióp chứng minh lời tố cáo của Sa-tan là vô căn cứ. Đức Chúa Trời biết việc gì sẽ xảy ra, nhưng ông Gióp không nhất thiết phải làm theo như vậy. Ông có thể phạm tội. Ông có thể đã “nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời.” Ông Gióp không hề bị Chúa cưỡng ép phải hành động như ông đã thật sự hành động. Sự trung tín của ông là một bài học sâu đậm và là tấm gương sáng cho cả cả thiên sứ lẫn nhân loại.

So sánh chuyện xảy ra cho ông Gióp trong Gióp 1 và chuyện xảy ra cho ông A-đam và bà Ê-va trong Sáng thế Ký 3:1-8. Điểm khác biệt to lớn nào giữa hai câu chuyện khiến tội của ông A-đam và bà Ê-va thêm phần nặng nề. Tại sao?

Ở một nơi thật yên bình tốt đẹp, ông A-đam và bà Ê-va đã có một tâm hồn hoàn toàn trong trắng. Nhưng họ đã không giữ được tâm hồn họ vô tội trước sự cám dỗ mãnh liệt của ma quỷ. Trái lại, ông Gióp ở trong một hoàn cảnh thật nhiều nhiều khê, trải nghiệm các thống khổ cùng cực, nhưng vẫn một lòng tin trung với Chúa, mặc dầu bị Sa-tan liên tục công phá. Cả hai trường hợp là ví dụ rất sống động của nan đề vĩ đại liên quan đến ý chí tự do.

Lời đáp của ông Gióp trong phần này làm lộ ra thế nào tính cách rẻ tiền, ấu trĩ và sai lầm của các lý do chúng ta thường viện ra để biện hộ cho tội lỗi của mình?

VỢ ÔNG GIÓP

Lúc này có lẽ là lúc thích hợp nhất để bàn đến một nhân vật nữa cũng bị thiệt hại và tổn thương nặng nề từ các biến cố trong câu chuyện ông Gióp, đó là người vợ của ông. Bà Gióp chỉ xuất hiện trong Gióp 2:9, 10, và sau đó, không còn được nhắc tới nữa trong câu chuyện lần sử sách; chúng ta không nghe thêm gì về bà. Nhưng suy gẫm về tất cả các việc đã xảy ra, ai có thể tưởng tượng được nỗi thống khổ tột cùng mà bà đã trải nghiệm? Thế giới của bà bị hoàn toàn sụp đổ trong chương 1, thêm một bằng chứng nữa hỗ trợ quan niệm cho trần đời là biến khổ, và tất cả mọi người, gồm cả chúng ta, đều có can dự trong cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại, mà không ai thoát khỏi!

Đối chiếu Gióp 2:3 với Gióp 2:9. Ngôn từ nào được cả Đức Chúa Trời lẫn vợ ông Gióp sử dụng? Cách sử dụng tương tự như vậy quan trọng ra sao?

Không phải ngẫu nhiên mà các chữ “trợn vện và ngay thẳng”, “bền đỗ” để tả về ông Gióp lại xuất hiện trong cả hai câu Kinh Thánh. Các chữ này theo cách dùng trong Gióp 1:1 và 1:8 thường được dịch là “không chỗ trách được”. Chữ gốc của chúng diễn tả sự “trợn vện” và “đầy đặn”.

Thật đáng buồn khi vợ ông Gióp lại là người chỉ trích ông về chính phương diện mà Đức Chúa Trời đã ngợi khen ông. Trong nỗi đớn đau và muộn phiền, bà đã thúc đẩy ông làm chuyện mà Đức Chúa Trời đã tin tưởng ông sẽ không bao giờ làm. Vì không ở trong hoàn cảnh cực kỳ bi đát của bà, chúng ta chắc hẳn không đoán xét bà được, nhưng bà vẫn có thể là một bài học cho chúng ta về thái độ thận trọng trong nguy cơ gây cho người khác vấp phạm (Lu-ca 17:2).

Xin đọc Gióp 2:10. Ở đây ông Gióp đã làm chứng hùng hồn về vấn đề gì? Xin cũng đọc Phi-líp 4:11-13.

Ông Gióp chứng tỏ đức tin của ông rất vững vàng và thành tín, theo Chúa trong lúc thịnh cũng như trong lúc suy. Nhưng điều khá ngạc nhiên ở đây là Sa-tan đã biến mất khỏi câu chuyện và không hề tái xuất hiện. Câu Kinh Thánh hiện tại không đề cập phản ứng của Sa-tan, nhưng chúng ta có thể hình dung được nỗi thất vọng và nỗi tức giận của nó trước lòng trung tín không dời chuyển của ông Gióp. Những xúc cảm này trong phản ứng của Sa-tan không có gì đáng ngạc nhiên, vì so với sự thất bại khi khuynh đảo ông Gióp, nó đã dụ gạt ông A-đam và bà Ê-va và nhiều người khác nữa quá dễ dàng. “Kẻ kiện cáo anh em chúng ta” (Khải huyền 12:10) sẽ phải đi tìm kiếm người nào khác ngoài ông Gióp để dụ dỗ và đổ lỗi.

Làm thế nào chúng ta học được cách xây đắp lòng trung tín với Chúa trong lúc thịnh cũng như lúc suy?

VÂNG PHỤC ĐẾN CHẾT

Sách Gióp 1:22 viết: “Trong mọi sự ấy, Gióp không phạm tội, và chẳng nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời”. Sách Gióp 2:10 viết: “Trong mọi việc đó, Gióp không phạm tội bởi môi miệng mình.” Trong cả hai trường hợp, dầu bị ma quỷ tấn công dữ dội, ông Gióp vẫn một mực trung thành với Chúa. Cả hai câu Kinh Thánh đều cho thấy ông không hề phạm tội qua hành động hay qua lời nói.

Đĩ nhiên, hai câu Kinh Thánh trên không bao giờ nhìn nhận sự vô tội của ông Gióp, vì Thánh Kinh dạy rằng tất cả mọi người đều phạm tội. “Nhược bằng chúng ta nói mình chẳng từng phạm tội, ấy là chúng ta cho Ngài là kẻ nói dối, lời Ngài không ở trong chúng ta” (I Giăng 1:10). “Ngay thẳng”, “trơn vẹn”, “kính sợ Đức Chúa Trời và lánh khỏi điều ác” (Gióp 1:1) không đủ để biến hóa một tội nhân thành vô tội. Cũng như mọi người khác, ông Gióp được sanh ra trong tội lỗi, chỉ có thể thoát khỏi nhờ một Đấng Cứu Chuộc.

Bao tai họa xảy đến cho ông Gióp, nhưng dầu thế, ông vẫn trung tín với Chúa. Qua lối sống của mình, ông Gióp có thể được xem như là một biểu tượng, một ví dụ về Đức Chúa Giê-su (xin xem bài học số 14), vì Ngài cũng đã từng trải qua các thử thách và các cám dỗ mãnh liệt, nhưng đã không bỏ cuộc và phạm tội, nhờ đó đã chứng minh lời tố cáo của Sa-tan về Đức Chúa Trời là sai. Đĩ nhiên, những gì Đức Chúa Giê-su làm thì to lớn hơn, vĩ đại hơn và nhiều ý nghĩa hơn so với những gì ông Gióp đã làm, nhưng không thể nào không nhìn thấy điểm tương đồng giữa hai cuộc đời.

Xin đọc Ma-thi-ơ 4:1-11. Kinh nghiệm của ông Gióp và của Đức Chúa Giê-su có những điểm tương đồng nào?

Trong hoàn cảnh bị cám dỗ được kể ở đây, cơ thể Đức Chúa Giê-su đời rã rời. Mặc dầu ở trong thân xác loài người yếu đuối (Rô-ma 8:3), Ngài vẫn cương quyết không thỏa hiệp với ma quỷ, cũng như ông Gióp đã không thỏa hiệp. Sa-tan biến mất khỏi vở kịch sau khi ông Gióp chứng tỏ sự trung tín của mình. Giống như vậy, Kinh Thánh viết “Ma quỷ bèn bỏ đi” (Ma-thi-ơ 4:11; Gia-cơ 4:7), sau khi Đức Chúa Giê-su khước từ nỗ lực cuối cùng của nó nhằm làm cho Ngài sa ngã.

Nhưng những cám dỗ mà Đức Chúa Giê-su phải đương đầu trong đồng vắng chỉ mới là bước vào cuộc. Sự thử thách thật sự và cam go nhất đã xảy ra nơi cây thập tự. Dầu Đức Chúa Giê-su đã bị đau đớn tận cùng trên thánh giá, Ngài vẫn trung tín cho đến chết.

Xin đọc Phi-líp 2:5-8. Sự “vâng phục cho đến chết” của Đấng Cơ Đốc cho chúng ta niềm hy vọng nào? Điều ấy dạy chúng ta nên sống thế nào để đáp lại sự vâng phục của Ngài?

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

Ai học sách Gióp và học thêm sách Hê-bơ-rơ đều để ý đến chữ “phỉ báng”. Chữ này nằm trong lời vợ ông Gióp nói: “Hãy phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi!” (Gióp 2:9). Gióp 1:5 viết “Để thường các con ta có phạm tội, và trong lòng từ chối Đức Chúa Trời chẳng.” Gióp 1:11 viết “Nhưng bây giờ hãy giơ tay Chúa ra, đụng đến hại các vật người có, ắt là người sẽ phỉ báng Chúa trước mặt.”

Trong mỗi trường hợp, chữ “phỉ báng” đến từ chữ có nghĩa “ban phước”, mà chữ gốc là “brk”, được dùng khắp Kinh Thánh, để nói về sự “ban phước”, và là chữ gốc của chữ dùng để ghi lại việc Đức Chúa Trời “ban phước” cho các loài thọ tạo trong sách Sáng thế Ký 1:22. Chữ gốc này cũng được dùng trong sách Thi thiên 66:8, “Hãy chúc tụng Đức Chúa Trời chúng ta, và làm cho vang tiếng ngợi khen Ngài.”

Tại sao một động từ gốc có nghĩa “ban phước” lại được dịch ra “phỉ báng” ở một vài chỗ trong Kinh Thánh? Thứ Nhất, nếu các câu đã được trích dẫn trong sách Gióp ngụ ý sự “ban phước” thì chúng không có nghĩa gì cả. Vì thế, chiều hướng và ý nghĩa của câu chuyện ông Gióp bắt buộc chữ gốc “brk” phải có nghĩa là “phỉ báng”. Ngoài ra, không lẽ ông Gióp rầy vợ mình nếu bà khuyên ông nên chúc phước Chúa (Gióp 2:9, 10)? Nếu chúng ta luôn nhớ ý chính của câu chuyện ông Gióp, các câu được trích dẫn chỉ có lý khi nói lên sự phỉ báng hay nguyên rủa.

Nếu thế tại sao tác giả sách Gióp không dùng một chữ “phỉ báng” khác thông dụng hơn? Các học gia Kinh Thánh nghĩ rằng chữ “ban phước” được dùng như là một lối nói nhẹ nhàng, bởi vì các tác giả Kinh Thánh cảm thấy bất ổn và phạm thượng khi viết chữ “phỉ báng Đức Chúa Trời”. (I Các Vua 21:10, 13 cũng gặp cùng vấn đề khi chữ “phạm thượng” được dịch từ chữ “brk” hay “chúc phước”). Vậy ông Môi-se dùng chữ chúc phước hay ban phước thay vì dùng đúng chữ “phỉ báng” hay “nguyên rủa”, mặc dầu ông thật sự muốn ngụ ý phỉ báng hay nguyên rủa.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Tại sao trong lúc hoạn nạn người ta hay hỏi Thượng Đế có thật hay không hoặc bản tính của Ngài là gì? Tại sao sự nghi ngờ ấy là một điều tự nhiên? Chúng ta đang sống trong một thế giới lạnh lùng khó khăn đầy tội lỗi. Nói cách khác, đó là một thế giới mà chúng ta sẽ biết được cuộc đấu tranh vĩ đại có thực hay không. Do đó tại sao chúng ta nên luôn ghi nhớ để thẳng nhìn Thập Tự Giá phía trước?
2. Chúng ta biết bối cảnh của câu chuyện về ông Gióp, nhưng ông không biết bối cảnh ấy; điều duy nhất ông biết là các tai họa đang xảy ra cho ông và gia đình. Ông không nhận thức được cái bối cảnh tổng quan bên sau các biến cố thảm khốc đang xảy ra. Nhận xét này về kiến thức hạn hẹp của ông Gióp nhắc nhở chúng ta, khi gặp hoạn nạn, đừng quên cái nhìn toàn diện là cái mà chúng ta thường không biết được hay không hiểu được. Làm thế nào để chúng ta tìm được sự an ủi qua nhận thức rằng có một bức tranh toàn diện trong hậu trường?

BÀI HỌC 4

THƯỢNG ĐẾ VÀ SỰ ĐAU KHỔ CỦA NHÂN LOẠI

CÂU GỐC: “Vây, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy” (Ma-thi-ơ 6:34).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Rô-ma 1:18-20; Gióp 12:7-10; Khải huyền 4:11; Cô-lô-se 1:16, 17; Ma-thi-ơ 6:34; Gióp 10:8-12; Rô-ma 3:1-4.*

Không như các sách khác của Kinh Thánh, sách Gióp không đề cập đến đất nước và dân tộc Do Thái. Trong các sách khác, ví dụ như Sáng thế Ký, Đức Chúa Trời đã hứa với ông Áp-ra-ham rằng Ngài “sẽ làm cho người nên một dân lớn” (Sáng thế Ký 12:2). Và trong sách Khải huyền, sứ đồ Giăng đã mô tả kế hoạch của Đức Chúa Trời cho “thành thánh”, Giê-ru-sa-lem (Khải huyền 22:19). Suốt cả Kinh Thánh, Đức Chúa Trời đã trực tiếp hay gián tiếp tham dự trong sự quan hệ giữa Ngài và dân sự Ngài, và ảnh hưởng của Ngài được cảm thấy trong mỗi cuốn sách của Thánh Kinh.

Nhưng trong sách Gióp, không có dấu hiệu của các điểm kể trên, cũng như không có lời đề cập đến cuộc vượt thoát khỏi xứ Ê-díp-tô. Tại sao? Một lý do là sách Gióp được ông Môi-se viết trong thời gian ông chăn chiên ở đồng vắng Mê-đi-an, và cũng là lúc ông viết sách Sáng thế Ký. Lúc ấy cuộc vượt thoát khỏi xứ Ê-díp-tô chưa xảy ra (xin đọc trang 1140 quyển số 3 bộ *The SDA Bible Commentary*).

Tuy nhiên có lẽ có một lý do khác quan trọng hơn. Một trong các chủ đề của sách Gióp là sự đau khổ của nhân loại, là một đề tài không biên giới, không giới hạn trong phạm vi một nhóm người nào hay một thời điểm nào. Dân tộc Do Thái hay các dân tộc khác, tất cả mọi người gồm cả chúng ta đều trải nghiệm phần nào nỗi đoạn trường của ông Gióp bằng cách này hay cách khác, là hậu quả của cuộc sống tù đày trong trần đời tội lỗi. Sự đau khổ của ông Gióp cũng tiêu biểu là sự đau khổ của mỗi chúng ta.

ĐỨC CHÚA TRỜI TRONG THIÊN NHIÊN

Xin đọc Rô-ma 1:18-20. Sứ đồ Phao-lô viết gì trong đoạn Kinh Thánh này?

Các câu Kinh Thánh này thật ngắn gọn nhưng cũng thật quyền năng. Thiên nhiên tạo dựng bởi Đức Chúa Trời biểu lộ bằng chứng bàn tay Ngài khắp nơi; vì thế không ai có thể viện bất cứ lý do gì để không tin có một Đấng Tạo Hóa. Sứ Đồ Phao-lô muốn nói rằng, chỉ riêng qua công trình sáng tạo không thôi, cũng đủ để con người nhận biết sự hiện hữu của Thượng Đế, và theo đó, Ngài có toàn quyền làm vị Quan Tòa của họ, vì Ngài đã tạo nắn nên họ.

Thế giới thiên nhiên phô bày đầy đủ bằng chứng về sự có mặt của Đức Chúa Trời là một điều không chối cãi được. Khoa học hiện đại đã khám phá nhiều chi tiết về sự diệu kỳ của công trình Sáng Tạo, mà nhân loại sống 3000 năm trước, hay ngay cả chỉ trong khoảng 300 năm trước đây cũng không thể nào tưởng tượng được. Nhận xét này có một điểm đáng để ý: khoa học càng khám phá thêm lẽ huyền nhiệm của sự sống bao nhiêu, thì càng lúng túng ghen lời biện hộ cho tính cách ngẫu nhiên của nguồn gốc sự sống. Chẳng hạn như một điện thoại iPhone, hình thể nó cho thấy có sự thiết kế, cách nó hoạt động chứng tỏ có sự sắp xếp, phản ánh sự sáng chế từ trong ra ngoài, và chỉ chạy tốt khi được dùng đúng theo chủ ý của nhà sáng chế. Một con người cũng vậy: cơ thể chúng ta phải được thiết kế, hoạt động theo sắp xếp, phản ánh sự thiết kế bên trong lẫn ngoài, và chỉ hoạt động theo sự thiết kế; thế mà chúng ta nghe bảo rằng con người được tạo nên hoàn toàn ngẫu nhiên. Thật đáng buồn khi các lý thuyết vô lý như vậy lại được nhiều người tin vì họ bị lừa dối.

Xin đọc Gióp 12:7-10. Đoạn Kinh Thánh ở đây thể hiện thể nào ý tưởng trong Rô-ma 1:18-20?

Như vậy chúng ta đã thấy rõ thế giới thọ tạo đưa ra đầy đủ bằng chứng về sự hiện hữu của Đức Chúa Trời. Trong tình trạng hoen ố vì tội lỗi, thiên nhiên không bày tỏ hết được bản tính của Đức Chúa Trời, nhưng chắc chắn biểu lộ được phần nào năng lực sáng tạo của Ngài và các khía cạnh khác của sự trọn lành của Ngài.

Điều gì thiên nhiên thì thẩm vào tai ta về bản tính toàn năng và toàn thiện của Đức Chúa Trời? Làm thế nào để chúng ta biết cách tiếp nhận sức mạnh và sự khích lệ chúa dựng trong những gì thiên nhiên nhắn nhủ?

KHÔNG GÌ TỰ SINH

Sự hiện hữu của Đức Chúa Trời được nhiều lập luận vững chắc hỗ trợ. Thế giới tạo ra là bằng chứng hùng hồn về Ngài. Ngoài ra cũng có một lập luận gọi là “vũ trụ quan”, khẳng định rằng không có bất cứ điều gì được tạo nên bởi chính nó, hay tự nó tạo nên nó. Thay vào đó, mọi thứ đều đến từ những gì có trước, và ngay cả những gì có trước cũng đến từ những gì đã có trước đó nữa. Chu kỳ tạo dựng này cứ tái diễn ngược dòng thời gian từ thế hệ này sang thế hệ khác như vậy, cho đến lúc ngừng lại ở một thực thể không hề được ai khác tạo dựng và đã luôn luôn hiện hữu trường tồn. Thực thể ấy chưa bao giờ không hiện hữu. Thử nghĩ còn ai khác nữa nếu thực thể ấy không phải là Đức Chúa Trời của Thánh Kinh?

Khải huyền 4:11; Cô-lô-se 1:16, 17; và Giăng 1:1-3 dạy gì cho chúng ta về khởi thủy của tất cả tạo vật?

Các câu Kinh Thánh trên đây giải thích cách hữu lý nhất về Đấng Tạo Hóa bất diệt. Một số tư tưởng gia chống lại khái niệm Thượng Đế đã đưa ra một quan niệm “sáng thế” khác: thay vì một Đấng toàn năng vĩnh cửu đã tạo nên vũ trụ, họ cho rằng không có gì đã tạo nên vũ trụ cả. Một trong những nhân vật ấy là khoa học gia nổi tiếng Stephan Hawking, hiện đang nắm giữ chức vị quan trọng mà bác học gia lỗi lạc Isaac Newton từng nắm giữ ở đại học. Ông Hawking tranh luận rằng vũ trụ sinh ra từ “hư không”.

“Nhờ định luật hấp lực, vũ trụ có thể và sẽ tự tạo ra mình từ chỗ không có gì cả.” – Stephen Hawking và Leonard Molodinow, *The Grand Design* (New York: Random House, 2010), trang 180.

Ông Hawking chắc chắn có dư thừa các phương trình toán học phức tạp và hóc búa để trình bày ý kiến của mình. Nhưng lời tuyên bố của ông đã khiến nhiều người phải tự hỏi, sau 400 năm từ lúc bắt đầu cuộc cách mạng khoa học cho đến ngày hôm nay, mà một trong các khoa học gia tài giỏi trên thế giới lại có thể lý luận rằng vũ trụ và tất cả mọi thứ trong ấy xuất hiện từ hư không? Lỗi lầm thì vẫn là lỗi lầm dù cho tác giả là một khoa học gia lẫy lừng.

Xin lưu ý điểm nêu ở đây và xin đọc I Cô-rinh-tô 3:19. Tại sao Cơ Đốc nhân nên luôn luôn ghi nhớ lẽ thật của câu Kinh Thánh này là một điều quan trọng?

CÁC QUYỀN SÁCH ĐƯỢC VIẾT TRƯỚC NHẤT

Như chúng ta đã thấy hôm qua, nhiều người không tin Đức Chúa Trời có thật. Những người khác thì tin vào Đức Chúa Trời và họ có nhiều lý do hỗ trợ cho sự tin tưởng của mình. Tuy nhiên vẫn có một vấn nạn li lợm mà người vô thần đã dùng từ hàng trăm năm nay để biện hộ cho sự không tin của họ. Đó là vấn nạn về sự đau khổ và điều ác: làm sao một Đức Chúa Trời toàn thiện, bác ái, và toàn năng lại có thể cùng hiện hữu với điều ác? Nghi vấn ấy đã và vẫn sẽ là một chướng ngại trên con đường tin kính của nhiều người. Nếu chúng ta, là những người đã từng nếm mùi và có kinh nghiệm sâu đậm với tình yêu bao la của Đức Chúa Trời, cũng như chân lý cao siêu của Ngài, thật sự thành thật với chính mình, thì không thể nào phủ nhận sự kiện người tin Chúa ai cũng đã từng có lúc vật lộn với nghi vấn sự hiện hữu của điều ác và của Đức Chúa Trời.

Thật đặc biệt khi Bà Ellen G. White cũng dạy dỗ chung những gì truyền thống Do Thái dạy dỗ về tác giả của sách Gióp, là ông Môi-se trong lúc ông đang cư ngụ ở đồng vắng Mê-đi-an. Cả Bà Ellen G. White và lịch sử Do Thái đều hỗ trợ cho giả thuyết sau đây: “Các năm tháng dài cô độc trong đồng vắng không hoàn toàn là lãng phí, vì ông Môi-se đã được đào tạo để chuẩn bị cho công tác trọng đại sắp tới. Ngoài ra, dưới sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, ông đã viết sách Sáng thế Ký và sách Gióp, là hai quyển sách được dân sự của Đức Chúa Trời suy gẫm cho tới thời kỳ tận thế với một thái độ lưu tâm sâu xa.” – Phỏng trích từ trang 1140, quyển số 3 bộ Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*.

Đoạn trích ở trên nói rằng sách Gióp, một trong hai quyển sách Kinh Thánh đã được viết trước nhất, đối phó với một nan đề toàn cầu, là sự đau khổ của nhân loại. Đức Chúa Trời biết thối mắc về sự đau khổ của nhân loại sẽ là một nan đề to lớn đối với họ. Vì thế, ngay từ đầu Kinh Thánh, Ngài đã để ông Môi-se viết câu chuyện của ông Gióp. Ngay từ đầu, Đức Chúa Trời đã muốn chúng ta biết rằng chúng ta không bị bỏ rơi trong đau khổ một mình, nhưng lúc nào Ngài cũng ở cạnh bên. Ngài biết rõ tất cả hoàn cảnh của mỗi người chúng ta, và chúng ta có thể yên tâm trong niềm hy vọng rằng, cuối cùng Đức Chúa Trời cũng sẽ giải quyết mọi việc êm thấm.

Xin đọc Ma-thi-ơ 6:34; Giăng 16:33; Đa-ni-ên 12:1; và Ma-thi-ơ 24:7.
Các câu Kinh Thánh này dạy cho chúng ta biết điều ác cụ thể như thế nào?

Kinh Thánh dạy rằng một Đức Chúa Trời toàn tri, toàn năng, bác ái thật sự hiện diện trong vũ trụ. Nhưng Kinh Thánh cũng dạy rằng điều ác, sự đau khổ và buồn lo của con người cũng hiện diện. Sự kiện điều ác hoành hành trên thế giới không phải là lý do chính đáng để khước từ niềm tin nơi Đức Chúa Trời. Sơ lược sách Gióp cho thấy, ngay cả khi ông Gióp trong lòng nặng trĩu đau đớn và buồn thương, vẫn không bao giờ hoài nghi sự hiện hữu của Đức Chúa Trời, mà câu hỏi của ông chỉ xoay quanh lý do tại sao tai họa lại giáng trên ông?

Thối mắc về những đau buồn mà chúng ta từng trải chỉ là một thối mắc tự nhiên. Làm thế nào chúng ta có thể học được cách hoàn toàn tin tưởng nơi sự trọn lành của Đức Chúa Trời dẫu cho bất cứ việc gì xảy ra?

MỘT NAN ĐỀ BÍ HIỂM

Xin đọc Gióp 6:4-8 và 9:1-12. Ông Gióp đang bị xâu xé giằng co bởi vấn đề gì? Câu hỏi nào ông đã không nêu lên?

Như bài học hôm qua cho thấy, sách Gióp không bao giờ hoài nghi về sự hiện hữu của Đức Chúa Trời, nhưng chính yếu chỉ hỏi quanh quẩn một đề tài “Tại sao ông Gióp lại phải chịu hoạn nạn?” Vì ông Gióp là một người đặt niềm tin nơi bản tính toàn năng và công bình của Đức Chúa Trời, nên thắc mắc này là một điều đương nhiên, nhất là trước tất cả các thảm họa đã xảy đến với ông. Nhưng còn những kẻ không tin có một Đấng toàn năng và công bình thì sao?

Ví dụ như một kẻ vô thần có thể bảo rằng lời giải đáp cho sự đau buồn và gian khổ trên đời rất tỏ tường và đơn giản, chẳng qua đó chỉ là vì con người sống trong một vũ trụ vô tình, vô nghĩa, không mục đích. Theo đó, sinh ra trong một thế giới lạnh lùng, giữa đồng loại vô tình và một thiên nhiên tàn nhẫn, đôi khi chúng ta là nạn nhân của những khổ nạn phi lý, không nhằm bất cứ một mục đích nào. Và nếu đời sống không có chủ đích, các hoạn nạn xảy ra trong đời sống cũng không có chủ đích hay ý nghĩa gì.

Nhiều người cảm thấy lối giải thích trên không thỏa mãn và thật vô vọng. Tuy nhiên lối giải thích ấy rất hợp lý nếu Thượng Đế không hiện hữu. Ngược lại, đối với những người tin Đức Chúa Trời như ông Gióp, nghi vấn của họ lại khác.

Xin đọc Gióp 10:8-12. Các câu Kinh Thánh này giúp chúng ta hiểu thế nào về các câu hỏi nát óc mà ông Gióp phải giằng co?

Nan đề mà ông Gióp đã vật lộn cũng là nan đề chung của phần đông những người tin Chúa, mà họ vẫn còn đang giằng co mỗi ngày. Nếu thật có một Đức Chúa Trời tốt lành, nhân từ và yêu thương, tại sao con người phải chịu đau khổ như họ đang chịu? Tại sao những người được gọi là “người tốt”, như ông Gióp chẳng hạn, phải bị hoạn nạn. Và tại sao sự hoạn nạn của họ dường như vô nghĩa? Dĩ nhiên, nếu vũ trụ không có Thượng Đế thì câu trả lời rất giản dị: tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Tuy nhiên ông Gióp không nghĩ thế, vì ông tin có Chúa. Chúng ta cũng vậy, và do đó phải vật lộn với nan đề điều ác hiện diện cùng với Đức Chúa Trời.

THẦN CHỨNG

Xin đọc Rô-ma 3:1-4. Mới đọc thì các câu Kinh Thánh này dường như nói về sự bất trung của một số con dân của Đức Chúa Trời, nhưng thật ra sứ đồ Phao-lô đang nói về một đề tài khác rộng lớn hơn. Ông nói gì về Đức Chúa Trời?

Trích trong sách Thi thiên 51:4, sứ đồ Phao-lô viết rằng Đức Chúa Trời rất công bình khi xét đoán ông ta (Rô-ma 3:4). Đây là một chủ đề của nhiều đoạn trong Kinh Thánh và được gọi là thần chứng (theodicy). Thần chứng là sự cố gắng tìm hiểu bản chất tốt lành của Đức Chúa Trời mặc dù điều ác đang hoành hành. Đó là một nan đề muôn đời mà chúng ta đã học cả tuần nay. Thật ra toàn thể cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại chính là một vấn đề thần chứng, vì trước sự chứng kiến của nhân loại, các thiên sứ, và toàn thể vũ trụ, sự tốt lành của Đức Chúa Trời sẽ được tỏ bày quang minh, mặc dầu điều ác vẫn luôn luôn có mặt trên thế gian.

“Mọi nghi vấn về sự thật và các sai lầm trong cuộc đấu tranh vĩ đại dai dẳng giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan bây giờ đã được giải bày tỏ tường. Kết cuộc của sự phản nghịch, là hậu quả của sự gạt bỏ luật pháp và các nguyên tắc tối cao của Đức Chúa Trời, đã được phơi bày trước mặt thiên sứ và loài người trong vũ trụ. Cả vũ trụ có thể am tường sự ngã ngũ của luật pháp của Sa-tan và của chính phủ Đức Chúa Trời. Việc làm của Sa-tan đã chứng tỏ tay nó dính đầy máu và không còn chối cãi gì nữa.”

“Danh dự Đức Chúa Trời, sự khôn ngoan, sự công bình và sự tốt lành của Ngài đã được thanh minh hoàn toàn trước tất cả các lời vu cáo. Hành vi của Đức Chúa Trời qua suốt cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại là đều nhằm cho phúc lợi muôn đời của con cái Ngài, và của tất cả các thế giới mà Ngài đã tạo dựng” – Phỏng trích từ trang 670, 671 trong sách *The Great Controversy* của tác giả Ellen G. White.

Tư tưởng trên có thể khó cho chúng ta cảm hội, khi vẫn còn đang sống giữa một thế gian đầy bất công và gian ác. Nhưng khi chung cuộc, chúng ta sẽ nhận thức được tình yêu thương, sự công chính của Đức Chúa Trời qua cách Ngài đã đối phó với tội lỗi và khổ đau đang thống trị thế gian. Và lúc ấy chúng ta có thể cất tiếng reo vang: “Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn năng, công việc Chúa lớn lao và lạ lùng thay! Hỡi Vua của muôn đời, đường lối Chúa là công bình và chơn thật!” (Khải huyền 15:3).

Tại sao hết sức quan trọng để tiếp tục ngợi khen Đức Chúa Trời, ngay cả trong những lúc nếm mùi gian khổ, là những kinh nghiệm rất khó chấp nhận và gánh chịu?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Nhà văn Cơ Đốc C. S. Lewis có thuật lại kinh nghiệm vợ ông qua đời, và ông đã phấn đấu cực kỳ cam go để chấp nhận thực trạng ấy.

“Sự nguy hiểm không phải là tôi sẽ ngừng tin Chúa, mà là sẽ tin vào những ý nghĩ tệ hại được gán cho Ngài. Câu kết luận mà tôi lo ngại không phải là ‘Như vậy rồi cuộc chẳng có Ông Trời nào cả,’ nhưng là ‘Vay hóa ra Thượng Đế là như thế à. Thôi, xin đừng tự lừa dối mình nữa.’” – Phỏng trích từ trang 6, 7 *A Grief Observed*. Đây cũng là nan đề ông Gióp đương đầu. Như chúng ta đã biết, ông Gióp không bao giờ hoài nghi sự hiện hữu của Đức Chúa Trời. Nhưng nan đề của ông là cá tính của Ngài. Ông là một người “tốt”, đã trung tín phục vụ Đức Chúa Trời, và biết mình không đáng phải hứng chịu các tai họa xảy đến. Vì thế, ông đã hỏi một câu hỏi mà bao nhiêu người khác cũng đã từng hỏi khi gặp hoạn nạn: Đức Chúa Trời giống như thế nào? Và phải chăng đây là trọng tâm của cuộc thiện ác đấu tranh? Trọng tâm ấy không phải là sự hiện hữu của Đức Chúa Trời, nhưng Ngài là ai? Cá tính của Ngài là gì?

Giải pháp cho cuộc đấu tranh vĩ đại liên hệ tới nhiều yếu tố, nhưng không bao giờ có bất cứ nghi ngờ nào về cái chết của Đức Chúa Giê-su trên cây thập tự. Con Trời đã “vì chúng ta phó chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức hương có mùi thơm” (Ê-phê-sô 5:2). Nhưng quan trọng hơn hết, Đấng Cơ Đốc đã tỏ bày cho cả vũ trụ nhìn thấy bản tính thật sự của Đấng Tạo Hóa. Thập Tự Giá cho chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời là một Đấng mà tất cả chúng ta đều có thể trông cậy.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy nhìn nan đề về sự đau khổ từ quan điểm người vô thần. Như chúng ta đã biết, họ không phải vật lộn với các nghi vấn của người hữu thần trước điều ác hay đau khổ. Nhưng ngược lại, họ cũng thiếu đi niềm hy vọng quý báu có thể tìm được câu trả lời. Thử tưởng tượng xem chúng ta phải vượt qua bao đau khổ và truân chuyên trong đời này rồi cũng chỉ đi đến chỗ nằm dưới một nắm mồ lạnh lẽo, không có chút hy vọng nào sau đó cả. Vì thế chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi nhiều người vô thần cảm thấy buồn bực về kiếp người hay ý nghĩa của cuộc đời. Sách báo trên thế giới đầy dẫy những than thở về sự phi lý và vô nghĩa của kiếp người. Về phần chúng ta, bị bủa vây trong vòng nhiều nhượng, làm thế nào để có được một niềm hy vọng dựa trên đức tin của mình, dù rằng trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn phức tạp?
2. Tại sao suy gẫm về Thập Tự Giá ngay bây giờ rất quan trọng? Thập Tự Giá là một ví dụ cụ thể nhất về tình yêu và bản tính của Đức Chúa Trời. Khi lòng chúng ta ngập tràn sầu muộn, Thánh Giá nhắc nhở cho chúng ta biết gì về bản tính của Đức Chúa Trời? Khi nhớ đến Thánh Giá, chúng ta nhận được niềm hy vọng nào cho bản thân, dầu đang trực diện bất kỳ trở ngại nào?

BÀI HỌC 5

CÁI NGÀY ĐÁNG NGUYỄN RỬA

CÂU GỐC: *“Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh hiển, tôn quý và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên” (Khải huyền 4:11).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 3:1-10; Giăng 11:11-14; Gióp 6:1-3, 7:1-11, 17-21; Gia-cơ 4:14; Thi thiên 8:4-6.*

Khi đọc sách Gióp, chúng ta có hai ưu thế hơn ông Gióp: (1) biết kết cục câu chuyện của đời ông, và (2) biết trận chiến giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan đang diễn tiến vào lúc đó. Ông Gióp không biết hai điều ấy. Ông chỉ biết ông đang sống bình yên, bỗng dưng hết tai họa này đến tai họa khác xảy ra dồn dập, để rồi, “người ấy lớn hơn hết trong cả dân Đông phương” (Gióp 1:3), nhìn quanh chợt thấy mình đang ngồi than khóc trên đồng tro tàn.

Trong khi tiếp tục nghiên cứu sách Gióp, hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của ông để giúp chúng ta có thể cảm thông hơn sự bối rối, tức giận và buồn đau mà ông đang trải qua. Dĩ nhiên, chúng ta không trải qua cùng các thảm họa mà ông Gióp đã trải qua, nhưng ai trong vòng phạm nhân tội lỗi mà không từng trải qua các đau đớn và bối rối, là nguyên nhân của muôn phiền và đau khổ? Và còn bao nhiêu truân chuyên nữa chúng ta phải nếm chịu khi hết lòng trung tín phụng sự Đức Chúa Trời và cố làm điều phải cho Ngài?

NGÀY RA ĐỜI KHÁ HƯ MẤT ĐI

Thủ tướng tương bạn là ông Gióp. Cuộc đời của bạn—tất cả mọi thứ mà bạn đã làm lung cực khổ để đầu đạt, tất cả mọi điều mà bạn đã thực hiện qua sự ban phước của Chúa—sụp đổ tan tành chung quanh bạn. Thật phi lý quá! Vì dường như chẳng có lý do nào cả, tốt hay xấu.

Nhiều năm trước, có một chiếc xe chở học sinh lạc tay lái, làm nhiều trẻ em trên xe bị chết. Một người vô thần đã tuyên bố rằng thảm kịch ấy là chuyện thường tình trong một thế giới vô nghĩa, vô mục đích và không phương hướng.

Nhưng đó không phải là lời giải thích ổn thỏa đối với người tin Chúa, hay đối với ông Gióp, một người theo Chúa trung thành. Thế thì lời giải thích nào mới thỏa đáng? Ông Gióp cũng không có lời giải thích nào khác. Tất cả những gì ông có chỉ là một nỗi buồn không người và thật nhiều câu hỏi khác theo sau.

Xin đọc Gióp 3:1-10. Lúc đầu ông Gióp giải thích thế nào về nỗi sầu đau của mình? Bằng cách nào chúng ta may ra có thể hiểu được tâm tình ông đang muốn thổ lộ?

Sự sống dĩ nhiên là món quà từ Đấng Tạo Hóa. Chúng ta hít thở sống động nhờ Đức Chúa Trời đã tạo dựng nên chúng ta (Công vụ các Sứ đồ 17:28; Khải huyền 4:11). Sự sống của mỗi người chúng ta tự nó đã là một phép mầu, và vẫn luôn đầy sự khó hiểu đối với khoa học hiện đại. Ngay cả các khoa học gia cũng không đồng ý về định nghĩa sự sống. Họ vẫn chưa truy tìm được nguồn gốc nguyên thủy của sự sống, hoặc tại sao có sự sống.

Trong những lúc tuyệt vọng, ai đã chẳng từng tự hỏi đời có đáng sống hay không. Ở đây không nói đến những trường hợp tự sát bất hạnh, nhưng chỉ nói đến những trường hợp có người như ông Gióp, ước gì mình đã chẳng từng được sinh ra đời.

Một tư tưởng gia Hy Lạp sống trong thời Thánh Kinh đã nhận xét rằng cái phước lớn nhất của một người là thà đừng được sanh ra. Ý ông ta là cuộc đời quá khổ, đến độ không được ra đời thì tốt hơn, để khỏi phải ngập lặn giữa bao nhọc nhằn truân chuyên của kiếp người trong biển đời tội lỗi.

Có bao giờ bạn đã cảm nghĩ giống như ông Gióp không? Có bao giờ bạn đã ước rằng mình không được sinh ra? Nhưng rồi sau đó thì lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Rất quan trọng để luôn ghi nhớ rằng, ngay cả trong những giờ phút đen tối nhất, chúng ta cũng phải cố gắng phấn đấu để tiếp tục nung nấu trong lòng một niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng.

YÊN NGHỈ NƠI MỘ PHẦN

Xin đọc Gióp 3:11-26. Gióp nói điều gì ở đây? Ông tiếp tục sự than khóc như thế nào? Ông nhận xét sự chết ra sao?

Thật khó lòng tưởng tượng nỗi thống khổ tận cùng của ông Gióp trước sự mất mát toàn bộ tài sản và sức khỏe. Nhưng còn đau đớn vạn lần hơn, tất cả các con cái yêu dấu của ông đã thành người thiên cổ. Thật khó có thể thấu cảm nỗi đau buồn khi mất đi chỉ một đứa con, huống hồ mất đi tất cả các con mình như ông Gióp, 10 người con! Chẳng trách ông chỉ mong cái chết đến với mình. Và cần nhắc lại một lần nữa, ông Gióp không hề hay biết gì về cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan, mới chính là nguyên nhân của các biến cố trong đời ông. Nhưng ngay cả nếu ông đã được soi sáng để biết về bí mật ấy, có chắc gì ông đã cảm thấy được an ủi hơn?

Nhưng hãy để ý lời ông Gióp nói về sự chết. Nếu ông chết đi, việc gì sẽ xảy ra? Hạnh phúc trên thiên đàng? Niềm vui được ở với Chúa? Khảy đàn thụ cầm với các thiên sứ? Đó là hình ảnh của loại tôn giáo không hề được Thánh Kinh nói đến. Thay vào đó, ông Gióp đã nói gì? “Bằng chẳng vậy, bây giờ ắt tôi đã nằm an tịnh, được ngủ và nghỉ ngơi” (Gióp 3:13).

Xin đọc Truyền đạo 9:5 và Gióp 11:11-14. Lời ước ao của ông Gióp phù hợp thế nào với sự dạy dỗ của Kinh Thánh về điều xảy ra sau khi chết?

Qua câu Kinh Thánh này trong cuốn sách xưa nhất của Kinh Thánh (sách Gióp), chúng ta tìm được lời giải thích có lẽ là lâu đời nhất về “tình trạng của người chết”. Ông Gióp chỉ muốn được “nghỉ ngơi”. Đối với ông, đời sống bỗng nhiên trở nên quá khổ nhọc, quá khó khăn và quá đớn đau đến nỗi ông khao khát được nhận lấy cái mà ông tin sự chết luôn hứa hẹn: sự nghỉ ngơi trong mộ phần. Nỗi đau hiện tại làm ông quên hết mọi niềm vui quá khứ. Ông ước gì mình đã chết ngay lúc mới chào đời.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta ấp ủ trong lòng các lời hứa thật đẹp về một tương lai tuyệt diệu. Nhưng giả dụ chúng ta đang gặp cảnh gian lao, có cách nào để chúng ta đừng quên những ‘hồi vui, lúc thịnh’ trong quá khứ, hầu tìm được niềm an ủi trong hiện tại?

SỰ ĐAU KHỔ CỦA THA NHÂN

“Ôi! Chớ gì nỗi buồn tôi nhắc cân cho đúng, Và các tai nạn tôi để lên cân thăng bằng! Vì hiện giờ nó nặng hơn cát biển” (Gióp 6:2,3).

Lúc này ông Gióp đã vượt qua những tháng ngày than khóc, như đã được thuật lại trong chương 3. Trong hai chương kế, một trong những người bạn thân của ông, ông Ê-li-pha, đã khuyên dạy ông nhiều thứ, mà tuần tới chúng ta sẽ nghiên cứu thêm. Trong chương 6 và 7, ông Gióp tiếp tục luận bàn về sự đau khổ của mình.

Ông Gióp giải thích nỗi đau của mình thế nào?

Ngôn từ ông Gióp dùng hé lộ phần nào cách ông hình dung nỗi đoạn trường của mình. Nếu tất cả cát biển được đặt trên một đầu cán cân, và đầu kia đặt các tai họa và sự đau buồn của ông, đòn cân sẽ nghiêng hẳn về phía những gì ông gánh chịu!

Đối với ông Gióp, nỗi khổ hình của ông cụ thể đến như vậy, và chỉ một mình ông cảm xúc được nó. Đôi khi chúng ta nghe nói về “tổng lượng đau khổ của nhân loại”. Nhưng khái niệm ấy rất xa vời thực trạng, bởi vì người ta không cảm xúc sự đau khổ trên cương vị tập thể, hay của ai khác. Trái lại, mỗi người chúng ta chỉ có thể cảm xúc được niềm đau riêng của chính mình.

Niềm đau của ông Gióp có thể to như núi, nhưng nó không thể nào to lớn hơn cái giới hạn mà khả năng của ông hay mỗi cá nhân khác có thể cảm nhận. Nói cách khác, cường độ đau khổ mỗi cá nhân có khả năng cảm nhận được bị giới hạn bởi cái đau khổ mà cá nhân ấy trải nghiệm. Người ta có ý tốt khi an ủi người khác bằng câu “tôi cảm thấy được cái đau của bạn”, nhưng thật sự họ không cảm thấy được, và cũng sẽ không bao giờ có thể cảm thấy được. Họ chỉ có thể cảm thấy cái đau của chính mình, và qua đó thông cảm phần nào cái đau của tha nhân.

Di nhiên chúng ta không bao giờ nên xem nhẹ nỗi khổ tâm của người khác. Cơ Đốc nhân được kêu gọi tham gia làm vui đi các tổn thương trong thế giới này bất cứ lúc nào và bất kỳ nơi nào trong khả năng mình (Gia-cơ 1:27; Ma-thi-ơ 25:34-40). Nhưng dù cho thảm họa ở thế gian lan tràn tới đâu đi nữa, chúng ta biết rằng không một ai bị sầu não nhiều hơn sức người ấy có thể gánh chịu. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ mà chúng ta sẽ nghiên cứu trong bài học số 12.

Hãy suy gẫm thêm về ý tưởng bảo rằng sự đau khổ chỉ có thể cảm xúc được bởi từng cá nhân. Ý tưởng này giúp chúng ta thế nào trong cố gắng tìm hiểu—qua một lối nhìn khác—vấn nạn về sự đau khổ của nhân loại?

THOI DỆT CỬI

Thủ tướng tượng cuộc đối thoại sau đây giữa hai người đang than vãn về kết cục tất yếu của đời người: sự chết. Dù cho người ta có sống đạo đức đến cỡ này, hay thành đạt đến cỡ nọ, chung cuộc cũng chỉ nằm dưới nắm mồ lạnh lẽo. Ông Mê-tu-sê-la, người thợ nhất trong Kinh Thánh, sống đến 960 tuổi, có thể vẫn than phiền khi so tuổi mình với cái thời gian vô cùng. (Đọc Sáng thế Ký 5.)

Khó cho chúng ta tưởng tượng được mình sẽ sống cả trăm năm (Mê-tu-sê-la sinh con trai là Lê-méc lúc ông đã 187 tuổi và còn sống thêm 782 năm nữa). Ngay cả những người sống trước trận đại hồng thủy, những nhân vật sống lâu nhất trong lịch sử nhân loại, rồi ngày nào đó cũng đã đối diện với sự chết. Hẳn có lúc họ cũng đã từng ta thán cuộc đời sao quá ngắn ngủi.

Xin đọc Gióp 7:1-11. Lời phàn nàn của ông Gióp là gì? Xin cũng đọc Thi thiên 39:5, 11 và Gia-cơ 4:14.

Chúng ta mới vừa nghe ông Gióp ước ao được nghỉ ngơi bằng cái chết, nhưng bây giờ lại cần nhân đời sống ngắn ngủi. Ý ông là đời người quá khổ, đầy nhọc nhằn và đón đau, để rồi cũng chết. Ý tưởng ấy nêu lên một nan đề rất quen thuộc rằng, dầu đời sống đầy đau buồn và khó khăn, chúng ta vẫn than trách cuộc đời quá ngắn và qua đi quá nhanh.

Lúc ở trong hoạn nạn, nhiều sự kiện đối với chúng ta dường như thật phi lý, ấy là đôi khi sự đau buồn làm chúng ta mất khả năng phán đoán. Trong những lúc đó, chúng ta chỉ nhìn thấy toàn đón đau, lo sợ và tuyệt vọng. Ngay cả ông Gióp, người lẽ ra rất khôn ngoan (Gióp 19:25), nhưng trong cơn khủng hoảng và tuyệt vọng, cũng đã tức tưởi kêu gào: “Ôi! Xin hãy nhớ mạng sống tôi chỉ bằng hơi thở; Mắt tôi sẽ chẳng còn thấy điều phước hạnh nữa” (Gióp 7:7). Đối với ông lúc ấy, sự chết dường như cận kề hơn bao giờ hết, nhưng ông vẫn phàn nàn cái tạm bợ của đời sống, mặc dù nó vô cùng buồn nản.

Làm thế nào để kiến thức về tình trạng sa ngã, cái chết và lời hứa về viễn ảnh phục sinh có thể giúp chúng ta hiểu hơn sự ngắn ngủi của đời sống?

“LOÀI NGƯỜI LÀ GÌ?”

Một lần nữa, chúng ta phải đặt mình trong cương vị của ông Gióp, đang đầy các nghi vấn như tại sao Đức Chúa Trời đang đối xử với tôi như thế này, hay tại sao Ngài lại để những chuyện như thế kia xảy đến cho tôi? Ông Gióp bận tâm với các câu hỏi này, bởi vì ông không nhìn thấy được bức tranh toàn diện. Nhưng thật ra, làm sao ông có thể thấy được, vì ông chỉ có thể nhận biết những sự kiện diễn ra cho ông và quanh ông mà thôi, là những gì ông không cắt nghĩa được hết. Ai trong chúng ta đã không từng ở trong tình trạng giống như ông?

Xin đọc Gióp 7:17-21. Ông Gióp muốn nói gì? Câu hỏi của ông là gì? Suy tưởng về hoàn cảnh của ông, tại sao các câu hỏi ấy rất chí lý?

Một số học giả Thánh Kinh cho rằng ông Gióp đang nhạo báng ý tưởng của sách Thi thiên 8:4-6: “Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, Đội cho người sự vinh hiển và sang trọng. Chúa ban cho người quyền cai trị công việc tay Chúa làm, Khiến muôn vật phục dưới chân người.” (Xin cũng đọc Thi thiên 144:3, 4). Những nhận xét này không được chính xác, vì sách Gióp được viết trước sách Thi thiên rất lâu. Có lẽ chính xác hơn nếu kết luận rằng tác giả sách Thi thiên đã viết các vần thơ này như là một phản ứng đáp lại nỗi đau buồn sâu xa của ông Gióp.

Viết trước hay viết sau thì câu hỏi “loài người là gì?” có lẽ vẫn là một trong các câu hỏi quan trọng nhất cho chúng ta. Nhìn cách khác, chúng ta là ai? Tại sao chúng ta đang hiện hữu trên cõi đời này? Ý nghĩa và mục đích của đời sống là gì? Trong trường hợp của ông Gióp, ông nghĩ Đức Chúa Trời đã chọn ông để gánh chịu những khổ đau và buồn thương, và từ đó ông thắc mắc tại sao Ngài lại để ý đến ông. Ngài quá vĩ đại, tại sao Ngài phải để mắt đến ông hay đến mỗi người chúng ta làm gì?

Xin đọc Giăng 3:16 và I Giăng 3:1. Các câu Kinh Thánh này giúp chúng ta thế nào trong việc tìm hiểu lý do Đức Chúa Trời can dự vào đời sống của mỗi người?

“Ông Giăng nhìn thấy chiều cao, chiều sâu và chiều rộng của tình yêu Đức Chúa Trời đối với nhân loại, khiến lòng ông tràn ngập niềm ngưỡng mộ và tôn kính, nhưng ông không kiếm được ngôn từ chính xác nào thích hợp để giải thích tình yêu ấy, dầu vậy vẫn kêu gọi nhân loại hãy nghiêng mình chiêm bái: ‘Tình yêu dư dật Đức Chúa Trời dành cho chúng ta thật vô bờ! Bây giờ chúng ta được xưng là con cái của Đức Chúa Trời. Sự ban cho này nâng giá trị vượt bậc của tất cả mọi người từ nam, chí nữ và cho đến cả trẻ em. Qua tội lỗi, mọi người bị ma quỷ khống chế, nhưng qua sự hy sinh vô bờ của Đấng Cơ Đốc, và niềm tin sắt đá nơi danh Ngài, dòng dõi của ông A-đam đã trở nên con cái của Đức Chúa Trời. Bằng sự chấp nhận bản chất bất toàn của con người, Đấng Cơ Đốc nâng họ lên một cấp cao hơn.’” – Phỏng trích từ trang 563, quyển 4, *Testimonies for the Church* của tác giả Ellen G. White.

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

“Ngày hôm nay chúng ta đang sống trong một thời đại tôn thờ khoa học và lý trí. Vì thế ‘tin lành’ của Cơ Đốc giáo càng ngày càng trở nên khó tin và kém quan trọng. Niềm tin nơi Phúc Âm—nền tảng xây dựng đời sống—đã bị lung lay và không còn được xem còn giá trị nữa. Theo lối suy nghĩ này, sự chết của Chúa trên thập tự giá cho nhân loại dường như không hề xảy ra bao giờ. Một cuộc đời cao quý ngăn ngui đẩy oanh liệt vào hai ngàn năm trước ở một quốc gia nhỏ bé cũng chẳng đáng kể gì hơn so với một thiên thể bé tí giữa vòng hàng tỷ tỷ thiên thể lấp lánh lơ lửng trong vũ trụ mênh mông vô tình. Do đó cái chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá và sự phục sinh của Ngài không còn là một niềm tin quan trọng cho những người hiện đại biết suy luận. Không có lý do gì để cả vũ trụ phải quan tâm đến những việc xảy ra trên cái hành tinh bé con con của chúng ta.” – Phỏng trích từ trang 305 sách *Passion of the Western Mind* (New York Ballantine Books, 1991) của tác giả Richard Tarnas. Lối suy nghĩ này có sai lầm gì? Tác giả thiếu sót điều gì? Lập luận của ông Tarnas cho chúng ta thấy giới hạn gì của “khoa học và lý trí” trong khả năng đo lường Đức Chúa Trời và tình yêu của Ngài dành cho chúng ta? Lối suy nghĩ ở đây cho thấy gì về nhu cầu của chúng ta đối với chân lý của Kinh Thánh? (Chân lý của Kinh Thánh là lẽ thật mà “khoa học và lý trí” của loài người không thể tự đạt đến được.)

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Một Cơ Đốc nhân như bạn trả lời thế nào câu hỏi “Loài người là gì?” Làm sao để câu trả lời của bạn không giống như câu trả lời của những kẻ không tin Đức Chúa Trời của Kinh Thánh?
2. Ông Cormac McCarthy viết “Chắc chắn là người chết không còn bận tâm về cái chết nữa. Chỉ có người sống mới mang cái chết canh cánh trong lòng.” Tại sao hiểu biết về tình trạng con người sau khi chết cho chúng ta niềm an ủi sâu xa về người thân đã chết của chúng ta? Lẽ nào chúng ta không được an ủi khi biết rằng người thân chúng ta được bình an, yên nghỉ, không còn phải nặng lòng ưu tư với các nan đề và hoạn nạn của đời sống?
3. Tại sao ngay cả trong những hoàn cảnh tối tệ nhất, người ta phần lớn vẫn muốn bám víu lấy sự sống, mặc dù nó chẳng ra gì?
4. Điều gì Thập Tự Giá dạy cho chúng ta về phẩm giá con người nói chung và phẩm giá của dù chỉ một cá nhân nói riêng?

BÀI HỌC 6

PHẢI CHĂNG SỰ PHỈ BẢNG KHÔNG CÓ LÝ DO CHÍNH ĐÁNG?

CÂU GỐC: “Loài người hay chết, há công bình hơn Đức Chúa Trời ư? Loài người há được trong sạch hơn Đấng Tạo hóa mình sao?” (Gióp 4:17).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Thi thiên 119:65-72; Gióp 2:11-13 và 4:1-21; Rô-ma 3:19, 20; I Cô-rinh-tô 3:19; Hê-bơ-rơ 12:5; Ma-thi-ơ 7:1.*

Tuần rồi chúng ta bàn về sự cố gắng đặt mình trong hoàn cảnh của ông Gióp để có được cái nhìn giống ông. Thật ra, hành động này không khó cho lắm, vì chúng ta ai cũng đều gặp khó khăn, đau đớn, nhiều khi rất phi lý và bất công.

Trong lúc nghiên cứu bài học tuần này, chúng ta nên nhớ tới các điểm vừa nêu trên. Tuy nhiên, ngoài việc tìm hiểu lối suy nghĩ của nhân vật chính là ông Gióp, chúng ta cũng cần tìm hiểu lối suy nghĩ của các nhân vật khác trong câu chuyện, là những người đến để chia buồn với ông.

Thông cảm tâm trạng của các khách đến chia buồn cũng không phải là việc quá khó, vì ai trong chúng ta không từng nhìn thấy người khác sầu thương? Ai chẳng từng cố gắng an ủi người khác trong nỗi đau và sự mất mát của họ? Ai chẳng từng có kinh nghiệm tìm lời thích hợp để tỏ bày lòng thương cảm của mình với người mà nỗi đau của họ như đâm nhói tim ta?

Các cuộc đối thoại giữa ông Gióp và các bạn của ông đã chiếm phần lớn sách Gióp. Mỗi người trong bọn họ cố gắng đào ra ý nghĩa cho những biến cố mà thông thường dường như vô nghĩa. Đó là hàng hàng lớp lớp những thảm kịch và khổ đau triền miên trong một thế giới, mĩa mai thay, được tạo dựng bởi một Đấng Tạo Hóa từ ái và toàn năng.

CÁC THẮC MẮC TRỌNG ĐẠI

Phần lớn các diễn tiến trong sách Gióp đã xảy ra ở hai chương đầu, nơi tấm màn ngăn cách thượng giới và hạ giới được vén mở, cho phép chúng ta nhìn lướt qua một lãnh vực của thực tại mà thông thường bị giấu kín, mà ngay cả thiên văn kính của con người, tuy nhìn rất xa trong không gian, vẫn chưa đủ sức giúp họ thấy được. Tuy sách Gióp đã được viết nhiều thiên niên kỷ trước, lúc viễn vọng kính chưa được phát minh, tại trong một sa mạc gần nước Ả Rập Saudi hiện đại, nhưng qua các trang sách ấy, chúng ta khám phá được một lẽ thật không thiên văn kính nào có thể ghi nhận, ấy là thượng giới của Đức Chúa Trời gắn bó thật chặt chẽ với hạ giới của loài người.

Sau hai chương đầu, sách Gióp khởi sự ghi lại thật nhiều các cuộc đàm thoại, mà phần lớn là giữa ông Gióp và các bạn mình về các vấn đề trọng đại của đời sống, như thần học, triết lý, niềm tin, sự đau khổ, sự sống và sự chết.

Và tại sao họ không nên thảo luận về các nan đề lớn của đời sống khi chứng kiến bao thảm họa khủng khiếp xảy đến cho ông Gióp? Rất dễ cho người ta bị lôi cuốn vào những cuộc đối thoại xoay quanh các vấn đề thường nhật của đời sống, và thế nào để sống qua ngày, mà quên đi các câu hỏi trọng đại của đời người. Chỉ khi nào có những biến cố ghê gớm, lúc đó người ta mới bừng tỉnh khỏi cơn hôn mê tâm linh để bắt đầu đặt những câu hỏi hệ trọng.

Xin đọc Thi thiên 119:65-72. Tác giả của bài thơ này muốn bày tỏ tâm tình gì?

Tác giả bài thơ trên đã nhìn thấy được cái hay cái đẹp trong cảnh truân chuyên của đời mình. Hoạn nạn có thể là ân phước được ngụy trang, vì là cơ hội mang người bỏ đạo trở về với Chúa, hay dìm dặt kẻ chưa tin đến gần với Ngài. Đôi khi hoạn nạn, dẫu vô cùng tệ hại, hay tràn đầy nước mắt, được dùng cho một mục đích tốt đẹp, mà chỉ về sau chúng ta mới có thể am tường.

Làm thế nào chúng ta có thể ôn lại các khổ đau trong quá khứ để tìm thấy lợi ích từ chúng? Làm sao giải thích được những thử thách mà không thấy lợi ích gì?

NGƯỜI VÔ TỘI ĐÃ CHẾT KHI NÀO?

Xin đọc Gióp 2:11-13. Các câu Kinh Thánh này cho biết cảm nghĩ gì của các bạn ông Gióp về tình trạng của ông?

Khi nghe hung tin về các tai họa xảy đến cho ông Gióp, các bạn của ông đã “hẹn nhau” (Gióp 2:11) đến thăm ông. Khi bước vào nhà, Kinh Thánh ám chỉ họ đã giạt mình trước tình trạng vô cùng bi đát của bạn mình, và họ đã cùng nhau than khóc với ông.

Theo các câu Kinh Thánh ở đây, ba người bạn của ông Gióp đã ngồi im suốt bảy ngày liền không cất một tiếng nào. Còn nói được gì với một người đang ở trong tình trạng thê thảm như ông Gióp? Mãi sau bảy ngày ông Gióp mới phá vỡ sự yên lặng bằng lời than trách cho số phận hẩm hiu của mình. Lúc bấy giờ các bạn ông mới bắt đầu góp lời, và họ có cả trăm ngàn điều để thổ lộ.

Xin đọc Gióp 4:1-11. Đại ý của ông Ê-li-pha là gì?

Có lẽ chương mở đầu của sách cảm nang về cách khuyên nhủ người khóc than nên nhắc đến ông Ê-li-pha dưới tựa đề “Những Điều Không Nên Nói với Người Đang Than Khóc”. Hiển nhiên các bạn của ông Gióp cảm thông với ông, nhưng sự thông cảm ấy bị giới hạn. Dường như ông Ê-li-pha cho rằng tín lý đúng thì quan trọng hơn một tâm tình đồng cảm. Giả dụ ai đó đến với một người đã chịu hoạn nạn và khổ đau như ông Gióp và nói: Có lẽ anh đáng chịu hình phạt này, vì Đức Chúa Trời rất công bằng nên chỉ kẻ ác mới bị hành phạt. Thử tưởng tượng nếu bạn là người bị nạn, bạn sẽ cảm thấy thế nào!

Giả dụ cứ cho rằng khổ hình của ông Gióp thật đích đáng. Nhưng ngay cả như thế, cũng không ích lợi gì để nói những lời lẽ nghiêm khắc ác độc như vậy vào thẳng mặt một người đang oằn oại trong khổ đau trong những giờ phút đen tối nhất của cuộc đời họ. Giả sử có người làm chết cả gia đình mình vì lái xe quá tốc độ. Thử tưởng tượng ai đó không phải trong vòng tang quyến đến mắng thẳng vào mặt người nọ rằng “Chúa phạt ông vì tội lái xe quá nhanh”? Vấn đề của ông Ê-li-pha không phải là tôn giáo của ông, nhưng là sự thiếu tế nhị đối với ông Gióp và sự vô tâm trước các hoạn nạn ông Gióp đang trải nghiệm.

Bạn thử nhớ lại một trường hợp khi bạn gặp đau buồn và được người khác an ủi. Họ đã nói gì với bạn? Cách họ nói như thế nào? Bạn đã rút ra được bài học nào từ kinh nghiệm ấy để có thể áp dụng trong trường hợp bạn cần phải an ủi người khác?

MỘT NGƯỜI VÀ ĐẲNG TẠO HÓA CỦA MÌNH

Các lời mở đầu của ông Ê-li-pha chắc chắn không giúp ông thắng giải về bộ môn lịch sử và đồng cảm. Ông Ê-li-pha muốn ông Gióp hiểu rằng ông Gióp rất dễ cảm thấy mình là ngọn đuốc soi đường và niềm an ủi cho tha nhân khi đời ông thuận buồm xuôi gió, nhưng bây giờ khi bị ma quỷ đánh phá, ông Gióp lại đâm ra “bực tức”. Nhưng chẳng phải đó là điều đáng nên xảy ra hay sao? Rốt lại, không phải Đức Chúa Trời là thánh khiết và công chính hay sao? Vì thế, bất kỳ hoạn nạn nào xảy đến cho chúng ta cũng đều đích đáng cả.

Xin đọc Gióp 4:12-21. Ông Ê-li-pha còn có các luận điệu nào khác?

Cuộc đối thoại giữa ông Gióp và ba người bạn cho thấy cách họ hiểu về bản chất và bản tính của Đức Chúa Trời trong thời kỳ dân tộc Y-sơ-ra-ên chưa thành hình. Sách Gióp cho thấy các tổ phụ của Y-sơ-ra-ên và sau đó dân tộc Y-sơ-ra-ên đã có một số khái niệm về Đấng Tạo Hóa. Trong đoạn này ông Ê-li-pha đang cố biện hộ cho khái niệm của riêng ông về bản tính của Đức Chúa Trời.

Những ý tưởng mà ông Ê-li-pha đã nghe ở “dị tượng trong đêm” đúng ra là những tín điều tôn giáo rất hay đẹp (xin đọc Thi thiên 103:14; Ê-sai 64:7; Rô-ma 3:19, 20). Mang thân phận con người, chúng ta chỉ là đất bụi, cuộc đời như “bóng câu qua cửa sổ”, dễ dàng bị hủy diệt như con thiêu thân. Dĩ nhiên, không cá nhân nào có thể công chính và thánh thiện bằng Đức Chúa Trời, nhưng những lời Ê-li-pha nói vẫn không đúng lúc. Vấn đề ở đây không phải là ông Gióp nghĩ mình tốt hơn Đức Chúa Trời, mà ông chỉ nói về lòng đau xót của mình khi nghĩ đến những khổ nạn lớn lao mà ông phải gánh chịu.

Tuy nhiên ông Ê-li-pha dường như hiểu lầm là ông Gióp tự cho mình công bằng hơn Đức Chúa Trời để oán trách sự thiếu công bằng của Ngài, mà đối với ông Ê-li-pha, là lời chỉ trích phạm thượng và vô căn cứ. Thủ nghĩ lại, nếu Đức Chúa Trời rất công bằng, và tai ương chỉ xảy ra cho kẻ ác, thì ông Gióp chắc hẳn đã phải phạm một tội lỗi ghê gớm nào đó mới bị trừng phạt nặng nề đích đáng như vậy. Vì hăng hái muốn bào chữa cho Đức Chúa Trời, ông Ê-li-pha đã phê bình ông Gióp. Ông tin rằng ngoài khả năng hiểu biết Đức Chúa Trời, ông còn có dị tượng riêng từ Chúa để hỗ trợ cho luận cứ của mình. Duy chỉ có một chút trực trặc, ấy là luận cứ của ông bỏ sót điểm quan trọng nhất.

Qua hành động của ông Ê-li-pha, chúng ta học được bài học nào về sự kiện đôi khi ý kiến của chúng ta có thể đúng, nhưng chúng ta có thể vẫn thất bại trong cố gắng diễn đạt ý kiến đúng ấy một cách hữu ích và tích cực.

SỰ NGU MUỘI CHÂM RỄ

Trong chương 5, ông Ê-li-pha tiếp tục tranh luận, phần lớn giống như các lập luận ông đã đưa ra ở các chương trước. Đại khái như tai họa chỉ xảy đến cho người xấu. Thủ nghĩ ông Gióp cảm thấy thế nào về lập luận ấy, khi ông biết chắc nó hoàn toàn sai lầm, vì ông tin rằng ông không đáng phải gánh chịu tình trạng hiện tại. Nhưng điều khó xử là không phải mọi ý kiến của ông Ê-li-pha đều sai. Nhiều ý tưởng giống như ý của ông đã được lặp lại trong nhiều đoạn khác của Kinh Thánh.

Chương 5 sách Gióp viết về các tín lý và cảm nghĩ được phản ánh qua các câu Kinh Thánh sau đây. Xin thảo luận.

Thi thiên 37:10 _____

Châm ngôn 26:2 _____

Lu-ca 1:52 _____

I Cô-rinh-tô 3:19 _____

Thi thiên 34:6 _____

Hê-bơ-rơ 12:5 _____

Ô-sê 6:1 _____

Thi thiên 33:19 _____

CHỖ VỘI XÉT ĐOÁN

Nhiều điểm ông Ê-li-pha đưa ra rất đúng, mà về sau các sách khác trong Kinh Thánh đã lập lại. Tuy nhiên có điều gì đó không ổn trong câu trả lời của ông Ê-li-pha. Điều bất ổn ở đây không phải là ý kiến ông ta, nhưng là việc ông gán cho các chữ ông dùng những ý chúng không hề ám chỉ. Ý của ông Ê-li-pha không áp dụng thích hợp cho trường hợp của ông Gióp. (Xin đọc bài học tuần tới).

Thế giới chúng ta sống không đơn giản hay dễ dàng. Khi nhận xét về một trường hợp nào đó, rất dễ cho người ta trích vài ba câu Kinh Thánh, mà họ nghĩ có thể áp dụng được cho trường hợp ấy. Thói quen này có thể hiệu quả, nhưng thường thường thì không. Xin đọc lời Bà Ellen G. White viết rằng, những gì xảy đến cho chúng ta thường do chính mình tự tạo ra. “Thánh Kinh dạy rất rõ ràng hành vi của chúng ta là hậu quả của bản chất chúng ta. Phần nhiều kinh nghiệm trong đời mỗi người là hậu quả của tư tưởng và hành động của chính họ.” – Phỏng trích từ trang 146, *Education*.

Nguyên lý Bà Ellen G. White tóm lược ở trên rất sâu xa và quan trọng. Nhưng thật khó tưởng tượng một Cơ Đốc nhân với ý tốt có thể đọc nguyên lý ấy cho một người đang ở trong hoạn nạn như ông Gióp. Có lẽ người Cơ Đốc nhiều hảo ý nên chính mình sống theo nguyên lý trên thì tốt hơn. “Nhiều người tưởng rằng mình đang tỏ bày công lý của Đức Chúa Trời, trong khi họ thật sự hoàn toàn thất bại trong việc thể hiện tình yêu vĩ đại của Ngài. Những người bị họ khiển trách nghiêm khắc thường đang ở dưới sự căm dỗ dữ dội của Sa-tan, là kẻ đang lôi kéo giành giật linh hồn của những người yếu đuối này. Những lời lẽ đùng chạm thiếu thông cảm chỉ làm họ thêm nhục chí, ngã lòng, đẩy họ ngã sâu thêm vào vòng tay mờ mịt của quỷ thần căm dỗ.” – Phỏng trích từ trang 163, *The Ministry of Healing* của tác giả Ellen G. White.

Thật ra còn có nhiều yếu tố khác nữa mà ông Ê-li-pha hay ông Gióp và các người bạn còn lại không biết hết. Vì thế, hành động đoán xét vội vã, dù cho có được hỗ trợ bằng một vốn liếng hiểu biết tôn giáo uyên thâm, cũng không hẳn là phản ứng thích hợp trong trường hợp như của ông Gióp.

Xin đọc Ma-thi-ơ 7:1, 2; Rô-ma 2:1-3; và I Cô-rinh-tô 4:5. Tại sao các câu Kinh Thánh này luôn luôn phải ở trong trí chúng ta khi giao tiếp với bất cứ ai, nhất là những người chúng ta nghĩ rằng đã phạm tội?

Giả thử ông Ê-li-pha đã đúng về tình trạng ông Gióp tự chuốc họa vào thân. Nhưng ngay cả như vậy, lời nói của ông vẫn thiếu tế nhị và hoàn toàn không đúng lúc. Ông Gióp là hình ảnh tiêu biểu cho toàn thể nhân loại. Tất cả chúng ta đều bị mắc kẹt trong trận đại chiến giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan, và ai cũng bị thiệt hại. Tất cả chúng ta tới một lúc nào đó sẽ cần sự khoan dung, lòng thông cảm, chứ không phải những lời trách mắng khắt khe. Dĩ nhiên cũng có lúc cần phải bị khiển trách, nhưng không phải là lúc đối tượng đang ngồi trên đồng tro tàn, còn thế giới ông ta thì sụp đổ, con cái đều qua đời, và thân thể lan đầy ung độc.

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

Thật ra không phải ông Ê-li-pha không thông cảm ít nhiều với ông Gióp, nhưng, đối với ông ta, lòng đồng cảm không quan trọng bằng sự cần thiết phải biện hộ cho cá tính của Đức Chúa Trời. Nghĩ cho kỹ, ông Gióp đang khốn khổ tận cùng, mà Đức Chúa Trời thì rất công bằng. Do đó, ông Gióp đã phải làm điều gì rất sai quấy để bị hình phạt đích đáng như vậy. Ông Ê-li-pha lý luận rằng công lý của Đức Chúa Trời thì phải như thế, cho nên, theo ông, ông Gióp không có quyền than trách Ngài.

Đĩ nhiên, Đức Chúa Trời rất công bằng, nhưng không có nghĩa rằng chúng ta có thể nhìn thấy công lý của Ngài hiển hiện rõ ràng trong mỗi trường hợp xảy ra nơi thế gian tội lỗi. Sự thật phũ phàng là chúng ta không có đủ khả năng để thấy hết. Công lý và sự đoán xét sẽ được ban bố và thi hành, nhưng không nhất thiết ngay bây giờ (Khải huyền 20:12). Một phần ý nghĩa của khẩu hiệu sống bằng đức tin là đặt niềm tin trọn vẹn nơi Chúa, rằng nền công lý quá bất toàn hiện tại, một ngày kia, sẽ được hoàn toàn bày tỏ ra cho tất cả thế nhân tỏ tường.

Khuyết điểm của ông Ê-li-pha cũng tái xuất hiện trong thái độ của một số thầy thông giáo và người Pha-ri-si đối với Đức Chúa Giê-su trong Kinh Thánh Tân Ước. Họ quá bị ám ảnh bởi ước muốn làm người trung tín và mộ đạo. Nổi tức giận của họ vì việc Đức Chúa Giê-su chữa bệnh trong ngày Sa-bát (Ma-thi-ơ đoạn 12) đã ngăn cản họ, không cho họ nếm được niềm vui nhìn thấy người bệnh được chữa lành, và được thoát khỏi cái hành hạ triền miên của bệnh tật. Cơ Đốc nhân yêu mến Đức Chúa Trời phải luôn luôn ghi nhớ các lời sau đây của Đức Chúa Giê-su: “Khốn cho các người, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các người nộp một phần mười bạc hà, hồi hương, và rau cần, mà bỏ đi điều hệ trọng hơn hết trong luật pháp, là sự công bình, thương xót và trung tín; đó là những điều các người phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia” (Ma-thi-ơ 23:23).

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm sao để chúng ta có thể nhận ra được khi nào một người cần sự khoan hồng nhân từ và thông cảm, hay khi nào họ cần bị khiển trách? Tại sao tốt hơn ta nên giàu lòng nhân từ, khoan dung và thông cảm khi đối xử với người đang gặp cảnh đắng cay, mặc dù đó là hậu quả của tội lỗi và hành vi sai quấy của chính họ?
2. Xin đọc lại các ý kiến ông Ê-li-pha chia sẻ với ông Gióp trong chương 4 và 5. Trong trường hợp nào thì các ý kiến ấy đúng lý và thích hợp hơn?
3. Giả dụ bạn là một người bạn của ông Gióp, và đến để thăm viếng ông trong khi ông đang ngồi trên đồng tro. Bạn sẽ nói gì với ông, và lý do? Ngược lại, nếu chính bạn ở trong hoàn cảnh của ông ta, bạn muốn nghe người khác nói gì với bạn?

BÀI HỌC 7

TRÙNG PHẠT ĐÍCH ĐÁNG

CÂU GỐC: “Nếu ông dò xét, há có thể hiểu biết được sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, Và thấu rõ Đấng Toàn năng sao?” (Gióp 11:7).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 8:1-22 và 11:1-20; Ê-sai 40-12-14; Sáng thế Ký 6:5-8; II Phi-e-rơ 3:5-7.*

Nan đề về sự đau khổ của con người chắc chắn sẽ tiếp tục khiến nhiều người ưu tư. Chúng ta biết trên đời này có nhiều người “tốt” đã gặp lắm gian nan, trong khi bao kẻ ác thì sống phè phỡn nhơn nhơn trên xương máu của nạn nhân. Vài năm trước đây, một cuốn sách được xuất bản với tựa đề *Tại Sao Điều Xấu Lại Xảy Đến Cho Người Tốt?* Tác giả muốn tìm câu trả lời thỏa đáng cho nan đề về sự đau khổ, nhưng đã không thành công. Nhiều tác giả và tư tưởng gia khác trải suốt mấy ngàn năm lịch sử cũng đã vật lộn với nan đề này, nhưng họ cũng không tìm được lời giải thích nào cho thỏa đáng.

Thảm kịch đau khổ của nhân loại dĩ nhiên là chủ đề của sách Gióp. Qua sách ấy, chúng ta tiếp tục tìm hiểu tại sao ngay cả những người “tốt” như ông Gióp cũng phải gặp gian truân trong đời này. Điểm khác biệt rất quan trọng giữa sách Gióp và các sách khác viết về sự đau khổ là sách Gióp không tùy thuộc nơi sự suy nghĩ của loài người về sự đau khổ (tuy có đề cập nhiều lần); thay vào đó, qua sách Gióp, Thánh Kinh bày tỏ lối suy nghĩ của Đức Chúa Trời.

Tuần này chúng ta đọc thêm về các lập luận của ba người bạn đến chia buồn cùng ông Gióp trong lúc ông gặp gian truân. Chúng ta có thể học được những điều gì từ mấy người bạn này, nhất là các lỗi lầm của họ, trong cố gắng giải thích hoặc đương đầu với nan đề sự đau khổ.

THÊM NHIỀU THAY ĐỔI

Bị ông Ê-li-pha khiển trách là đã đáng buồn rồi, nhưng ông Gióp còn bị người bạn Thứ Hai là ông Binh-đát bồi thêm các câu mà ông Ê-li-pha đã phát biểu, nhưng còn thậm tệ hơn nhiều. Thứ tưởng tượng một ai đó nói thẳng như vậy vào mặt một người có các con mới chết: “Nếu con cái ông có phạm tội cùng Ngài, Thì Ngài đã phó chúng nó vào quyền tội ác của chúng nó” (Gióp 8:4).

Sự chỉ trích của ông Binh-đát rất khó hiểu, vì chương đầu của sách Gióp (Gióp 1:5) đã kể rằng ông Gióp dâng của lễ thiêu cho con cái mình, phòng khi chúng lỡ vấp phạm. Hành động ấy phản ảnh niềm tin nơi sự tha thứ và ân điển của Đức Chúa Trời, và đối chọi rõ ràng với lời mở đầu nặng tính cách pháp lý của ông Binh-đát. Nhưng tệ hơn nữa, ông Binh-đát đã dùng các lời chỉ trích nặng nề thiếu tình thương, nhưng xưng là trên danh nghĩa bảo vệ cá tính của Đức Chúa Trời.

Xin đọc Gióp 8:1-22. Lập luận của ông Binh-đát là gì? Điều ông nói có đúng không? Giả sử chúng ta không để ý đến ý nghĩa của lời ông nói nhưng chỉ để ý đến cảm xúc của ông, lời của ông ta có lỗi lầm nào trong ấy không?

Lý luận của ông Binh-đát có thật sự mang nhiều lỗi lầm hay không? “Vi chúng ta mới có hôm qua, và chẳng biết gì; Bởi các ngày chúng ta trên đất khác nào một cái bóng” (Gióp 8:9). Nhận xét này của ông Gióp thật chí lý, thấm thía và phù hợp với một nguyên lý quan trọng của Kinh Thánh (Gia-cơ 4:14). Như vậy lý luận của ông Binh-đát có gì sai lầm? Không Cơ Đốc nhân nào mà không đồng ý rằng, kẻ vô thần đặt hy vọng nơi vật chất thế gian, thì chẳng khác nào như đặt hy vọng nơi một cái “váng nhện” (Gióp 8:14). Đây là một nguyên lý rất vững chắc của Kinh Thánh.

Lỗi lầm lớn nhất của ông Binh-đát là chỉ chú trọng một phương diện của bản tính Đức Chúa Trời. Chẳng hạn, có người chỉ chú trọng đến luật pháp, công lý và sự tuân phục, trong khi người khác chỉ chú trọng đến ân điển và sự tha thứ của Ngài. Chú trọng thái quá về một phương diện thường đưa tới cái nhìn lệch lạc về Đức Chúa Trời và chân lý của Ngài.

Trong niềm tin tưởng của chúng ta và cách ứng xử với tha nhân, chúng ta nên cố gắng giữ cân bằng giữa luật pháp ở một đầu và ân hậu ở đầu kia. Giả sử bạn bắt buộc phải chọn một trong hai thái độ—hoặc luật pháp hoặc ân hậu—khi ứng xử với một cá nhân làm điều sai quấy, bạn sẽ chọn thái độ nào?

ĐƯỢC GIẢM ÁN

“Nếu ông dò xét, há có thể hiểu biết được sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, Và thấu rõ Đấng Toàn năng sao? Sự ấy vốn cao bằng các tầng trời: Vậy ông sẽ làm gì? Sâu hơn âm phủ: ông hiểu biết sao đặng? Bề dài sự ấy lại hơn cõi trái đất, Và rộng lớn hơn biển cả” (Gióp 11:7-9; xin cũng đọc Ê-sai 40:12-14). Các câu Kinh Thánh này bày tỏ lẽ thật gì? Tại sao rất quan trọng cho chúng ta là phải luôn ghi nhớ lẽ thật ấy?

Các nhận xét trên đây chỉ ra sự dốt nát ngạo mạn của loài người về bản chất thâm sâu vô hạn của Đức Chúa Trời, mà dù họ có gắng sức bao nhiêu, nếu chỉ dựa trên sức người, cũng không thể nào hiểu thấu được. Một trong các triết gia nổi tiếng nhất của thế kỷ thứ 20 là ông Richard Rorty đã chủ trương rằng con người sẽ không bao giờ có thể am tường được sự sống và chân lý, và vì thế đừng nên tiếp tục. Thay vì vậy, theo ông, chúng ta nên “sống” với sự chấp nhận các huyền nhiệm ấy. Thật khôi hài! Nền tư tưởng Tây phương phấn đấu suốt hai ngàn sáu trăm năm để đi tìm chân lý, nhưng kết cục cũng phải thú nhận mình đã bại trận. Giả thử tất cả nỗ lực tìm kiếm của nhân loại vẫn không soi sáng thêm trên bản chất của thế giới thật, một thế giới thọ tạo gần gũi với chúng ta hơn, thì ai “bằng sự tìm kiếm” của mình có thể am hiểu rằng Đấng Tạo Hóa chính là Đấng đã cho chúng ta sự sống? Rằng Ngài còn vĩ đại hơn tất cả loài thọ tạo và sự sống trong tầm hiểu biết của chúng ta. Chủ trương chấp nhận sự bó tay của con người trên đây của ông Rorty khẳng định những gì chúng ta vừa đọc trong Kinh Thánh.

Trở lại với các câu Kinh Thánh vừa mới đọc, nghe rất thâm sâu, thật ra là lời của người bạn thứ ba, ông Sô-pha, phê phán ông Gióp.

Xin đọc Gióp 11:1-20. Lời lẽ ông Sô-pha có điểm nào đúng? Nhưng toàn bộ luận ấy sai như thế nào?

Thật khó hiểu sự kiện một ai đó có thể đến nói với một người đang gặp bao cay đắng như ông Gióp rằng “Này anh bạn, anh đang bị trừng phạt đích đáng, nhưng mà không chỉ như vậy, thật ra anh bị phạt nhẹ hơn tội anh phạm.” Tuy ông Sô-pha khắt khe hơn hai ông Ê-li-pha và Binh-đát, nhưng chủ định cũng giống hai người kia, cố tìm cách biện luận cho sự toàn thiện và cá tính của Đức Chúa Trời.

Đôi khi có học thức uyên thâm về cá tính của Đức Chúa Trời không hẳn đã tự động giúp chúng ta thể hiện được cá tính ấy. Chúng ta còn cần các yếu tố nào khác?

SỰ TRỪNG PHẠT CÔNG BẰNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Chắc hẳn ba bạn của ông Gióp có nhiều kiến thức về Đức Chúa Trời, và đã có hậu ý tốt khi cố gắng bình vực cho Ngài. Dầu họ có thể sai lầm trong tư tưởng hay cảm xúc trước hoàn cảnh của ông Gióp, họ đã nói lên được một số sự thật quan trọng.

Điểm chính trong lập luận của họ là sự công bình tuyệt đối của Đức Chúa Trời được thực thi bằng cách ban phát hình phạt tương xứng với tội lỗi, và những cuộc đời đạo hạnh được tưởng thưởng bằng ân phước đặc biệt. Không biết đích xác Gióp và các bạn ông đã sống vào thời điểm nào, nhưng chúng ta biết ông Môi-se đã viết sách Gióp khi kiều ngụ ở Mê-đi-an, nghĩa là trước khi dân Y-sơ-ra-ên vượt thoát khỏi Ai Cập. Ngoài ra, chúng ta cũng tin rằng họ sống sau trận Đại Hồng Thủy.

Xin đọc Sáng thế Ký 6:5-8. Chúng ta không rõ các bạn ông Gióp có biết gì về trận Đại Hồng Thủy hay không, nhưng nếu họ biết, câu chuyện ấy sẽ ảnh hưởng thế nào kiến thức của họ về cá tính của Đức Chúa Trời?

Rõ ràng sự tích cơn Đại Hồng Thủy là một thí dụ về sự trừng phạt công bình của Đức Chúa Trời, mà qua đó, Ngài trực tiếp hành phạt những kẻ đáng bị nguyên rủa. Tuy nhiên, Sáng thế Ký 6:8 cũng giới thiệu khái niệm ân điển, mà Bà Ellen G. White đã viết “mỗi một nhát búa nện vào mạn tàu của ông Nô-ê là một lời giảng dạy” – Trang 70, quyển 1, *The Spirit of Prophecy*. Trận Đại Hồng Thủy là một thí dụ của ý tưởng mà các bạn ông Gióp đang cố thuyết phục ông.

Ý tưởng tương tự về sự đoán xét công bình của Đức Chúa Trời được diễn đạt thế nào trong sách Sáng thế Ký 13:13; 18:20-32; và 19:24, 25?

Dầu các ông Ê-li-pha, Binh-đát và Sô-pha có biết về các biến cố ghi trong các đoạn Kinh Thánh ở trên hay không, các biến cố này vẫn cho thấy một cách cụ thể sự đoán phạt của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi. Ngài không để kẻ ác tự do lộng hành mãi mãi, hay để tội lỗi họ tự huỷ hoại họ, mà trái lại, Ngài đích thân trừng trị họ như đã được chứng minh qua cơn Đại Hồng Thủy. Ngài vừa là vị Quan Tòa vừa là Đấng tiêu diệt tội ác.

Chúng ta thực tình mong muốn (và nên) chú trọng đến bản tính yêu thương, tha thứ và giàu ân điển của Đức Chúa Trời, nhưng đồng thời tại sao cũng không nên quên bản tính công lý rất thực hữu của Ngài? Hãy nghĩ tới biết bao nhiêu tội ác vẫn chưa bị trừng trị. Điều ấy cho chúng ta thấy gì về tính cách cần thiết của sự đoán phạt, tuy chưa được thi hành ngay lập tức?

NẾU ĐỨC GIÊ-HÔ-VA LÀM MỘT SỰ THẬT MỚI

Kinh Thánh kể lại nhiều trường hợp Đức Chúa Trời trực tiếp hành phạt kẻ ác, nhưng cũng kể nhiều trường hợp Ngài ban phước cho người trung tín, và các sự việc ấy đã được ghi chép rất lâu sau khi các nhân vật trong sách Gióp đã đi vào quên lãng.

Trong sách Phục truyền Luật lệ Ký 6:24, 25, lời hứa hậu hĩ nào được dành cho sự vâng phục?

Kinh Thánh Cựu Ước chi chít các lời hứa về ơn phước và phần thưởng Đức Chúa Trời sẽ đích thân ban cho dân sự Ngài nếu họ biết vâng lời. Trong câu Kinh Thánh nêu đây, có nhiều thí dụ để dẫn chứng cho ý tưởng mà ba người bạn đang cố thuyết phục ông Gióp, rằng Đức Chúa Trời luôn ban thưởng cho người có lòng trung tín tìm kiếm sự vâng phục Ngài và các điều răn Ngài, cũng như ban thưởng cho những ai sống đời đạo hạnh và chính trực.

Đương nhiên Kinh Thánh không thiếu các cảnh báo về án trừng phạt dành cho kẻ bất tuân. Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời đã thiết lập một giao ước với dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-nai, và Ngài cũng đã cảnh cáo trước về hậu quả nghiêm trọng của sự bội tín. “Còn nếu các ngươi không vâng theo lời phán của Đức Giê-hô-va, bội nghịch mạng lệnh của Ngài, thì tay của Đức Giê-hô-va ắt sẽ giáng họa trên các ngươi như đã giáng họa trên tổ phụ các ngươi” (I Sa-mu-ên 12:15).

Xin đọc Dân số Ký 16:1-33. Biển cố được ghi lại trong đoạn Kinh Thánh này cho thấy như thế nào tính cách tất nhiên của sự trừng phạt công bình của Đức Chúa Trời?

Cả bè đảng nhóm nổi loạn bị mặt đất nứt sống trong chớp mắt, thật là một hình phạt khủng khiếp, nhưng rõ ràng biển cố ấy không thật sự hỗ trợ cho ý tưởng “gieo gió, gặt bão”, bởi vì nhóm phản loạn bị chính tay Đức Chúa Trời trừng trị, chứ không phải hành động phản nghịch của họ trực tiếp làm mặt đất nứt ra. Đất nứt chứng là một thí dụ lạ thường của quyền năng Đức Chúa Trời, vì dường như định luật thiên nhiên bất di bất dịch đã bị vụn vẹo trong biển cố ấy. “Nhưng nếu Đức Giê-hô-va làm một sự thật mới, nếu đất hả miệng ra nuốt họ và mọi món chi thuộc về họ, nếu họ còn đang sống mà xuống âm phủ, thì các ngươi sẽ biết rằng những người này có khinh bỉ Đức Giê-hô-va” (Dân số Ký 16:30).

Động từ “làm” ở đây có cùng một chữ gốc với động từ “dựng nên” trong Sáng thế Ký 1:1, vì Đức Chúa Trời muốn mọi người biết sự việc siêu nhiên kia là bằng chứng chính Ngài, Đấng Tạo Hóa, đã nhanh chóng và đích thân ra tay thi hành án đoán phạt.

SỰ CHẾT THỨ HAI

Sự hủy diệt tất cả kẻ ác trong ngày cuối cùng của thế gian chắc chắn sẽ là thí dụ vĩ đại và hùng hồn nhất của công lý thiên thượng. Kinh Thánh gọi nó là “sự chết thứ hai” (Khải huyền 20:14), hoàn toàn khác với sự chết thứ nhất, mà mọi người từ ông A-đam cho đến những người sống trong thời kỳ sau rốt đều bị nguyên rủa phải trải qua. A-đam thứ hai (Đức Chúa Giê-su) sẽ cứu người công bình khỏi sự chết trong ngày cuối cùng (I Cô-rinh-tô 15:26). Sự chết thứ hai, tương tự như một số các hình phạt khác trong thời Cựu Ước, là sự trừng phạt công minh của Đức Chúa Trời dành cho các tội nhân cự tuyệt ăn năn sám hối để tiếp nhận sự cứu vớt trong Đấng Cơ Đốc.

Xin đọc II Phi-e-rơ 3:5-7. Lời Chúa miêu tả điều gì về chung cuộc của những kẻ ngoan cố có lương tâm chai đá?

“Các tia lửa sáng rực của Đức Chúa Trời sẽ từ trời xẹt xuống. Đất sẽ run rẩy vỡ vụn. Các ‘vũ khí với sức tàn phá khủng khiếp’ giấu sâu trong lòng đất sẽ bắt đầu khai hỏa như mưa. Lửa sẽ ào ạt phụt lên từ mọi lỗ hờ trên mặt đất. Cả đến đá tảng cũng bốc lửa như than hồng. Ngày đó sẽ cực kỳ nóng như bị bịt kín trong lò hầm. Mọi vật sẽ tan chảy dưới sức nóng kinh hồn, ngay cả địa cầu cũng đồng một số phận thảm thương, và mọi công trình to tát của nhân loại đều sẽ bị thiêu hủy ra tro bụi. Xin xem Ma-la-chi 4:1 và II Phi-e-rơ 3:10. Toàn bộ mặt đất sẽ bốc lửa hừng hực như một hồ lửa khổng lồ đang sôi sục. Ấy là giờ đoán xét và giờ tận diệt đích đáng toàn bộ lũ còn đồ ác đảng. ‘Vì Đức Giê-hô-va có ngày báo thù, có năm báo trả vì có Si-ôn’ Ê-sai 34:8.” – Phóng trích từ trang 672, 673 *The Great Controversy* của tác giả Ellen G. White.

Tội lỗi tự mang lại sự hủy diệt của chính nó, nhưng cũng có lúc Đức Chúa Trời trực tiếp trừng trị những kẻ làm ác, đúng như lời các bạn của ông Gióp đã tuyên bố. Rất đúng khi bảo rằng tất cả mọi khổ nạn trên đời đều do tội lỗi gây ra, nhưng không đúng khi nói rằng tất cả mọi khổ nạn trên đời đều là hành phạt của Đức Chúa Trời, như trong trường hợp của ông Gióp, hay trong phần lớn các trường hợp. Lý do là chúng ta đang nằm trong quỹ đạo của cuộc đại chiến giữa thiện và ác, mà trong ấy kẻ tử thù truyền kiếp của Đức Chúa Trời đang cố tìm mọi cách để hãm hại chúng ta là con cái Ngài. Tuy nhiên, thật may mắn, Đức Chúa Trời toàn năng vẫn luôn luôn ở cạnh bên ta. Có lý do này hay lý do khác cho các khó khăn và sâu thương của con người, nhưng bất cứ trường hợp nào, chúng ta vẫn có thể an lòng trong sự bảo đảm của tình thương tuyệt đối của Đức Chúa Trời, như đã được thể hiện cụ thể và rõ ràng qua cái chết cứu chuộc của Đức Chúa Giê-su trên cây thập tự, mà cũng là lời thể hứa keo sơn về sự chấm dứt vĩnh viễn mọi thương đau triền miên của thế nhân.

Làm thế nào chúng ta dám cả quyết sự hoạn nạn của ai đó là hình phạt từ chính tay Đức Chúa Trời? Nếu chúng ta không đoán chắc được điều ấy, thì cách nào hay nhất để ứng xử với người đang sầu đau, mà có thể là cả chính chúng ta?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Như đã đề nghị từ đầu khóa học, đặt chúng ta vào hoàn cảnh của ông Gióp và các bạn của ông ta rất quan trọng, để có thể hiểu được cảm tưởng, suy luận và hành động của họ, để nhận biết rằng, họ không được ưu điểm lịch sử như chúng ta để có thể nhìn biết trận đại chiến đang diễn ra giữa thiện và ác trong càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta cố gắng thông cảm với họ, chúng ta sẽ hiểu tại sao các ông Ê-li-pha, Binh-đát và Sô-pha đã phạm phải lỗi lầm trong việc chỉ trích ông Gióp cách nặng nề.

“Cho rằng khổ nạn là hậu quả của tội ác hay của các hành vi tội lỗi là lối suy nghĩ tự nhiên của phần lớn nhiều người, nhưng người ta thường sai lầm trong việc nhận diện chân tướng kẻ khác, vì chưa ở trong thời kỳ phán xét của Chúa. Thiện ác vàng thau lẫn lộn, và cơn phong ba có thể xảy đến cho bất kỳ ai. Đôi khi người ta đi xa khỏi Đức Chúa Trời và vượt qua lằn ranh giới bảo vệ của Ngài, tạo cơ hội cho quyền lực ma quỷ khống chế họ. Theo lối suy nghĩ ấy, các bạn của ông Gióp đã lên án ông là một tội nhân hạng nặng và cố ép ông phải chấp nhận quan điểm của họ. Nhưng Đức Chúa Trời không hài lòng với lối xét đoán nông cạn này.” – Phỏng trích từ Các Chú Giải của Bà Ellen G. White, trang 1140, quyển số 3 của bộ *The SDA Bible Commentary*.

Chúng ta phải cẩn thận trong việc xử trí với nan đề đau khổ. Dĩ nhiên trong một số trường hợp rất dễ lẫn ra manh mối, ví dụ như bị ung thư phổi vì hút thuốc lá, nhưng chúng ta sẽ giải thích thế nào sự kiện bao nhiêu người khác cũng hút thuốc lá cả đời mà không hề hấn gì? Như vậy có phải Đức Chúa Trời chỉ trừng trị một số người nào đó trong khi làm ngơ sự vi phạm của những người khác không? Rốt lại, giống như các ông Ê-li-pha, Binh-đát, và Sô-pha, chúng ta cũng chẳng biết gì hơn họ tại sao thảm họa xảy ra cho người này hay cho kẻ nọ. Xem thế, việc chúng ta biết hay không biết chẳng thành vấn đề, mà vấn đề là chúng ta nên đối phó thế nào với các rối rắm đang xảy ra chung quanh chúng ta, hay ngay cả của chính chúng ta. Và trong vấn đề này, ba người bạn của ông Gióp đã sai lầm trầm trọng.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Chân lý về sự trừng phạt công minh của Đức Chúa Trời dạy chúng ta phương cách nào để có thể phó thác vạ sự cho sự công bằng của Ngài?
2. Các bạn của ông Gióp không thực sự hiểu hết mọi việc đã xảy đến cho ông trong cơn hoạn nạn của ông, và phải chăng đó cũng là cái thiếu sót của chúng ta, không hiểu hết các lý do cho sự nhọc nhằn của nhân loại. Vậy, làm thế nào để nhận thức khiêm nhường này giúp chúng ta có thể nhân từ và cảm thông hơn đối với những ai đang buồn đau? Bạn có cho rằng hiểu được đích xác nguyên nhân của sự hoạn nạn của người khác là một điều quan trọng không?

BÀI HỌC 8

HUYẾT VÔ TỘI

CÂU GỐC: “Và, đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đang trông mong là bằng cố của những điều mình chẳng xem thấy” (Hê-bơ-rơ 11:1).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 10; Ê-sai 53:6; Rô-ma 3:10-20; Gióp 15:14-16; Gióp 1:18-20; Ma-thi-ơ 6:34.*

Văn hào Albert Camus đã trần trọc thao thức với nan đề sự đau khổ của nhân loại, và trong cuốn *The Plague*, ông đã dùng bệnh dịch như là một biểu tượng của những hư hỏng mang đau thương đến cho con người. Đây là câu chuyện về một cậu bé bị chết đau đớn bởi bệnh dịch. Vị linh mục chứng kiến cái chết thê thảm ấy đã kết luận cùng vị y sĩ có mặt: “Thực trạng ghê tởm này thật khó lòng chấp nhận, bởi vì nó vượt quá tầm hiểu biết của con người. Nhưng có lẽ chúng ta nên chấp nhận và đón chào những gì chúng ta không hiểu.” Vị y sĩ giận dữ trả lời: “Không, thưa Cha. Tôi thì nhìn thấy ý tưởng chào đón một cách rất khác. Cho tới lúc chết tôi cũng sẽ không bao giờ đón chào một kế hoạch trong đó trẻ thơ phải bị tra tấn.” – Phỏng trích từ trang 218, *The Plague* (New York, 1991) của tác giả Albert Camus.

Câu chuyện ở trên nói lên những gì chúng ta đã đọc trong câu chuyện của ông Gióp: các bạn ông Gióp đã đưa ra các câu trả lời rất yếu ớt cho một vấn đề vô cùng phức tạp, mà ông Gióp cũng như vị bác sĩ biết là một bài toán học búa không có đáp số thỏa đáng. Và đó là thách đố cho chúng ta: làm sao tìm được lời giải đáp hữu lý cho một nan đề mà trong phần lớn nhiều trường hợp rất vô lý. Tuần này chúng ta sẽ tiếp tục đi tìm câu trả lời.

LỜI THAN TRÁCH CỦA ÔNG GIÓP

Các ông Ê-li-pha, Binh-đát và Sô-pha có phần đúng: Đức Chúa Trời thật sự có trừng trị kẻ ác. Tuy nhiên điểm ấy không áp dụng trong trường hợp của ông Gióp, vì Đức Chúa Trời không đang hành phạt ông cho tội lỗi của ông như Ngài đã làm với bọn Cô-rê, Đa-than và A-bi-ram. Nói cách khác, ông không “gieo gió, gặt bão”, vì ông là một người công chính như Đức Chúa Trời đã nhìn nhận (xin đọc Gióp 1:8), do đó không xứng đáng phải nhận lãnh tai ương, mà ông biết là không công bằng. Chính vì vậy mà các lời than vãn của ông thật đầy cay đắng.

Xin đọc Gióp đoạn 10. Ông thưa Chúa điều gì? Và tại sao điều ấy hết sức hợp lý khi chúng ta nghĩ tới hoàn cảnh của ông?

Trong lúc sầu não, phải chăng Cơ Đốc nhân cũng thốt lên những lời giống như lời ông Gióp? Đại khái là tại sao Chúa bần tâm dựng nên con làm chi? Tại sao Ngài đối xử với con như vậy? Hay nếu con chẳng bao giờ ra chào đời thì có lẽ tốt hơn là sống đời lao đao khổ sở như thế này?

Ông Gióp cảm thấy hết sức chua chát và cõi lòng tan vỡ, vì ông biết ông luôn trung tín với Chúa: “Dẫu Chúa biết tôi chẳng phải gian ác, Và không ai giải thoát khỏi tay Chúa?” (Gióp 10:7).

Ba bạn ông Gióp có thể nghĩ khác, nhưng sự thật là ông không bị khốn đốn do nơi tội lỗi của mình. Vậy tại sao ông bị khốn đốn? Sách Gióp cho chúng ta câu trả lời, nhưng câu trả lời ấy sẽ làm nhiều người vô cùng sửng sốt, vì nó hoàn toàn trái ngược với sự suy nghĩ thường tình của người đời: Ông Gióp gặp bao nhiêu tai họa khủng khiếp chính bởi vì ông quá công chính và trung tín với Chúa! Hai chương đầu trong sách Gióp chứng minh điểm này.

Tuy trường hợp của ông Gióp khá đặc biệt, nó cũng là trường hợp chung của nhân loại, đối diện với nan đề đau khổ, nhưng khổ hình ấy dường như quá to lớn và dường như không cân xứng với các tội vi phạm.

Chúng ta phải nói gì với một người cho rằng mình bị khổ nạn một cách bất công?

HUYẾT VÔ TỘI

Chúng ta hay nghe người ta nói về nạn đói đau khổ của những người “vô tội”. Thánh Kinh cũng dùng chữ “máu vô tội” (chẳng hạn như trong sách Ê-sai 59:7; Giê-rê-mi 22:17; và Giô-ên 3:19) cho một số trường hợp bị đánh đập, hay án mạng khi nạn nhân không đáng phải chịu. Để có thể ý thức trọn vẹn được ý nghĩa của khái niệm “máu vô tội”, chúng ta phải nhận thức rằng thế giới chúng ta đang sống là một nơi nhan nhản những trường hợp giống vậy.

Tuy nhiên Kinh Thánh cũng nói về loài người đầy dẫy tội lỗi. Khía cạnh này của Kinh Thánh đưa đến một đề tài thảo luận rất thích hợp về ý nghĩa của “máu vô tội”? Các nhà bình luận Kinh Thánh trong hàng trăm năm đã tranh luận sôi nổi về bản chất chính xác của mối liên hệ giữa con người và tội lỗi. Nếu mọi người đều đã phạm tội, đều đã vi phạm luật pháp Đức Chúa Trời, vậy còn ai là người thực sự vô tội? Thánh Kinh khẳng định rất rõ ràng về đề tài này, rằng linh hồn của tất cả mọi người đều bị hoen ố vì tội lỗi. Không phải tư tưởng này chỉ được phát hiện trong Tân Ước, nhưng chính ra được khai triển từ sự dạy dỗ của Cựu Ước.

Xin đọc I Các Vua 8:46; Thi thiên 51:5; Châm ngôn 20:9; Ê-sai 53:6; và Rô-ma 3:10-20. Các câu Kinh Thánh này dạy gì về tội lỗi?

Kinh Thánh rất sáng tỏ về đề tài này. Người nào đã từng nhận biết Đức Chúa Trời là Đấng toàn thiện và thánh khiết thì cũng nhận biết tình trạng tội lỗi của loài người như thế nào. Ai trong vòng chúng ta (chưa kể hải nhi và trẻ thơ) thực sự là người “vô tội”?

Nhưng đó không thực sự là trọng điểm ở đây. Đương nhiên vì ông Gióp mang nhân tính, nên có tội, và do đó cũng không trong sạch giống tình trạng tội nhân của các con ông. Nhưng trọng điểm là, dù sao đi nữa, ông hay các con ông cũng đâu có phạm tội ác tày trời nào đến đáng phải nhận lãnh cái hậu quả khủng khiếp mà họ đã lãnh? Phải chăng đây là câu hỏi bí hiểm về sự đau khổ mà muôn người đã phải thao thức phân vân? Các bạn của ông Gióp có thể tranh cãi sự bảo vệ của “thành lũy bùn đất” (Gióp 13:12), nhưng ông Gióp biết tận đáy lòng mình không đáng phải bị đọa đày.

Kinh nghiệm nhận biết Đức Chúa Trời cùng sự thánh thiện của Ngài mở mắt chúng ta thế nào trong việc nhìn nhận nhu cầu to lớn của chúng ta cho Thập Tự Giá? (Nhận thức này rất thật khi chúng ta tự thừa nhận bản tính tội lỗi của mình.)

NHỮNG CÁI CHẾT BẤT CÔNG

Xin đọc Gióp 15:14-16. Ông Ê-li-pha cho ông Gióp biết sự thật nào?

Một lần nữa ông Ê-li-pha nói lên lẽ thật về bản tính tội lỗi của tất cả mọi người, là một định luật không lay chuyển của đời sống trên trần gian. Sự đau khổ cũng giống như vậy! Chúng ta biết tất cả đau khổ của nhân loại đều đến từ tội lỗi, và đương nhiên Đức Chúa Trời có thể dùng nghịch cảnh chông gai để dạy chúng ta các bài học quan trọng. “Đức Chúa Trời vẫn hằng đặt con cái Ngài trong lò đau khổ để sự nóng của lò luyện có thể tách phần vô giá trị và cặn bã ra khỏi phần vàng ròng thật trong cá tánh của Cơ Đốc nhân.” – Phỏng trích từ trang 129, *Patriarchs and Prophets* của tác giả Ellen G. White.

Tuy nhiên hoạn nạn cũng tạo nên một nan đề khác sâu xa hơn, đó là khi nó không mang lại chút lợi ích nào, hay khi nó không kịp rèn luyện chí khí của những người bị nó giết quá nhanh. Rồi còn những ai chưa hề nghe danh Chúa hay biết đến đạo lý của Ngài, hay những người khác cảm thấy cay đắng, oán giận và thù ghét Đức Chúa Trời hơn vì bị đau khổ hành hạ. Chúng ta không nên gạt bỏ các trường hợp trên hay tìm cách giải thích qua loa, vì làm như vậy chúng ta có lẽ cũng phạm cùng một lỗi lầm như các bạn ông Gióp khi họ đổ lỗi cho ông về các tai họa ông gặp.

Ngoài ra, đâu là mục đích tốt lành khi thú vật bị thiêu sống lột da đẩy đau đớn trong những trận cháy rừng? Hay trong việc hàng ngàn người bị chết tức tưởi vì thiên tai động đất, bão lụt vô tình? Và còn biết bao triệu triệu người khác tử vong trong máu lửa chiến tranh? Những nạn nhân ấy đã học được bài học gì, hay gia đình họ đã học được bài học giá trị gì nếu cả nhà đều bị chết cùng một lúc? Đây cũng là câu hỏi liên quan đến 10 người con thiệt mạng của ông Gióp, cũng như liên quan đến các tội tở của ông đã bị giết trong câu “lưỡi gươm giết các tội tở” (Gióp 1:15), hay liên quan đến nhiều người và thú vật bị thiêu sống bởi “lửa của Đức Chúa Trời” (Gióp 1:16).

Ông Gióp và các bạn của ông đã học được bài học gì? Về phần Sa-tan thì đã bại trận như thế nào trước lòng trung kiên tuyệt đối của ông Gióp? Đoạn kết của các cuộc đời dệt bằng bi ai và nước mắt sao thật bất công! Mà thật vậy, các cuộc đời lầm xót xa ấy chẳng hưởng được chút công bằng nào, và đó là một điều sai quấy vô cùng.

Ngày nay chúng ta cũng đối diện với những thử thách tương tự. Một em bé 6 tuổi bị ung thư chết, một nữ sinh viên 20 tuổi bị kéo ra khỏi xe và bị hãm hiếp, một bà mẹ 35 tuổi có 3 con bị chết thảm khốc trong một tai nạn xe cộ, những trường hợp như vậy có công bình hay không? Chúng ta nghĩ sao về việc 19,000 người Nhật bị dè chết trong trận động đất ở Tohoku năm 2011? Có phải tất cả 19,000 người ấy đã phạm trọng tội nào tương xứng với hình phạt chết thảm của họ? Nếu câu trả lời là không, thì cái chết của họ thật không công bằng. Đây là những câu hỏi rất khó trả lời.

ĐỦ CHO NGÀY ẤY...

Xin đọc Gióp 1:18-20; Sáng thế Ký 4:8; Xuất Ê-díp-tô Ký 12:29, 30; II Sa-mu-ên 11:17; Giê-rê-mi 38:6; Ma-thi-ơ 14:10; Hê-bơ-rơ 11:35-38. Hãy suy nghĩ về các cái chết nhanh chóng trong các câu được liệt kê, rồi tự hỏi đời có công bằng đối với các người chết ấy không.

Thánh Kinh cho thấy một sự kiện phũ phàng về đời sống trong thế gian tội lỗi, ấy là điều ác và sự đau khổ là những gì rất thật hữu. Nếu chỉ đọc phớt qua, Thánh Kinh có thể cho ý tưởng sai lầm rằng đời sống ở thế gian công bằng và tốt đẹp, hay nếu chúng ta luôn tín trung với Chúa thì sẽ không bao giờ gặp nguy nan. Dĩ nhiên sống đời trung tín có phần thưởng riêng của nó, nhưng không có nghĩa nó có thể ngăn chặn hay làm hết được mọi khổ đau; cứ xem kinh nghiệm ông Gióp.

Trong Bài Giảng trên Núi, qua các thí dụ thiên nhiên, Đức Chúa Giê-su đã hùng hồn thuyết giáo lý do chúng ta đừng nên lo lắng sẽ ăn gì, uống gì hay mặc gì, nhưng hãy trông cậy nơi tình yêu tốt đẹp của Đức Chúa Trời để thỏa đáp các nhu cầu của chúng ta. Và rồi Ngài kết luận câu nói nổi tiếng sau đây: “Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy” (Ma-thi-ơ 6:34).

Xin lưu ý câu “Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy”, qua đó Đức Chúa Giê-su không phủ nhận sự hiện diện của sự khó nhọc (hay “xấu xa” theo chữ gốc Hy Lạp) trong đời sống chúng ta, ngay cả trong đời sống hằng ngày, nhưng trái lại, Ngài còn nhấn mạnh sự có mặt lì lợm của nó. Vì là Đấng Tạo Hóa, Ngài biết về quỹ vương và lực lượng của nó nhiều hơn bất cứ ai trong chúng ta, tuy chắc chắn tất cả chúng ta đều đã biết không ít về những nhiều nhưng xấu xa ở trần đời.

Ai mà chưa từng ít hay nhiều nếm mùi bất công của cuộc sống? Ghi nhớ lời cảnh báo của Đức Chúa Giê-su về các khó nhọc và xấu xa trong đời sống có thể an ủi và thêm sức cho chúng ta như thế nào?

NHỮNG ĐIỀU KHÔNG THẤY

Xin đọc Châm ngôn 3:5, là một câu rất quen thuộc. Câu châm ngôn này có lời nhắn nhủ quan trọng nào cho chúng ta, nhất là khi chúng ta đang suy gẫm về các điều mới học?

Trường hợp của ông Gióp dường như là một thí dụ hơi thái quá về tình chất khủng khiếp của khổ nạn, nhưng nó cho thấy sự đau khổ của con người ở trong một thế giới tội lỗi rất thật và rất kinh khủng. Thật ra chúng ta không cần phải đọc chuyện ông Gióp, hay ngay cả các chuyện khác trong Kinh Thánh mới biết được đau khổ cụ thể như thế nào, vì nó nhan nhản quanh chúng ta, và toàn thể nhân loại đều sống trong đau khổ. “Loài người bởi người nữ sanh ra, sống tạm ít ngày, bị đẩy dẩy sự khốn khổ. Người sanh ra như cỏ hoa, rồi bị phát; Người chạy qua như bóng, không ở lâu dài” (Gióp 14:1, 2).

Một lần nữa, nan đề mà chúng ta đang vật lộn là làm sao để giải thích sự đau khổ trên đời, nhất là những khổ nạn hết sức phi lý đối với chúng ta, trong ấy máu vô tội tuôn tràn. Như các chương đầu của sách Gióp tưởng thuật hay như những sách khác của Kinh Thánh ghi lại, Sa-tan có thật, và là thủ phạm của biết bao khổ đau. Cũng như những gì chúng ta đã học trong Bài Học 2, nhận biết về cuộc thiên ác đấu tranh vĩ đại giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan giúp chúng ta rất nhiều để đối phó với điều ác trong thế giới.

Nói như vậy nhưng nhiều khi lý do của những việc xảy ra vẫn rất khó hiểu, đôi khi đơn giản chỉ vì bản chất phi lý của chúng. Trong những lúc như vậy, những lúc mà chúng ta không hiểu được hết hoàn cảnh, chúng ta nên tìm cách trông cậy nơi sự trọn lành của Đức Chúa Trời, dầu rằng chúng ta không có lời giải đáp dứt khoát, nhất là khi không nhìn thấy bất cứ kết quả lợi ích hay tốt đẹp nào từ tấm thảm kịch.

Sách Hê-bơ-rơ 11:1 có chép như vậy: “Và, đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đang trông mong, là bằng cơ của những điều mình chẳng xem thấy.” Dựa trên những điều mình xem thấy được, làm thế nào để chúng ta có thể tìm cách trông cậy nơi Đức Chúa Trời đối với những điều mình chẳng xem thấy? Qua những gì chúng ta đã đọc trong sách Gióp, ông Gióp đã tìm phương cách nào để trông cậy nơi Đức Chúa Trời? Chúng ta cũng có thể dùng phương cách ấy không?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Phần dẫn nhập của bài học Sa-bát tuần rồi bắt đầu bằng văn hào Albert Camus, người đã viết rất nhiều về nỗ lực của mình đi tìm câu trả lời cho sự đau khổ ở đời và ý nghĩa của đời sống. Như phần lớn người vô thần, ông đã không tìm được câu trả lời thỏa đáng và đã không hiểu gì hơn so với lúc bắt đầu, bằng chứng là câu kết luận nổi tiếng nhất của ông: “Chỉ có mỗi một nan đề triết lý nghiêm trọng duy nhất mà thôi, đó là sự tự sát. Cần thẩm định đời có đáng sống hay không đáng sống, tóm lại, là câu hỏi căn bản nhất của triết học.” – Phỏng trích từ trang 3, *The Myth of Sisyphus and Other Essays* (New York, Vintage Books, 1955).

Chắc chắn rằng nan đề đau khổ của nhân loại không phải là một điều dễ giải thích. Sách Gióp vén mở bức màn để hé lộ cho chúng ta chiêm ngưỡng một bối cảnh toàn diện hơn những cảnh trí phơi bày trong các sách khác, nhưng đầu thế, sau khi đọc xong sách Gióp, chúng ta vẫn còn nhiều thắc mắc. Tuy nhiên trong nỗ lực tìm lời giải đáp cho nan đề sự đau khổ, có một điểm khác biệt quan trọng giữa cuộc vật lộn của người hữu thần và người vô thần. Phải công nhận rằng nan đề sự đau khổ trở nên phức tạp hơn và khó giải thích hơn khi chúng ta tin nơi sự hiện diện của một Đấng toàn năng và toàn thiện, nhưng, ngược lại, Cơ Đốc nhân có được cái mà những người vô thần như ông Camus không có: ấy là kiến thức và các lời giải thích của Thánh Kinh. (Có bằng chứng ông Camus về sau đã muốn được báp-têm, nhưng không may lại thiệt mạng trong một tai nạn xe cộ trước đó.)

Chúng ta có niềm hy vọng rằng “Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không có sự chết, cũng không có than khóc, kêu ca, hay là đau đớn nữa; vì những sự thứ nhất đã qua rồi” (Khải huyền 21:4). Ngay cả nếu một người không tin nơi lời hứa này hay nhiều lời hứa khác trong Kinh Thánh, người đó vẫn phải thừa nhận rằng, nếu có niềm hy vọng này trong lòng, thì ít nhất cuộc đời có lẽ sẽ phần nào tươi đẹp hơn, thay vì chỉ sống qua bao tranh đấu nhọc nhằn, để cuối cùng rồi cũng chỉ ra đi vĩnh viễn, không để lại một ý nghĩa gì.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Một trong các lý lẽ phủ nhận sự hiện diện của điều ác, đồng ý có điều ác, nhưng cũng tin trong thế giới có nhiều điều thiện hơn. Phản ứng đầu tiên đối với lý luận trên là câu hỏi: Làm sao ta biết chắc có nhiều điều thiện hơn điều ác? Làm thế nào để so sánh? Và câu hỏi Thứ Hai là: Ngay cả nếu nhận xét trên có đúng đi nữa thì ích lợi gì cho ông Gióp và nhiều nạn nhân khác đang vẫy vùng trong đại dương khổ đau?
2. Triết gia Đức Arthur Schopenhauer đã đề nghị một thí dụ rất rõ ràng để triệt hạ chủ trương cho rằng trong thế giới có sự quân bình giữa điều thiện và điều ác: “Giả sử khoái lạc trong thế giới nhiều hơn đau đớn, hoặc có sự quân bình giữa hai thực lực ấy. Vậy hãy để cho ai cố vũ cho ý tưởng vô tâm ấy hãy so sánh sự quân bình trong cảm giác của hai con thú, một con đang ăn thịt con kia.” Chúng ta nghĩ sao về ý tưởng cho rằng điều thiện cân bằng điều ác?

BÀI HỌC 9

TIA HY VỌNG

CÂU GÓC: *“Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa” (Gióp 13:16).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Châm ngôn 17:28; Gióp 13:1-15; Gia-cơ 2:20-22; I Cô-rinh-tô 15:11-20; I Phi-e-rơ 1:18-20; Sáng thế Ký 22:8.*

Vấn sĩ người Anh, William Hazlitt đã viết: Con người là loài động vật duy nhất biết khóc biết cười. Bởi vì loài người là giống duy nhất có được bản chất để biết phân biệt thế nào là thực trạng và thế nào là tình trạng lý tưởng đáng lý phải xảy ra.

Thế giới hiện nay rõ ràng không còn trong tình trạng tốt đẹp nhất, nhưng, đối với các Cơ Đốc nhân ấp ủ lời hứa về sự Tái Lâm của Chúa, họ vẫn luôn tràn trề một niềm hy vọng ở một thế giới đổi mới (II Phi-e-rơ 3:13), và tuyệt diệu quá sức tưởng tượng của đầu óc đầy sỏi đá của con người (I Cô-rinh-tô 13:12). Đã từ lâu rồi, các bộ óc trần tục đầy nhỏ nhen hạn hẹp vì tội lỗi đã bị mất đi niềm hy vọng lớn lao cao quý ấy.

Tuần này chúng ta sẽ tiếp tục học về sự đau khổ trong sách Gióp. Các biến cố đau buồn và bất công đã liên tiếp đánh phá ông Gióp không chút nương tay, nhưng chúng ta thấy rằng ông vẫn can đảm thốt lên những lời chứa chan hy vọng.

Hy vọng ấy là gì và nó cho biết điều gì về cơ hội để chúng ta cũng có chung một hy vọng?

KẸ RÈN ĐỨC LỜI DỐI TRÁ

“Khi nín lặng, dầu người ngu dại, cũng được cầm bằng khôn ngoan; Còn kẻ nào ngậm môi miệng mình lại được kể là thông sáng” (Châm ngôn 17:28).

Ông Gióp không thể cứ tiếp tục ngồi im nghe các bạn mình chỉ trích nặng nề, mà trái lại, như ghi trong phần lớn sách Gióp, ông phản biện mạnh mẽ trước các lời phê phán nửa đúng, nửa sai của họ. Như chúng ta đã thấy, các bạn ông không tỏ ra có chút lòng nhân từ thông cảm hay thương hại đối với ông, võ đoán rằng tai ương ông gặp chính là khổ hình đích đáng; họ tự xưng mình trình bày quan điểm của Đức Chúa Trời trong cách cố giải thích lý do của các tai họa. Lời kết án và lý luận của ba người bạn thật quá đáng, và ông Gióp bắt buộc phải trả lời.

Xin đọc Gióp 13:1-14. Ông Gióp đã ứng đáp thế nào trước các lời tố cáo?

Chương 2 của sách Gióp kể lại khi ba người bạn mới đến thăm ông Gióp, họ đã nín lặng suốt 7 ngày đêm trước khi lên tiếng. Nhưng sau khi nghe họ thốt ra các lời phê phán khắc nghiệt, có lẽ họ cứ nên tiếp tục giữ yên lặng thì tốt hơn.

Xin để ý việc ông Gióp khép tội ba người kia nói dối và cũng nói dối cả về Đức Chúa Trời. (Điểm này rất thú vị so với kết cục của Gióp [xin đọc Gióp 42:7]). Dĩ nhiên yên lặng thì tốt hơn ăn nói sai lạc, nhưng nói lời lầm lạc về Đức Chúa Trời thì còn tệ hại hơn nhiều. Điều khôi hài ở đây là 3 người này thật sự nghĩ họ đang biện hộ cho Đức Chúa Trời và phẩm cách của Ngài trước những lời oán trách đáng cay của ông Gióp. Ông vẫn không hiểu tại sao tai họa lại giáng xuống trên ông, nhưng ít ra ông cũng hiểu đủ để nhận biết những lời của ba người bạn biến họ trở thành “kẻ đúc rèn lời dối trá” (Gióp 13:4).

Lúc nào là lần cuối bạn phát biểu ý kiến sai lầm mà đáng lẽ không nên phát biểu? Cách nào để bạn có thể học hỏi được từ kinh nghiệm ấy để không tái phạm?

DẤU CHỨA GIẾT TA

Khi bắt đầu ba tháng này, chúng ta học ngay phần chót của sách Gióp, và nhờ đó đã biết đời ông Gióp có kết cuộc tốt đẹp như thế nào. Mặc dầu gặp nhiều gian truân, ông vẫn luôn có một mục tiêu để hướng đến. Thật ra, trong ưu thế lịch sử của chúng ta, cộng với kiến thức về phần cuối của Kinh Thánh, chúng ta biết ông còn rất nhiều điều khác để trông mong, nhiều hơn tất cả những thứ mà ông có thể tưởng tượng được vào thời điểm lịch sử của ông.

Tuy nhiên khi đứng trước đồng tro tàn của con cái bị chết tức tưởi, tài sản bị cướp đoạt tàn bạo và sức khỏe bị suy nhược thảm thương, ông Gióp đã không thể nào đoán trước được tương lai, mà chỉ còn biết khóc thương cho số phận hẩm hiu của mình.

Ông Gióp than thở đấng cay, ước gì mình đã chẳng được sinh ra đời, nhưng đi thẳng từ lòng mẹ đến nơi mồ mã. Tuy thế, trong tâm trạng tang tóc và những lời oán trách xót xa ấy, ông vẫn hé lộ tia sáng hy vọng, dầu là hy vọng nơi một Đức Chúa Trời mà ông cho rằng đã không đối xử với ông cách công bằng.

Xin đọc Gióp 13:15. Câu này nói về niềm hy vọng nào? Ông Gióp nói gì ở đây?

“Dấu Chứa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài.” Tuyên bố này quả là một biểu dương cực kỳ hùng mạnh của một đức tin tuyệt đối! Chứng kiến tất cả những thảm họa đã xảy đến cho mình, ông Gióp tiên đoán hồi chung cuộc của đời ông có lẽ cũng đã cận kề, mà không chừng có thể ngay bởi chính tay Đức Chúa Trời, mà dấu vấy đi nữa, ông vẫn sẽ một lòng trung trinh tới chết.

“Sự dư dật của ân điển Đấng Cơ Đốc phải luôn luôn được ghi nhớ. Lưu giữ các bài học thể hiện tình yêu của Ngài. Hun đúc đức tin của chúng ta cho bằng đức tin của ông Gióp để chúng ta cũng có thể đồng dạ tuyên bố ‘Dấu Chứa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài’ (Gióp 13:15). Hãy mạnh dạn nhận lãnh lời hứa ban cho của Cha Thiên Thượng chúng ta, và đừng quên bao điều Ngài đã thực hiện cho chúng ta và các người hầu việc Ngài trong quá khứ, bởi vì ‘mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời’ (Rô-ma 8:28).” – Phỏng trích từ tạp chí *The Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 20 tháng 10, năm 1910.

Dựa theo lối suy nghĩ nông cạn của loài người về hoàn cảnh thảm thương của mình, ông Gióp không có lý do nào để hy vọng bất cứ điều gì, nhưng ông đã không nhìn vấn đề của ông theo lối nhìn của phần lớn chúng ta. Nếu như ông đã làm vậy, ông tìm được hy vọng nào? Thay vào đó, ông đã đồng dạ tuyên bố, giương cao ngọn cờ đức tin và hy vọng của mình, mà chỉ có thể làm được nhờ một niềm tin sắt thép không lay chuyển nơi Đức Chúa Trời.

Tuy nhiên gương sáng của ông Gióp dẫn đến một thắc mắc tự nhiên: Bí quyết nào đã giúp ông giữ vẹn được tấm lòng son sắt? Xin đọc Gióp 1:1 và Gia-cơ 2:20-22. Các câu Kinh Thánh ấy giúp trả lời cho thắc mắc nêu trên như thế nào? Và câu trả lời ấy cần phải cho chúng ta biết thế nào về sự quan trọng của lòng trung tín và tuân phục trong đời sống Cơ Đốc nhân? (xin đọc bài học số 13.)

DẤU HIỆU CỦA HY VỌNG

“Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa” (Gióp 13:16). Câu Kinh Thánh này bổ túc chặt chẽ cho câu Kinh Thánh chúng ta học hôm qua. Nó bổ túc thế nào cho sự việc ông Gióp có lòng trông cậy và lòng trông cậy ấy đặt nơi Đức Chúa Trời?

Câu Kinh Thánh này bổ túc cho câu trước một cách thật hay. Ngay cả nếu ông Gióp có chết, hay ngay cả nếu đó là kết quả từ hành động của Đức Chúa Trời, ông vẫn trông cậy nơi Ngài cho sự cứu rỗi của ông. Một đấng nghe hơi lạ tai, nhưng đấng khác nghe rất chí lý. Chẳng phải được cứu rỗi là được thoát khỏi cảnh chết chóc hay sao? Đúng vậy, chết là gì? Đối với những người được cứu chuộc, chết chỉ là một giấc ngủ chớp nhoáng, theo sau là sự phục sinh để rồi được sống đời đời. Không phải ước mong được sống lại và sống vĩnh cửu là niềm hy vọng lớn lao muôn đời của tất cả dân sự Đức Chúa Trời hay sao? Và chính đó cũng là niềm hy vọng vĩ đại của ông Gióp.

Xin đọc sách I Cô-rinh-tô 15:11-20. Chúng ta có được sự trông cậy nào qua các câu Kinh Thánh này? Và nếu không có được sự trông cậy ấy, tại sao kể như chúng ta chẳng còn sự trông cậy nào khác?

Sau khi bày tỏ niềm tin mạnh mẽ nơi sự cứu rỗi, ông Gióp nói “một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa.” Chữ “vô đạo” dùng đây có ý nghĩa cực xấu trong tiếng Do Thái. Ông Gióp hiểu rằng sự cứu rỗi của ông chỉ có thể đến từ Đức Chúa Trời, bằng cách giao phó trọn vẹn đời sống mình cho sự vâng lời Ngài một cách trung tín, là một hành động mà kẻ ác và vô đạo không làm, và vì vậy chúng không đến với Ngài. Ông Gióp đang bày tỏ cách ông hiểu về tính cách đảm bảo của sự cứu rỗi.

Ông Gióp đã trung tín dâng các con sinh tế để chuộc tội, nhưng chúng ta không biết ông có hiểu rõ hết ý nghĩa của nghi lễ ấy hay không, bởi vì trước biến cố Thập Tự Giá, hầu hết những người tin Chúa như ông Gióp chắc chắn đã không có một khái niệm đầy đủ về sự cứu chuộc như chúng ta, là những người sống sau biến cố tại Núi Sọ. Tuy nhiên ông cũng biết tạm đủ là sự trông cậy của ông chỉ có thể đặt nơi Đức Chúa Trời, và các của lễ ông dâng lên cho Chúa là hình bóng của phương thức sự cứu rỗi sẽ được thực hiện.

NIỀM HY VỌNG TỪ TRƯỚC SÁNG THỂ

Thử tưởng tượng bao nhiêu người trong chúng ta vẫn còn đủ tinh thần và nghị lực để lạc quan ca tụng đức tính hy vọng, sau khi trải qua những hoạn nạn như ông Gióp? Những tuyên bố đánh thép của ông đúng là bằng chứng muôn đời của một đời sống đạo đức thắm nhuần đức tin và vàng phước thật sự.

Ông Gióp có sự trông cậy lớn bởi vì ông phụng sự một Đức Chúa Trời có bản chất là sự trông cậy. Kinh Thánh tuy đẩy dầy các câu chuyện như nhớp thuật lại tội lỗi loài người, từ sự sa ngã của ông A-đam và bà Ê-va ở vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3) cho đến sự suy đồi của Ba-by-lôn ở thời kỳ cuối cùng (Khải huyền 14:8), nhưng cũng là một quyển sách tràn trề hy vọng, hướng về một viễn tượng vượt quá những gì trần thế có thể cung ứng.

“Đức Chúa Trời đã giao Đấng Cơ Đốc sự kiểm soát toàn diện thế gian, và xuyên qua Ngài là tất cả mọi ân phước thiên thượng dành cho con người bằng hoai. Trước khi và sau khi Đức Chúa Giê-su mang lấy hình thể con người, Ngài đã là Đấng Cứu Chuộc. Ngay khi tội lỗi vừa xuất hiện, lập tức đã có liên một Đấng Cứu Thế.” – Phỏng trích từ trang 210, *The Desire of Ages* của tác giả Ellen G. White. Và còn ai khác nữa là Đấng Cứu Thế, ngoại trừ Đức Chúa Giê-su, nguồn hy vọng của chúng ta?

Xin đọc Ê-phê-sô 1:4; Tít 1:2; II Ti-mô-thê 1:8, 9; và I Phi-e-rơ 1:18-20. Các câu Kinh Thánh này khẳng định thế nào về niềm hy vọng tuyệt vời ghi trong đoạn văn ở trên của Bà Ellen G. White?

Các câu Kinh Thánh trên đây khẳng định rằng Đức Chúa Trời đã biết từ trước sáng thế là loài người sẽ phạm tội. “Đã gọi chúng ta bởi sự kêu gọi... theo ân điển đã ban cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ từ trước muôn đời vô cùng” bày tỏ rằng Đức Chúa Trời đã định sẵn một kế hoạch để giúp cho nhân loại có được niềm hy vọng về sự sống đời đời, và nó đã không được thiết lập sau khi nhân loại cảm thấy cần có nó, nhưng đã được dự liệu trước để sẵn sàng đáp ứng nhu cầu của họ.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta có thật nhiều ước mơ mà chúng ta nao nức hướng về và trọn lòng trông mong. Chúng ta sống trong một vũ trụ được tạo dựng bởi Đấng Tạo Hóa nhân từ, hết lòng thương yêu chúng ta (Giăng 3:16), Đấng đã liêu minh chuộc chúng ta bằng chính mạng sống Ngài (Tít 2:14), Đấng triu mến lắng nghe lời nguyện cầu tha thiết của mỗi chúng ta (Ma-thi-ơ 6:6), Đấng toàn năng cứu vớt chúng ta khỏi thế giới tội lỗi hoang tàn (Hê-bơ-rơ 7:25), Đấng thể hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi chúng ta (Hê-bơ-rơ 13:5), sẽ cho chúng ta sự phục sinh khải hoàn (Ê-sai 26:19), và là Đấng cho chúng ta được mãi mãi sống gần gũi bên Ngài (Giăng 14:2, 3).

“Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta?” (Rô-ma 8:31). Làm thế nào để chúng ta có thể biến niềm hy vọng chung cho nhân loại nói trên thành niềm hy vọng riêng cho cá nhân mình để giúp chúng ta đứng vững trong bất cứ cuộc cuộc phấn đấu nào?

Các Ví Dụ Của Sự Trông Cậy

Xin đọc các câu Kinh Thánh sau đây và cho biết mỗi thí dụ thể hiện sự trông cậy như thế nào?

Sáng thế Ký 3:15 _____

Sáng thế Ký 22:8 _____

Lê-vi Ký 17:11 _____

Giăng 1:29 _____

Ga-la-ti 2:16 _____

Phi-líp 1:6 _____

I Cô-rinh-tô 10:13 _____

Đa-ni-ên 7:22 _____

Đa-ni-ên 12:1, 2 _____

Ma-thi-ơ 24:27 _____

Đa-ni-ên 2:44 _____

Lần theo các ý tưởng được diễn đạt qua các câu Kinh Thánh trên, nói chung, chúng ta học được gì về sự trông cậy mà Cơ Đốc nhân có thể đặt nơi Đức Chúa Giê-su?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Từ trang đầu cho đến trang cuối, Kinh Thánh đầy dẫy ngôn từ hy vọng. “Ta đã bảo các người những điều đó, hầu cho các người có lòng bình yên trong ta. Các người sẽ có sự hoạn nạn trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế gian rồi!” (Giăng 16:33). “Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rủa sả của luật pháp, bởi Ngài đã nên sự rủa sả vì chúng ta, vì có lời chép: Đáng rủa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ” (Ga-la-ti 3:13). “Phương đông xa cách phương tây bao nhiêu, thì Ngài đã đem sự vi phạm chúng tôi khỏi xa chúng tôi bấy nhiêu” (Thi thiên 103:12). “Vì tôi chắc rằng bất kỳ sự chết, sự sống, các thiên sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền phép, bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ, là Chúa chúng ta” (Rô-ma 8:38, 39). “Vây, cái móng sẽ ở trên mây, ta nhìn xem nó đang nhớ lại sự giao ước đời đời của Đức Chúa Trời cùng các loài xác thịt có sự sống ở trên đất” (Sáng thế Ký 9:16). “Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng là con cái Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con cái Ngài. Ấy là vì đó mà thế gian chẳng biết chúng ta, vì họ chẳng từng biết Ngài” (I Giăng 3:1). “Phải biết rằng Giê-hô-va là Đức Chúa Trời. Chính Ngài đã dựng nên chúng tôi, chúng tôi thuộc về Ngài; Chúng tôi là dân sự Ngài, là bầy chiên của đồng cỏ Ngài” (Thi thiên 100:3).

Các câu Kinh Thánh trích dẫn trên đây chỉ là một phần nhỏ những gì Kinh Thánh miêu tả Đức Chúa Trời và những điều tốt đẹp Ngài cung ứng cho chúng ta. Nếu không có Kinh Thánh để chỉ cho chúng ta biết về sự trông cậy, chúng ta có lý do nào để hy vọng không?

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn có câu Kinh Thánh nào khác cũng truyền đạt sự trông cậy? Câu nào thật thiết yếu đối với bạn, và tại sao?
2. Trong tất cả các tín điều của Giáo Hội Cơ Đốc Phục Lâm, tín điều nào theo bạn chứa nhiều hy vọng nhất?
3. Đối diện với những nan đề và nhiều khê của cuộc sống cá nhân, làm thế nào để chúng ta có thể vui sống được trong niềm hy vọng mà Kinh Thánh đã truyền đạt? Tại sao ta dễ ngã lòng trước nghịch cảnh, dầu biết rất nhiều hy vọng Chúa cho? Chúng ta phải làm gì trong khả năng của mình để luôn luôn nhớ tới niềm hy vọng to lớn của Cơ Đốc nhân, hầu được thỏa lòng?
4. “Hy vọng, đức tin và sự tạ ơn Đức Chúa Trời nên luôn ở trên môi miệng người tin Chúa. Nên vui vẻ và tràn trề hy vọng trong Đấng Cơ Đốc. Huấn luyện mình để tụng ngợi Ngài. Ấy là liều thuốc rất công hiệu để chữa trị các bệnh tật của thể xác và tâm hồn.” – Phỏng trích từ trang 492, quyển số 2, *Mind, Character, and Personality*, của tác giả Ellen G. White.

BÀI HỌC 10

CƠN GIẬN CỦA Ê-LI-HU

CÂU GỐC: “*Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu*” (Ê-sai 55:9).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 13:28; Gióp 28:28; Gióp 32:1-5; Gióp 34:10-15; sách Ê-xê-chi-ên 28:12-17; Gióp 1-2:10.*

Trong cuộc tranh luận giữa ông Gióp và ba người bạn, họ đã trao đổi những ý tưởng khôn ngoan, hay đẹp, sâu xa và đầy lẽ thật. Vì thế, sách Gióp được nhiều người trích dẫn, và ngay cả các ông Ê-li-pha, Bình-đát và Sô-pha cũng được người ta trích dẫn, do các lời chỉ lý của họ. Chỉ tiếc là họ đã không phát biểu các lời ấy đúng chỗ hay đúng lúc, một lỗi lầm có thể dạy chúng ta một bài học quan trọng được tóm tắt qua các câu Kinh Thánh sau đây trong sách Châm ngôn 25:11-13: “Lời nói phải thì, khác nào trái bình bát bằng vàng có cần bạc. Người khôn ngoan quở trách lỗi tai hay nghe, Khác nào một cái vòng vàng, một đồ trang sức bằng vàng rỗng vậy. Sứ giả trung tín với người sai đi, giống như tuyết mát mẻ trong ngày mùa gặt; Vì người bỏ sức linh hồn của chủ mình.”

Thật đáng tiếc đó không phải những lời ông Gióp được nghe từ ba người bạn thân của mình. Không những vậy, tình trạng cuộc đối thoại càng trở nên tệ hơn khi thêm một người thứ tư nữa tham gia cuộc đối thoại.

NHỮNG KẺ AN ỦI “CÙNG ĐẦU”

Ngay cả sau khi ông Gióp đã làm chứng rất hùng hồn về sự trông cậy của ông nơi Đức Chúa Trời (Gióp 13:15, 16), cuộc tranh luận vẫn kéo dài qua nhiều chương, luận về những đề tài thâm sâu quan trọng liên hệ đến Đức Chúa Trời, tội lỗi, sự chết, công lý, kẻ ác, sự không ngoan, và tính cách phù du của đời người.

Xin đọc Gióp 13:28; Gióp 15:14-16; Gióp 19:25-27; và Gióp 28:28. Chân lý nào được truyền đạt qua các câu Kinh Thánh này?

Cuộc tranh biện tiếp tục qua nhiều chương vì không phe nào chịu thua phe nào. Các ông Ê-li-pha, Binh-đát, và Sô-pha dựa theo quan điểm của họ về lẽ phải, gồm ý tưởng gieo gi gặt nấy, khu khu kết luận rằng khổ nạn của ông Gióp chính là hình phạt đích đáng cho các tội ông đã phạm. Nhưng ông Gióp tiếp tục phản đối các tai ương tàn nhẫn đã tàn hại gia đình ông, và nhất quyết cho rằng ông không đáng phải chịu. Các kẻ gọi là “an ủi” nghĩ rằng lời lẽ ông Gióp trống rỗng và kiêu ngạo.

Biện hộ cho lý thuyết của mình quyết liệt tới đâu đi nữa, cả ba người bạn lẫn ông Gióp đều không hiểu hết mọi việc đang diễn ra trong hậu trường vũ trụ, bởi vì họ chỉ nói từ những gì mình thấy bằng tầm nhìn giới hạn của con người. Nếu có thể rút ra một bài học từ sách Gióp, ấy là phải biết khiêm nhường khi giải thích bất cứ vấn đề nào liên hệ đến Đức Chúa Trời và các công việc của Ngài, vì chúng ta có thể biết một số chân lý, hay ngay cả biết rất nhiều chân lý, nhưng—giống như ba người bạn của ông Gióp—chưa hẳn đã biết cách thích hợp để áp dụng các chân lý ấy.

Hãy thử nhìn quanh trong thiên nhiên. Tại sao chỉ riêng sự quan sát như vậy cũng đủ mở mắt chúng ta về tính cách giới hạn của kiến thức con người đối với cả những sự kiện đơn sơ nhất?

SỰ XUẤT HIỆN CỦA ÔNG Ê-LI-HU

Từ chương 26 tới 31 của sách Gióp ghi lại các lời phân giải cuối cùng của vai chính câu chuyện là ông Gióp, người đã chịu nhiều đau đớn. Ông đáp lại sự chỉ trích của ba bạn mình bằng những lời hùng biện bi ai thống thiết, vẫn tiếp tục giữ vững lập trường đưa ra từ đầu, rằng mình không xứng đáng phải gánh chịu các thiệt thòi hiện tại. Không còn gì để bàn nữa! Nhiều người cũng ở trong trường hợp giống như của ông Gióp, bị những thiệt thòi lớn lao mà họ không đáng phải bị chút nào. Sự kiện này dẫn tới một câu hỏi quan trọng, có lẽ là câu hỏi khó nhất trong tất cả mọi câu hỏi: Tại Sao? Trong một số trường hợp, thắc mắc về nguyên nhân của sự hoạn nạn rất dễ giải thích, ấy là do chính nạn nhân đã tự gây ra cho mình, nhưng trong phần lớn các trường hợp, nhất là như trường hợp của ông Gióp, nghi vấn trên không dễ trả lời. Do đó câu hỏi *Tại Sao Có Sự Đau Khổ* vẫn còn luôn ám ảnh nhân loại. Ở đoạn cuối của chương 31, ông Gióp tóm tắt cuộc đời của ông hết lòng kính yêu Đức Chúa Trời, cho thấy ông không hề nhúng tay trong bất cứ tội ác nghiêm trọng nào đến nỗi phải nhận lãnh bản án quá sức nặng nề. Và câu chốt của chương 31 viết như vậy: “Đến đây hết lời của Gióp.” (Gióp 31:40).

Xin đọc Gióp 32:1-5. Chuyện gì đang xảy ra, và ông Ê-li-hu tố cáo ông Gióp và các người khác về tội gì?

Đây là lần đầu tiên nhân vật Ê-li-hu được nhắc đến trong sách Gióp, tuy rõ ràng ông ta đã theo dõi cuộc tranh biện sôi nổi giữa ông Gióp và ba người bạn trong một thời gian dài, nhưng sách Gióp không ghi lại thời điểm ông Ê-li-hu có mặt. Có lẽ ông đã gia nhập sau, vì không được nhắc đến cùng một lúc với ba bạn kia. Tuy nhiên điều chúng ta biết là Ê-li-hu hoàn toàn không thỏa mãn với tất cả các lời phân giải đã được đưa ra, vì chỉ riêng trong năm câu này, ông đã nổi giận nhiều lần. Trong sáu chương kế tới, ông Ê-li-hu cố gắng giải thích các vấn đề mà bốn người kia đã nêu lên về khổ nạn của ông Gióp.

Gióp 32:2 ghi rằng ông Ê-li-hu “lấy làm tức giận Gióp, bởi vì người tự xưng mình là công bình hơn Đức Chúa Trời”; nhưng ông đã hiểu lầm quan điểm của ông Gióp. Lời chỉ trích không chính xác của ông Ê-li-hu nhắc nhở chúng ta nên cẩn thận thế nào trong việc diễn dịch lời nói của người khác? Chúng ta cần làm gì để có thể nghĩ tốt về điều người khác nói thay vì nghĩ xấu?

Ê-LI-HU BIỆN HỘ CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Trong lịch sử có rất nhiều bài bình luận đã được viết về ông Ê-li-hu và ý tưởng của ông, cho rằng tiếng nói của ông đã làm chuyển hướng cuộc tranh luận. Nhưng thật khó thấy nơi nào ông đã đưa ra được một ý kiến mới lạ có đủ sức thay đổi chiều hướng cuộc tranh luận, vì các ý của ông chẳng qua cũng chỉ là sự lặp lại các lý luận của ba người kia, đại khái biện hộ cho bản tính công bằng của Đức Chúa Trời trước sự đau khổ không duyên cớ của ông Gióp.

Xin đọc Gióp 34:10-15. Ông Ê-li-hu nói lên sự thật gì và nó khác tương tự thế nào với các ý kiến của ba người kia? Tại sao các lời của ông Ê-li-hu tuy đúng nhưng không thích hợp cho hoàn cảnh lúc bấy giờ?

Có lẽ một điều khó hiểu mà chúng ta quan sát thấy nơi ông Ê-li-hu cũng như nơi ba người bạn kia là thái độ lo sợ. Họ lo sợ điều gì? Họ lo sợ rằng Đức Chúa Trời có thể thực sự không phải là Đấng mà họ vẫn luôn hình dung, tức là Đấng toàn thiện, toàn năng và đầy đầy sự công bình theo trí tưởng tượng của họ.

“Vì mắt Đức Chúa Trời xem xét đường lối loài người, Ngài nom các bước họ. Chẳng có tối tăm mù mịt nào Cho kẻ làm ác ẩn núp mình được” (Gióp 34:21, 22).

“Kìa, Đức Chúa Trời có quyền năng, không khinh bỉ ai; Trí huệ Ngài rất rộng lớn. Ngài chẳng bảo tồn mạng sống của kẻ gian ác, Nhưng xử đoán công bình cho kẻ khổ nạn. Ngài chẳng xây mặt khỏi người công bình; Song Ngài khiến họ đồng ngôi cùng các vua trên ngôi mãi mãi, Và họ được cao trọng” (Gióp 36:5-7).

“Luận về Đấng Toàn năng, ta không tìm thấy đến Ngài được: Ngài vốn rất quyền năng, rất chánh trực và công bình cực điểm, không hề hà hiếp ai. Bởi cố ấy nên loài người kính sợ Ngài; Ngài không đoái đến kẻ nào tưởng mình có lòng khôn ngoan” (Gióp 37:23, 24).

Giả sử các nhận xét trên đây về bản tánh của Đức Chúa Trời đều đúng cả, chúng ta sẽ dễ dàng kết luận rằng ông Gióp đã lãnh một bản án đích đáng, vì không còn cách giải thích nào khác. Tuy nhiên xét cho kỹ, ông Ê-li-hu thật ra không biện hộ cho Đức Chúa Trời, nhưng tự biện hộ cho lập trường của mình, đang bị lung lay trước những tai ương bất công đã đổ xuống trên đầu một tín nhân công chính.

Đã có bao giờ bạn ở trong trường hợp khiến bạn phải lo sợ rằng nó sẽ làm bạn mất đức tin hay không? Nhìn lại lúc ấy, bạn nghĩ bạn đã có thể hành động khác hơn không?

ĐIỀU ÁC THẬT VÔ LÝ

Cả bốn người tranh biện với ông Gióp đều là người tin Chúa, và họ tin rằng Ngài là rất công bình; nhưng họ vấp phải một chướng ngại khá lớn là làm thế nào để giải thích tình trạng của ông Gióp cho phù hợp với quan điểm mà họ có về cá tính của Đức Chúa Trời. Thật đáng tiếc họ đã lựa chọn một lập trường sai lầm, làm cản trở việc tìm hiểu nguyên nhân của sự đau khổ của ông Gióp.

Bà Ellen G. White đã nhận xét như thế này: “Không thể giải thích lý do hay mầm mống của tội lỗi... Tội lỗi là kẻ xâm lăng. Nó chẳng có duyên cớ nào, đây bí ẩn và không cắt nghĩa được. Giải bày duyên cớ của tội lỗi không khác gì binh vực cho nó, vì nếu một cái tội có lý do hay nguyên nhân chính đáng, thì nó là điều đáng phải làm, và như vậy chẳng còn được xem là tội lỗi nữa.” – Phong trích từ trang 492, 493, *The Great Controversy*.

Bà Ellen G. White dùng chữ “tội lỗi”, nhưng giả sử chúng ta thay chữ ấy bằng một chữ khác đồng nghĩa như chữ “điều ác”, thì có lẽ câu được trích trên sẽ gắn gũi với lối nói phổ thông hơn, chẳng hạn khi có một tai biến khủng khiếp, người ta hay thốt lên: “Tôi không thể nào hiểu được chuyện ấy!” hoặc “Việc này thật vô lý!” Đây cũng là những lời than oán mà ông Gióp đã thốt lên từ đầu.

Lý do ông Gióp và các bạn mình không thể giải thích được thảm cảnh đã xảy ra là vì điều ác hết sức phi lý. Nếu chúng ta có thể hiểu được điều ác hay nghĩ nó có lý, sự kiện ấy chứng tỏ điều ác hợp lý, và như vậy không còn là điều ác nữa, hay không còn mang tính cách của một thảm kịch, bởi vì nó phục vụ một mục đích hữu lý.

Xin đọc các câu Kinh Thánh sau đây về sự sa ngã của Sa-tan và khởi nguyên của tội ác. Sự sa ngã của Sa-tan có lý không? (Ê-xê-chi-ên 28:12-17).

Sa-tan là một thực thể hoàn hảo, được tạo nên bởi một Đấng Tạo Hóa cũng hoàn hảo, trong một môi trường hoàn hảo. Sa-tan được nhiều tôn trọng, đầy dẫy sự khôn ngoan và diễm lệ, trang sức bằng ngọc quý, “là một chê-ru-bin được xúc dầu”, được lập “lên trên hòn núi thánh của Đức Chúa Trời”. Tuy được hưởng mọi ơn phước ấy cùng với diễm phúc được ban cho thật dư dật, Sa-tan vẫn tự huỷ hoại và để điều ác chinh phục. Làm sao ai có thể giải nghĩa được hiện tượng điều ác làm huỷ hoại ác thần?

Bạn có kinh nghiệm nào về tính cách phi lý và huyền bí của điều ác?

SỰ THÁCH ĐỐ CỦA ĐỨC TIN

Các nhân vật trong Gióp chỉ là phạm nhân yếu đuối nhìn đời “như trong một cái gương, cách mập mờ” (I Cô-rinh-tô 13:12), dựa trên một vốn liếng hiểu biết giới hạn về bản chất của thế giới thuộc thể và thuộc linh. Cũng đáng chú ý là trong suốt cuộc tranh luận về sự kiện các điều ác tấn công ông Gióp, không người nào, gồm cả ông Gióp, đề cập đến vai trò của ma quỷ. Ma quỷ mới chính là thủ phạm của tất cả các tai ương của ông Gióp. Các bạn của ông Gióp, nhất là ông Ê-li-hu, cả quyết là họ nói đúng (xin đọc Gióp 36:1-4), nhưng thật ra đã bế tắc trong nỗ lực giải thích các tai ương này, và ông Gióp cũng biết họ đã thất bại.

Ngay cả chúng ta, những người am hiểu trận chiến vĩ đại giữa thiện và ác đang diễn ra phía sau cuộc đời ông Gióp, có chắc là đã suy luận và giải thích một cách thỏa đáng trạng thái của ông Gióp? Xin đọc Gióp 1-2:10 lần nữa. Dấu nguyên nhân của sự đau khổ của ông Gióp đã được tỏ bày cho chúng ta một cách tận tường, chúng ta vẫn còn một số thắc mắc khác.

Chúng ta đã quen thuộc với cuộc đối thoại giữa Đức Chúa Trời và Satan trong các chương đầu của sách Gióp, cũng như có một cái nhìn toàn cảnh mà không nhân vật nào trong chuyện có được. Tuy vậy, một số nghi vấn vẫn không dễ trả lời. Như chúng ta đã học, rất trái với quan niệm cho rằng tội ác nào đó ông Gióp đã phạm trong quá khứ đã đưa tới hậu quả hiện tại, ông Gióp công chính không chỗ trách được, đến nỗi khiến Đức Chúa Trời phải ngợi khen ông Gióp trước mặt ma quỷ. Nhưng nếu nói như vậy, hóa ra sự công bình và quyết tâm phải trung tín với Đức Chúa Trời của ông đã đem lại tai họa? Chúng ta cần hiểu vấn đề này như thế nào? Mà ngay cả nếu ông Gióp có hay biết chuyện ma quỷ thách đố Đức Chúa Trời trên mạng sống của mình, chẳng lẽ ông không biết kêu cầu: “Lạy Chúa ôi, xin Chúa hãy dùng ai đó khác. Xin Ngài trả lại cho con sức khỏe, con cái và tài sản!” Ông Gióp hẳn không muốn làm một con vật thí nghiệm. Thật bất công cho ông và gia quyến ông.

Cuối cùng Đức Chúa Trời đã thắng trò đánh cược của ma quỷ trên sự trung tín của ông Gióp, nhưng chúng ta biết ma quỷ vẫn chưa chịu chấp nhận bị thua cuộc (Khải huyền 12:12). Nếu vậy, nổi trun chuyên mà ông Gióp phải vượt qua với quá nhiều máu và nước mắt nhằm cho mục đích gì? Và bất cứ lợi ích nào đạt được từ sự thử thách ấy có đủ để đền bù cho những sinh mạng bị mất, cũng như nỗi đau đớn vô vàn từ thể xác tới tâm hồn của ông? Chúng ta trong ưu thế lịch sử ngày nay mà vẫn còn bận tâm vì các nghi vấn này, thử hỏi ông Gióp vào thời ấy còn bận tâm biết dường nào! Và đây là một trong các bài học rất quan trọng mà chúng ta học được từ ông Gióp: chúng ta phải sống bằng đức tin chứ không phải chỉ bằng sự vật hữu hình. Chúng ta phải trông cậy nơi Đức Chúa Trời và trung tín với Ngài, ngay cả trong những lúc giống như lúc ông Gióp đã sống qua, là lúc không thể lý luận hay cắt nghĩa được tại sao sự việc đã xảy ra cách này hay cách khác. Nếu mọi sự việc đều có thể được cắt nghĩa gọn ghẽ với các lý do thấu đáo, thì chúng ta không còn cần tới đức tin. Trái lại, chúng ta cần tới đức tin và sống bằng đức tin như ông Gióp đã làm, nếu chúng ta hoàn toàn phó thác cuộc đời mình cho Chúa và vâng phục Ngài.

Những việc gì bạn không hiểu hết nhưng bạn trông cậy nơi Chúa? Làm thế nào để bạn có thể tiếp tục gia tăng lòng trông cậy vừa kể mặc dù bạn không có câu trả lời cho các nghi vấn của mình?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Trong một bài thảo luận về vấn đề niềm tin và lý trí, tác giả John Hedley Brooke đã bàn về quan điểm của triết gia Đức Immanuel Kant (1724–1804), là người muốn tìm hiểu đâu là giới hạn của tri thức, nhất là trong lãnh vực các hành động của Thượng Đế. Theo nhận xét của ông Brooke, đối với ông Kant, “con người chỉ có thể cảm nhận được phương cách của Thượng Đế bằng niềm tin, chứ không bằng tri thức. Và ông Kant đã chọn ông Gióp là thí dụ điển hình cho tấm lòng trung kiên trước những thử thách tốt cùng khi bị mất tất cả, chỉ ngoại trừ một lương tâm thanh thản. Trong tinh thần hàng phục thánh ý Đức Chúa Trời, ông Gióp đã quyết định rất chính xác khi khước từ các lời cổ vấn của các bạn mình, là những người đang cố gắng tìm cách giải thích các lý do của các phong ba trong cuộc đời ông. Lợi thế trong vai trò của ông Gióp là niềm tin ông có nơi những gì ông biết: Ông đã tự hỏi Đức Chúa Trời có ý gì khi Ngài cho phép những điều thương đau xảy đến với ông và bắt ông phải gánh chịu.” – Phỏng trích từ trang 207 và 208, *Science and Religion* (New York: Cambridge University Press, 2006).

Các bạn ông Gióp tưởng họ có thể đưa ra một lời giải thích đơn giản cho trường hợp của ông. Theo họ, nguyên nhân của các hoạn nạn của ông Gióp chính là tội lỗi của ông, đưa đến hậu quả đau khổ cho ông. Lời giải thích này nghe có vẻ hữu lý và rõ ràng, nhưng sai hoàn toàn. Đây là một thí dụ điển hình rằng Đức Chúa Trời và nhân tình thế thái quanh ta không hẳn lúc nào cũng phù hợp với lối suy nghĩ của chúng ta về cách Ngài hành động.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong suốt cuộc tranh luận trải qua nhiều ngày về tình cảnh của ông Gióp và duyên cớ của tình cảnh ấy, không ai đá động vai trò chủ chốt của ma quỷ. Tại sao? Sự thiếu sót ấy cho chúng ta thấy gì về kiến thức giới hạn của các nhân vật trong Gióp, mặc dù họ biết nhiều sự thật?
2. “Giả sử chúng ta dựa trên sự khôn ngoan của chính mình để thành công trong các nhiệm vụ được giao phó, thì như thế nào nếu chúng ta nhận lãnh và gánh vác một gánh nặng mà Chúa không hề giao phó và không có sự nâng đỡ của Ngài? Nhưng khi chúng ta thật sự tin rằng Đức Chúa Trời thương yêu và muốn làm lợi ích cho chúng ta, chúng ta sẽ thôi lo lắng về tương lai, và sẽ tin tưởng nơi Ngài như trẻ thơ tin tưởng nơi cha mẹ triu mến. Được vậy, các muộn phiền và đau khổ của chúng ta sẽ rơi rụng đi, vì ý riêng của chúng ta được hòa hợp theo ý thánh của Cha trên trời.” – Phỏng trích từ trang 100, 101 *Thoughts From the Mount of Blessing*, của tác giả Ellen G. White. Chúng ta học lối tin tưởng và đức tin để cập ở đây như thế nào? Các lựa chọn hiện thời nào của chúng ta sẽ củng cố hay làm suy nhược niềm tin quý báu của mình?

BÀI HỌC 11

TỪ GIỮA CỜN GIÓ TRỐT

CÂU GỐC: *“Khi ta đặt nền trái đất, thì người ở đâu? Nếu người thông sáng, hãy tỏ bày đi” (Gióp 38:4).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 38-39; Giăng 1:29; Ma-thi-ơ 16:13; I Cô-rinh-tô 1:18-27; Gióp 40:1-4; Gióp 42:1-6; Lu-ca 5:1-8.*

Ông Gióp và các bạn ông có thể không ai giống ai, nhưng có một điểm họ đều giống nhau: họ đã suy nghĩ rất nhiều về Đức Chúa Trời và qua đó hình thành trong tâm trí một bức chân dung của Ngài với phần lớn các điểm chúng ta cũng đồng ý. Chẳng hạn như điểm sau đây: “Nhưng khá hỏi loài thú, chúng nó sẽ dạy dỗ người; hỏi các chim trời, thì chúng nó sẽ bảo cho người; hoặc nữa, hãy nói với đất, nó sẽ giảng dạy cho người; còn những cá biển sẽ thuật rõ cho người biết. Trong các loài này, loài nào chẳng biết rằng tay của Đức Chúa Trời đã làm ra những vật ấy? Trong tay Ngài cầm hỗn của mọi vật sống, và hơi thở của cả loài người” (Gióp 12:7-10). Hoặc một ý nữa: “Đức Chúa Trời há thiên đoán ư? Đấng toàn năng há trái phép công bình sao?” (Gióp 8:3).

Chủ đề của sách Gióp là sự đau khổ của ông Gióp, nhưng thật ra trọng điểm thảo luận là Đức Chúa Trời, tuy không phải vai chính trong câu chuyện, luôn có mặt trong hậu trường.

Tuy nhiên diễn tiến câu chuyện đến đây sắp sửa thay đổi một cách đột ngột, vì bây giờ Đức Chúa Trời sẽ xuất hiện trở lại, và chúng ta sẽ đọc được chính tiếng phán của Ngài.

TỪ GIỮA CƠN GIÓ TRỐT

Xin đọc Gióp 38:1. Chuyện gì xảy ra nơi đây khác hẳn với mọi ý tưởng đã được phát biểu trong tất cả các cuộc đối thoại trước?

Đức Chúa Trời đột nhiên xuất hiện không báo trước và lên tiếng trở lại lần đầu tiên kể từ Gióp 2:6: “Đức Giê-hô-va phán với Sa-tan rằng: Kia, người ở trong tay ngươi; nhưng chỉ hãy giữ mạng sống người.”

Tác giả sách Gióp không hề chuẩn bị tư tưởng người đọc cho sự xuất hiện bất ngờ của Đức Chúa Trời. Gióp 37 kết thúc bằng bài diễn văn của ông Ê-li-hu, và ngay sau đó là câu “Bấy giờ, từ giữa cơn gió trốt, Đức Chúa Trời đáp cùng Gióp”. Và bỗng chốc câu chuyện biến thành cuộc đối thoại riêng giữa Đức Chúa Trời và ông Gióp, như thể mấy người kia không hiện diện.

Chữ “cơn gió trốt” trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa bão tố hay cuồng phong, và đã được dùng để diễn tả hiện tượng Đức Chúa Trời hiện ra với loài người (Ê-sai 29:6; Xa-cha-ri 9:14), cũng như biến cố ông Ê-li được cất lên trời (II Các Vua 2:1).

Riêng hiện tượng Đức Chúa Trời hiện ra cho ông Gióp, vì sách Gióp không miêu tả cụ thể, nên chúng ta cũng không biết được phương cách xuất hiện hay diện mạo của Ngài ra sao, duy chỉ biết một điều rõ ràng là Ngài đã không nói bằng “một tiếng êm dịu nhỏ nhẹ” (I Các Vua 19:12), trái lại Ngài biểu dương sự hiện diện oai nghiêm lâm liệt làm ông Gióp phải nín lặng.

Đi nhiên đây không phải là lần duy nhất Đức Chúa Trời hiện ra cho loài người phạm tục. Nhưng mỗi lần Chúa hiện đến, Kinh Thánh cho thấy có một sự gần gũi giữa Đức Chúa Trời với con người.

Xin đọc Sáng thế Ký 15:1-6 và 32:24-32; và Giảng 1:29. Các câu Kinh Thánh này cho thấy Đức Chúa Trời gần bên chúng ta cỡ nào?

Thánh Kinh dạy một chân lý tuyệt vời rất quan trọng, ấy là Đức Chúa Trời không phải là một Đấng ở nơi xa xôi, chỉ dựng nên thế giới này, rồi bỏ mặc chúng ta. Trái lại, Ngài là một Đấng rất gần gũi con người, dầu cho muợn phiên nào, rối rắm nào, hay bất cứ nan đề gì chúng ta phải đương đầu trong cuộc sống gian lao, chúng ta cũng biết chắc Ngài vẫn luôn ở hằng bên, và chúng ta có thể nương tựa hoàn toàn nơi quyền năng và sự quan tâm của Ngài.

Tin nơi sự hiện diện cận kề của Đức Chúa Trời là một chuyện, nhưng chúng ta có thật sự cảm thấy sự cận kề ấy hay không lại là một chuyện khác. Làm sao để chúng ta có thể tìm đến gần Đức Chúa Trời hơn, hầu nhận được hy vọng và sự an ủi qua mối quan hệ thiêng liêng đó?

CÂU HỎI CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Sau một lúc yên lặng khá lâu, mà có lẽ đối với ông Gióp dài đằng đẵng, cuối cùng Đức Chúa Trời mới cất lên tiếng phán, nhưng lúc đầu không phải là những lời ông Gióp kỳ vọng.

Xin đọc Gióp 38:2. Câu đầu tiên Đức Chúa Trời hỏi ông Gióp là gì? Câu hỏi đó ám chỉ điều gì?

Qua toàn bộ Kinh Thánh, chúng ta thấy Đức Chúa Trời đã đặt ra nhiều nghi vấn cho con người. Không phải Ngài đặt ra các câu hỏi đó vì Ngài không biết câu trả lời, nhưng, như một thầy giáo chất vấn học trò, để giúp con người tự suy gẫm về trường hợp của mình, để khiến chúng ta tự xét lại chính mình, tìm giải pháp cho các nan đề, và đạt được sự hiểu biết chín chắn. Các câu hỏi của Đức Chúa Trời là cách truyền đạt lẽ thật đến mỗi người.

Xin đọc các câu hỏi của Đức Chúa Trời trong Sáng thế Ký 3:11 và 4:9; I Các Vua 19:9; Công vụ các Sứ đồ 9:4; và Ma-thi-ơ 16:13. Theo bạn, Đức Chúa Trời có mục đích gì qua các câu hỏi này? Ngài muốn nêu lên ý gì?

Ông Gióp có rất nhiều ý tưởng về Đức Chúa Trời, nhưng rõ ràng Ngài muốn ông nhận thức rằng mình chưa biết đủ hay hiểu đủ về Đấng Tạo Hóa. Nhìn cách khác, câu đầu tiên Đức Chúa Trời hỏi ông Gióp cũng là câu các bạn ông đã hỏi ông trước đó (xin đọc Gióp 8:1, 2; Gióp 11:1-3; Gióp 15:1-3).

Giả dụ Đức Chúa Trời hỏi bạn một câu hỏi về tình trạng đời sống tâm linh của bạn hiện giờ, theo bạn, Ngài sẽ hỏi câu gì, và câu trả lời của bạn sẽ là gì? Câu hỏi và câu đáp này hé lộ thể nào về con người bạn?

CHÚA LÀ ĐẲNG TẠO HÓA

Xin đọc Gióp 38:4-41. Đức Chúa Trời hỏi ông Gióp các câu hỏi nào, và mục đích của các câu ấy là gì?

Nếu ông Gióp kỳ vọng một lời giải thích chi tiết về nguyên nhân thảm kịch, của mình, thì ông đã thất vọng. Thay vào đó, ông nhận được một tràng những câu hỏi có tính cách hùng biện, nhằm biểu dương uy quyền và năng lực sáng tạo của Đức Chúa Trời, vượt xa tầm hiểu biết hữu hạn của nhân loại, giam hãm trong kiếp người ngắn ngủi với những trí tuệ dốt nát.

“Khi ta đặt nền trái đất, thì người ở đâu?” (Gióp 38:4). Đức Chúa Trời nhắc lại một số những biến cố ghi trong Sáng thế Ký, chẳng hạn như khởi thủy của đất, biển, ánh sáng, và sự mờ tối.

Trong các câu hỏi kể, Đức Chúa Trời chỉ ra các diệu kỳ và huyền nhiệm của công trình Sáng Thế, nền tảng của trái đất, thời tiết, tri thức con người (Gióp 38:36), đời sống của dã thú (Gióp 38:39-41), và ngay cả các ngôi sao (Gióp 38:31). Chủ đề này được khai triển thêm trong chương 39. Nếu sách Gióp đã được viết trong hiện đại, có lẽ Đức Chúa Trời đã hỏi: “Ai đã làm cho có sự kết hợp của các vi lượng của dương tử (protons) và trung tử (neutrons)?”; “Người đã ở đâu khi ta đo lường khối lượng Planck lần đầu?” “Phải chăng do sự khôn ngoan của người mà trọng lực vạn công không gian và thời gian?”

Đĩ nhiên lời đáp cho tất cả các câu hỏi trên là “không”, vì ông Gióp đã không chứng kiến bất cứ biến cố nào vừa kể. Đức Chúa Trời muốn chỉ cho ông thấy là ông có thể có một ít kiến thức và phát biểu “đúng” (Gióp 42:7) về Ngài so với sự phát biểu của mấy người bạn kia, nhưng ông vẫn biết rất ít, thể hiện qua sự mù mờ của ông về tính chất huyền nhiệm của vạn vật.

Nếu ông Gióp chỉ hiểu biết rất ít về thế giới thọ tạo thì làm sao ông có thể hiểu biết được về Đấng Sáng Thế, là Đấng hoàn toàn khác xa loài thọ tạo? Đức Chúa Trời chỉ cho ông và cả chúng ta thấy sự khác biệt quá to lớn giữa Ngài và loài người (ngoại trừ Đức Chúa Giê-su). Loài người chúng ta không là gì khi đối chiếu với Đấng Tạo Hóa, vì chúng ta quá nhỏ bé, chỉ là phạm bọ bèo trôi dạt trong vũ trụ mênh mông. Nhưng chúng ta hãy thử suy gẫm đi, về tất cả những gì Ngài đã làm vì nhân loại, để mở một con đường sống cho chúng ta. Hãy thử suy gẫm đi, về niềm hy vọng lai láng mà Ngài đã ân cần đặt trong con tim của mỗi chúng ta: niềm hy vọng cho sự gắn bó không bao giờ chia cách giữa ta với Ngài!

SỰ KHÔN NGOAN CỦA NGƯỜI THÔNG THÁI

Nghiên cứu về các nghi vấn Đức Chúa Trời đặt ra cho ông Gióp từ quan điểm của chúng ta ngày nay, rất dễ để kết luận rằng ông Gióp, sống nhiều ngàn năm trước, có kiến thức khoa học rất hạn hẹp. Mãi cho đến 1.500 năm sau Chúa người ta mới hiểu rằng mặt trời có vẻ như di chuyển trên trời là vì trái đất xoay quanh trục của nó.

Nhờ khoa học hiện đại chúng ta mới hiểu biết về thế giới thiên nhiên nhiều hơn những người sống trong thời Kinh Thánh. Tuy nhiên, ngay cả với tất cả kho tàng kiến thức đồ sộ ấy, nhân loại ngày nay vẫn còn rất non nớt trong sự am hiểu vạn vật và khởi nguyên của chúng.

Xin đọc lại các câu hỏi của Đức Chúa Trời trong chương 38 và 39, và xem thử người thời nay có thể trả lời các câu hỏi đó thỏa đáng hơn hay không.

Tuy khoa học đã phơi bày nhiều lãnh vực vốn bí ẩn trước đây, vẫn còn quá nhiều điều chưa giải thích được, và vì vậy, thay vì giải tỏa hết mọi thắc mắc và bí ẩn trong công trình sáng thế của Đức Chúa Trời, các khám phá khoa học, qua sự hé lộ úp úp mở mở bản chất sâu xa của thiên nhiên, càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của con người.

“Những sự bí mật thuộc về Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta; song những sự bày tỏ thuộc về chúng ta, và con cháu chúng ta đời đời, để chúng ta làm theo mọi lời của luật pháp này’ (Phục truyền Luật lệ Ký 29:29). Đức Chúa Trời chưa bao giờ bày tỏ cho loài người biết cách Ngài dựng nên thế gian. Khoa học loài người không thể phanh phui được hết mọi huyền nhiệm của Đấng Tối Cao. Chúng ta không bao giờ có thể am hiểu tường tận sự sống và quyền năng của Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích trang 113 *Patriarchs and Prophets* của Bà Ellen G. White.

Xin đọc I Cô-rinh-tô 3:19 và 1:18-27. Các câu Kinh Thánh này cảnh báo gì cho chúng ta về cái hữu hạn khắc nghiệt đang áp đặt trên kiến thức loài người?

Ngay cả khi được trang bị với toàn thể tòa lâu đài kiến thức nguy nga mà nhân loại đã xây dựng trong vài trăm năm qua, chúng ta vẫn còn thấy tiến trình Sáng Thế đầy những diệu kỳ, mà càng học hỏi, chúng ta càng thêm kinh ngạc ngỡ ngàng. Vũ trụ vạn vật vô cùng vĩ đại và phức tạp khiến bạn bái phục quyền năng của Đức Chúa Trời như thế nào?

ĂN NĂN TRONG TRO BỤI

Xin đọc Gióp 40:1-4 và 42:1-6. Ông Gióp đã thưa gì với Đức Chúa Trời sau khi Ngài hiện đến với ông?

Rõ ràng ông Gióp đã xúc động mạnh trước những gì Đức Chúa Trời chỉ cho ông vì trong Gióp 42:3, ông thốt lên: “Kẻ này là ai, không hiểu biết gì, lại dám che ám ý chỉ của Chúa? Phải, tôi đã nói những điều tôi không hiểu đến, tức các sự lạ lùng quá cho tôi, mà tôi chẳng thông biết.” Ông Gióp lặp lại câu hỏi đầu Đức Chúa Trời đã nêu lên với ông, vì giờ đây ông đã biết câu trả lời, rằng chính ông là người đã tuyên bố những điều mình không biết đủ.

Xin cũng chú ý lời tự thú của Gióp trong chương 42:5, rằng trước đó ông chỉ nghe về Đức Chúa Trời, nhưng bây giờ mới thật sự thấy Ngài, và hiểu hơn về Ngài. Ngoài ra, giờ đây ông Gióp mới thật sự nhìn biết chân tướng của mình, là “cái tôi” đáng ghét đầy tội lỗi, một nhận thức khiến ông khao khát ăn năn, được bày tỏ qua hành động than khóc trong tro bụi phủ trên người.

Xin đọc Ê-sai 6:1-5 và Lu-ca 5:1-8. Các cảm xúc được miêu tả trong các câu Kinh Thánh trên tương tự cảm xúc của ông Gióp như thế nào?

Các trường hợp vừa trích là ví dụ cho một chân lý then chốt của Kinh Thánh, ấy là chúng phô bày bản tính tội lỗi của con người. Ông Gióp “vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác.” (Gióp 1:1). Sa-tan gắng tìm đủ mọi cách áp đảo ông Gióp, nhưng ông vẫn giữ một lòng trung liệt với Đức Chúa Trời qua suốt cuộc thử thách cực kỳ gian nan.

Thế mà, cũng như tiên tri Ê-sai và sứ đồ Phi-e-rơ, chỉ một thoáng chốc được chiêm ngưỡng sự chí thánh và uy quyền vĩ đại của Đức Chúa Trời cũng đủ để làm ông cảm nhận bản chất bất toàn, hoen ố và thân phận bé nhỏ của mình. Đứng bên Đức Chúa Trời, tất cả chúng ta đều là loài sa ngã, hoàn toàn hư hại và thối nát vì tội lỗi. Bản chất tội lỗi bất toàn của chúng ta tự nó đã xung khắc với bản chất thánh thiện hoàn toàn của Ngài, và là lý do không ai tự cứu mình được.

Không một ai đáng hưởng ân huệ của Đức Chúa Trời chỉ qua cách tu nhân tích đức. Chính vì vậy mà tất cả chúng ta đều cần ân điển của Chúa—ngay cả người đạo đức nhất trong nhân loại, những người giống như ông Gióp rất công chính, không chỗ trách được, kính sợ Đức Chúa Trời và xa tránh điều ác. Chúng ta cần một Đấng Cứu Thế, Đấng có thể thực hiện cho chúng ta điều chúng ta không tự làm được. May mắn thay, ước vọng muốn đời ấy của chúng ta và nhiều ước vọng thiết tha khác nữa sẽ được toại nguyện mỹ mãn qua Đức Chúa Giê-su.

Thử tưởng tượng ngay lúc này bạn đang đứng trước mặt Chúa. Bạn sẽ cảm thấy như thế nào và hành động ra sao trong sự hiện diện của Ngài?

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

“Thượng Đế đã cho phép ánh sáng soi rọi trên thế giới trong lãnh vực khoa học và nghệ thuật, nhưng nếu khoa học gia đối phó và khảo sát các ngành dùng lăng kính loài người, họ sẽ đi đến những kết luận sai lầm. Những ai chối bỏ lời Đức Chúa Trời và dựa vào các nguyên lý khoa học để giải thích công trình sáng tạo của Ngài thì sẽ bị trôi lạc không bản đồ hay la bàn trong một đại dương mênh mông vô định. Các khối óc siêu đẳng, nhưng nếu không đi theo sự hướng dẫn của lời Đức Chúa Trời, sẽ bị rối trí trong công cuộc nghiên cứu nhằm tìm lời giải thích cho sự khác biệt sâu xa giữa khoa học và Đức Chúa Trời. Bản chất của Đấng Tạo Hóa và công trình Sáng Tạo của Ngài rất diệu kỳ, vượt xa khả năng hiểu biết của con người, nên không thể nào tóm tắt gọn ghẽ trong các định luật là sản phẩm của đầu óc con người giới hạn, đầu rất cao siêu trong mắt họ, nhưng thật thô thiển dưới mắt Đấng Tạo Hóa. Họ cho rằng lịch sử trong Kinh Thánh không có thật, và tư tưởng nguy hiểm đó chính là đầu mối đưa đến sự nảy mầm của hạt giống hoài nghi về sự hiện hữu của Đức Chúa Trời. Từ đó, họ sẽ mất đi cái neo bảo vệ, để rồi cuộc con thuyền thuộc linh mỏng manh của họ sẽ bị vỡ tan và đắm chìm do đâm đầu vô các ghềnh đá bất trung.” – Phỏng trích từ trang 113, *Patriarchs and Prophets* của tác giả Ellen G. White.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy đọc lại lời của Bà Ellen G. White ở trên. Chúng ta có bằng chứng gì cho sự kiện là lời cảnh báo của bà đang xảy ra, nhất là trong lãnh vực khoa học? Xin kể ra một vài đề tài khoa học được dạy phản lại Kinh Thánh?
2. Ông Alfred North Whitehead, một nhà toán học và tác giả nổi tiếng sống cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20, đã tuyên bố: “57 năm trước tôi là một thanh niên theo học Đại Học Cambridge, được giáo huấn về khoa học và toán học từ các bậc thầy lỗi lạc. Nhưng từ khi bước sang thế kỷ 20, tôi đã sống và chứng kiến mọi nguyên lý mà tôi đã từng thụ huấn trở nên lỗi thời vì sai lầm... Và tuy đã nhìn thấy rõ ràng bài học lịch sử ấy, tác giả của những lý thuyết khoa học mới vẫn ngạo mạn tuyên bố: ‘Bây giờ cuối cùng chúng ta cũng đã đạt được chân lý.’” - Phỏng trích từ *Dialogues of Alfred North Whitehead* của A. N. Whitehead. Lời tự thú trên đây của một toán học gia nổi tiếng trong cộng đồng khoa học khiến chúng ta nghĩ gì về lời khuyên phải cẩn thận trước khi chấp nhận là chân lý sự dạy dỗ của những nhân vật lỗi lạc? (Lời khuyên này rất thích hợp, nhất là, khi lý thuyết của họ mâu thuẫn với Lời Đức Chúa Trời.)
3. Xin liệt kê một số những diệu kỳ trong thiên nhiên, đã được khoa học hiện đại giải thích, nhưng người trong thời ông Gióp không thể nào biết được. Các điều diệu kỳ này càng chứng minh mạnh mẽ quyền năng sáng tạo nhiệm mầu của Chúa chúng ta.

BÀI HỌC 12

ĐẮNG CỨU CHUỘC CỦA ÔNG GIÓP

CÂU GỐC: *“Thật người đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn bực của chúng ta; mà chúng ta lại tưởng rằng người đã bị Đức Chúa Trời đánh và đập, và làm cho khốn khổ”* (Ê-sai 53:4).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 19:25-27; Giăng 1:1-14; Gióp 10:4, 5; Lu-ca 2:11; Ga-la-ti 4:19; Lu-ca 9:22; Ê-sai 53:1-6.*

Trong chương 38 của sách Gióp, Đức Chúa Trời bỗng đứng xuất hiện trước mặt ông Gióp một cách lạ lùng, đánh dấu cực đỉnh của sách Gióp, phần hào hứng và sôi nổi nhất, ngay trước hồi kết thúc, tạo nên lòng ăn năn và ước muốn xưng tội trong ông. Rồi Ngài nghiêm khắc quở mắng các bạn của ông, vì đã nói ra những ý tưởng sai lầm. Tuy nhiên, không vì vậy mà ông Gióp không cầu nguyện cho các bạn mình. Sau tất cả các sự việc trên, “Đức Giê-hô-va bèn đem người ra khỏi cảnh khốn người, và ban lại cho Gióp gấp bằng hai các tài sản mà người đã có trước.” (Gióp 42:10), và ông đã sống một đời dài lâu sung mãn.

Câu chuyện của ông Gióp và kết cuộc của nó có một cái gì đó làm người đọc không cảm thấy thỏa mãn. Đức Chúa Trời và Sa-tan tranh cãi trên trời và rồi đối chọi với nhau trên đất, qua mạng sống và thể xác của ông Gióp đáng thương. Thật sai quấy và không công bằng chút nào khi một nạn nhân vô tội như ông Gióp lại phải vướng mắc trong trận chiến ác liệt ấy giữa Đức Chúa Trời và Sa-tan. Và còn khó hiểu hơn nữa ở chỗ, trong khi trận chiến đang diễn ra dữ dội như thế, Đức Chúa Trời vẫn cứ an nhiên tự tại trên ngai vàng của Ngài nơi thượng giới, điềm nhiên quan sát ông Gióp đau đớn quằn quại.

Câu chuyện này phải còn phần nào nữa, chứ không thể chỉ đơn thuần như vậy. Quả đúng vậy, phần còn lại đã xảy ra nhiều ngàn năm sau với cái chết trên thập tự giá của Đức Chúa Giê-su. Chỉ qua Đức Chúa Giê-su chúng ta mới có thể tìm thấy được câu trả lời diệu kỳ, đủ khả năng xoa dịu cho các nghi vấn mà sách Gióp đã đặt ra nhưng không trả lời hết.

ĐẮNG CỨU CHUỘC CỦA TA ĐANG SỐNG

Lúc Đức Chúa Trời hiện ra cho ông Gióp trong chương 38, Ngài tỏ cho ông biết Ngài là Đấng Tạo Hóa, “Ai đào kinh cho nước mưa chảy, phóng đường cho chớp nhoáng của sấm sét, để mưa xuống đất bỏ hoang, và trên đồng vắng không có người ở” (Gióp 38:25-26). Nhưng Chúa của chúng ta không phải chỉ là một Đấng Tạo Hóa; Ngài cũng mang một danh hiệu quan trọng khác.

Xin đọc Gióp 19:25-27. Các lời này cho chúng ta biết gì về niềm hy vọng của ông Gióp nơi sự cứu rỗi?

Các lời trên chứng tỏ ông Gióp hiểu biết phần nào về Đấng Cứu Thế, rằng loài người phải chết, nhưng qua Đấng Cứu Thế sẽ giáng trần trong tương lai, họ có hy vọng cho đời sau.

Ông Gióp nói lên tư tưởng quan trọng nhất của Thánh Kinh: Đức Chúa Trời là Đấng Cứu Chuộc của nhân loại. Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa đã tạo ra loài người, nhưng họ ngụp lặn trong biển đời tội lỗi, nhìn quanh chỉ thấy các tội nhân khác cũng đang ngụp lặn, và tất cả đều mang lời nguyền phải chịu chết vĩnh viễn trong biển tội của mình. Vì thế, nhân loại không phải chỉ cần một Đấng Tạo Hóa, mà cũng cần một Đấng Cứu Thế nữa, và Chúa chúng ta chính là cả hai (xin đọc Ê-sai 48:13-17), mới có thể mang lại cho chúng ta niềm hy vọng to lớn về sự sống đời đời.

Xin đọc Giăng 1:1-14. Các câu Kinh Thánh này liên kết Đức Chúa Giê-su là Đấng Tạo Hóa với Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Chuộc như thế nào?

Giăng 1:1 rõ ràng gợi ý Sáng thế Ký 1:1, cho thấy Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa. Giăng 1:10-12 cho thấy sự liên hệ giữa Đức Chúa Giê-su là Đấng Sáng Thế và các việc làm của Ngài trong cương vị Đấng Cứu Thế. “Ngôi Lời ở thế gian, và thế gian đã làm nên bởi Ngài; nhưng thế gian chẳng từng nhìn biết Ngài... song dân mình chẳng hề nhận lấy. Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài,” (Giăng 1:10-12). Vì Đức Chúa Giê-su là Đấng Tạo Hóa nên Ngài có thể là Đấng Cứu Chuộc của chúng ta.

Nếu chúng ta chỉ có Đấng Sáng Thế nhưng không có Đấng Cứu Thế, chúng ta có được hy vọng nào? Câu trả lời của bạn cho thấy vai trò Cứu Chuộc của Đức Chúa Giê-su có tầm quan trọng sâu xa ra sao?

CON (CỦA) NGƯỜI

Các chương đầu của sách Gióp hé lộ một thoáng nhìn bao quát trên cuộc đấu tranh vĩ đại giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan, để chúng ta cảm nhận nó thật sự và cụ thể như thế nào. Như chúng ta đã biết, theo Khải huyền 12:7-12, cuộc chiến ấy xuất phát từ thiên đàng, rồi lan xuống địa cầu, và đó cũng là đề tài trong sách Gióp. Nhưng thật đáng buồn cho ông Gióp, trận chiến vũ trụ vĩ đại ấy lại tập trung vào ông.

Xin đọc Gióp 10:4, 5. Trong số phận hẩm hiu ấy, ông Gióp than vãn điều gì và vào lúc nào?

Ý ông Gióp rất đơn giản. Ngài là Đức Chúa Trời, là Đấng Tạo Hóa mà cũng là Chủ Tể của vũ trụ, thì làm sao Ngài có thể hiểu được kiếp sống trong thân phận con người, hoặc thấu cảm được những đoạn trường mà họ trải nghiệm?

Xin đọc Lu-ca 2:11; Giảng 1:14; Lu-ca 19:10; Ma-thi-ơ 4:2; I Ti-mô-thê 2:5; và Hê-bơ-rơ 4:15. Các câu Kinh Thánh này đáp lại lời than vãn của ông Gióp như thế nào?

Ông Gióp than rằng Đức Chúa Trời không phải là người, cho nên không thể nào hiểu được nỗi thống khổ của ông. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã đáp lại xác đáng tất cả các lời trách cứ của ông qua sự hạ trần làm người của Đức Chúa Giê-su. Tuy thấm nhuần thân tánh, Ngài cũng tràn đầy nhân tánh. Trong thể chất con người, Ngài biết thế nào là sự cam chịu sâu khổ, và thế nào là gay go phấn đấu, như ông Gióp và cả nhân loại đã chịu. Tín điều này được ghi trong các sách Phục Âm, mà qua đó chúng ta đọc biết rất rõ về bức chân dung phản ảnh nhân tính của Ngài, cũng như việc Đức Chúa Giê-su đã trải qua cảnh khổ nhục, hoàn toàn với thể chất của một con người.

“Đấng Cơ Đốc đã không giả vờ làm người, nhưng thật sự khoác lên bản tính loài người và thể hiện bản chất ấy trong đời sống của Ngài... Ngài trở nên xác thịt, và là ảnh tượng của xác thịt tội lỗi.” – Phỏng trích từ phần giảng giải của Bà Ellen G. White giảng giải trong *The SDA Bible Commentary* trang 1124, quyển 5.

Hãy suy gẫm về ý nghĩa của sự kiện Đức Chúa Giê-su nhận lấy bản chất con người. Điều ấy cho bạn thấy gì về khả năng của Ngài có thể hiểu rõ được hoàn cảnh của bạn trong bất cứ cuộc vật lộn nào của bạn hiện nay?

CÁI CHẾT CỦA ĐĂNG CƠ ĐỐC

I Giăng 2:6 và Ga-la-ti 4:19 nói gì về Đức Chúa Giê-su và chúng ta nghĩ về Ngài như thế nào?

Mặc nhiên Đức Chúa Giê-su là một con người gương mẫu. Đời sống và cá tính của Ngài là tấm gương chói sáng mà mọi môn đồ Ngài cần noi theo với sự giúp đỡ từ ân điển Thiên Thượng. Đức Chúa Giê-su là mẫu mực trọn vẹn duy nhất cho chúng ta biết được lối sống theo ý Đức Chúa Trời.

Tuy vậy, không phải Đức Chúa Giê-su giáng trần chỉ để làm gương cho nhân loại, vì tình trạng tội nhân của con người đòi hỏi nhiều hơn là chỉ phát triển tính hạnh. Cải thiện cá tính chúng ta, để trở thành giống như ảnh tượng của Ngài, là nhiệm vụ quan trọng của Đức Chúa Giê-su, nhưng Ngài cũng còn một nhiệm vụ khác nữa, là đáp ứng nhu cầu của chúng ta về một “Đấng Chịu Thay”, đáng đền trả cho tội lỗi chúng ta. Đức Chúa Giê-su không phải giáng thế chỉ để sống một cuộc đời hoàn hảo làm gương cho chúng ta, nhưng Ngài cũng giáng thế để lãnh thay bản án tử hình của mỗi người chúng ta, hầu chúng ta có thể nhận lãnh đời sống hoàn hảo của Ngài.

Mác 8:31, Lu-ca 9:22 và 24:7, và Ga-la-ti 2:21 dạy gì về sự cần thiết của cái chết của Đấng Cơ Đốc vì chúng ta?

Giữ luật pháp thì quan trọng, nhưng hành động tốt đẹp đó không đủ để giải cứu tội nhân. Do đó, Đấng Cơ Đốc đã phải chết thay cho chúng ta. “Vậy thì luật pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa Trời hay sao? Chẳng hề như vậy; vì, nếu đã ban cho một luật pháp có thể làm cho sống, thì sự công bình chắc bởi luật pháp mà đến.” Ga-la-ti 3:21. Nếu luật nào có khả năng cứu được nhân loại, đó phải là luật của Đức Chúa Trời. Nhưng ngay cả luật ấy cũng không cứu được. Chỉ duy đời sống trọn vẹn là tấm gương ngợi sáng của Đức Chúa Giê-su mới cứu được chúng ta mà thôi. Vì vậy, Đấng Cơ Đốc đã giáng trần và cống hiến chính thân Ngài “vì tội lỗi dằng chỉ một của lễ” (Hê-bơ-rơ 10:12).

Kinh nghiệm bản thân của bạn qua bao lần tái phạm và tái phạm triển miên chứng minh thế nào về sự thật phũ phàng rằng bạn tuyệt đối cần phải có cho một Đấng Chịu Thay?

SỰ ĐAU KHỔ CỦA ĐẰNG TẠO HÓA

Xin đọc Ê-sai 53:1-6. Các câu Kinh Thánh này mô tả thế nào về sự đón đau của Chúa trên thập tự giá?

Ê-sai 53:4 bảo rằng Đức Chúa Giê-su mang gánh sự đau ốm và buồn bực của chúng ta, trong ấy chắc chắn phải gồm cả nỗi thống khổ và sầu đau của ông Gióp, cũng như của toàn thể thế gian, và chính vì tội lỗi ấy của tất cả nhân loại mà Đức Chúa Giê-su đã hy sinh trên thập tự giá.

Chỉ tại đồi Gô-gô-tha chúng ta mới có thể hiểu sách Gióp nhiều hơn. Đã hiện ra cho ông Gióp, đây là Đấng Tạo Hóa đã làm đại bàng biết bay, sắp đặt tất cả các nguyên tử hoạt động cùng nhau cho phúc lợi của loài người. Ngài đã cam chịu đón đau nhiều hơn bất cứ cá nhân nào đã từng hay có thể cam chịu, trong đó có ông Gióp. Ngài chấp nhận tất cả mọi đau buồn mà mỗi chúng ta đã trải nghiệm. Không ai có thể lên mặt dạy khôn Đức Chúa Trời về sự đau khổ, nhất là khi ở trong hình thể con người, Ngài đã tiếp gồng gánh toàn thể sự đau khổ tội lỗi đã gieo rất khắp năm châu. Mỗi cá nhân chúng ta chỉ cảm nhận được nỗi đau buồn riêng tư của mình, nhưng trên thập tự giá, Đức Chúa Giê-su đã cảm nhận được tất cả mọi đau buồn chống chất của nhân loại. “Người có biết luật của các tầng trời sao? Có thể lập chủ quyền nó dưới đất chăng?” (Gióp 38:33). Đức Chúa Trời càng thêm diệu kỳ trong mắt chúng ta khi chúng ta hiểu rằng Ngài đã đặt ra các định luật thiên nhiên cho vũ trụ, nhưng cũng chịu mang lấy hình thể con người và đã chết trong hình thể ấy “hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma quỷ” (Ê-phê-rơ 2:14).

Đọc chung với biến cố Thập Tự Giá thì ý nghĩa của sách Gióp mới trọn vẹn, vì Thập Tự Giá giải đáp nhiều thắc mắc mà sách Gióp đã chọn không trả lời, như thắc mắc quan trọng nhất là tính cách công bằng của sự kiện Đức Chúa Trời ngự trên ngôi Ngài ở tận nơi thiên đàng xa cao, trong khi ông Gióp ở dưới đất phải chịu nhiều gian truân, để chứng tỏ lòng trung kiên tuyệt đối của mình trước lời vu cáo hiểm độc đầy thách thức của Satan. Cây Thánh Giá chứng minh rằng, hơn tất cả sự đau khổ của ông Gióp hay của bất cứ ai trong chúng ta, Chúa của chúng ta đã tự nguyện chịu đọa đầy, qụy người dưới sức nặng vạ vạ của toàn thể tội lỗi và khổ đau của nhân loại chống chất như núi, để cho chúng ta có hy vọng và lời hứa về sự cứu rỗi.

Ông Gióp đã xem Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa. Còn chúng ta sau biến cố Thập Tự Giá thì xem Ngài không những chỉ là Đấng Tạo Hóa, mà cũng là Đấng Cứu Chuộc, Đấng đã trả giá quá đắt cho tội lỗi gồm ghiếc của chúng ta (Phi-líp 2:6-8). Nhận thức này bắt buộc chúng ta cũng phải thốt lên như ông Gióp: “Vị vậy, tôi lấy làm gớm ghê tôi, Và ăn năn trong tro bụi.” (Gióp 42:6).

SA-TAN BỊ VẠCH MẶT

Xin đọc Giăng 12:30-32. Đức Chúa Giê-su báo trước kết cuộc gì sẽ xảy đến cho Sa-tan, là hậu quả của Thập Tự Giá và cuộc chiến ác đấu tranh vĩ đại?

Bà Ellen G. White trong cuốn *Thiện Ác Đấu Tranh* đã luận về cái chết của Đức Chúa Giê-su trên Thập Tự Giá rằng nó có tầm ảnh hưởng lớn lao đối với thiên đàng và cả vũ trụ đang chứng kiến. “Lời lên án đối trá của Sa-tan về bản tánh và quyền uy của Đức Chúa Trời đã hiện nguyên hình. Sa-tan tố cáo Đức Chúa Trời muốn tôn vinh chính Ngài bằng cách đòi hỏi dân sự của Ngài phải quy phục hoàn toàn và tuyệt đối phục tùng Ngài. Sa-tan cũng rêu rao rằng Đấng Tạo Hóa bắt mọi loài thọ tạo phải tự phủ nhận và hy sinh bản thân, nhưng chính Ngài thì không làm vậy. Tuy nhiên qua ánh sáng của Thập Tự Giá, các thiên sứ giờ đây thấy rõ rằng chính tình yêu bao la đã thúc đẩy Đấng Trị Vì vũ trụ chịu sự hy sinh vĩ đại nhất nhằm cứu vớt mọi tội nhân. Chính Đức Chúa Trời ‘làm cho thế gian lại hòa với Ngài.’ (II Cô-rinh-tô 5:19). Ngoài ra, Lu-xi-phe đã để cho tội lỗi xâm nhập, do lòng thèm khát mình được tôn thờ, và do tham vọng chiếm đoạt quyền trị vì của Đức Chúa Trời. Ngược lại, để tận diệt tội lỗi, Đấng Cơ Đốc đã hạ mình vâng phục cho đến chết.” – Phỏng trích từ trang 502, *The Great Controversy*.

Xin đọc II Cô-rinh-tô 5:19. Bằng cách nào cái chết của Đấng Cơ Đốc có thể đem thế giới sa ngã trở lại với Đức Chúa Trời?

Thế gian đã rơi sâu vào hố thẳm tội lỗi phản nghịch, dang tay đón mời các mưu đồ nham hiểm của Sa-tan, như chúng ta đã thấy rất rõ trong sách Gióp. Tuy nhiên Đức Chúa Giê-su đã tình nguyện trở thành người, đồng thời không hề đánh mất thần tính của mình, và qua hành động ấy, bắc lại nhịp cầu liên kết bất diệt giữa đất và trời. Rồi qua cái chết của Ngài, Ngài đảm bảo sự hủy diệt tối hậu của tất cả tội lỗi và Sa-tan. Tại đồi Gô-gô-tha, Đức Chúa Giê-su đã trả giá chính thức hợp pháp cho tội lỗi, chuộc lại thế giới hư mất. Chúng ta là những kẻ tử tội, nhưng nhờ đức tin nên được hứa cho một sự sống vĩnh cửu trong Đức Chúa Giê-su.

Bất cứ tội nào bạn phạm, Đức Chúa Giê-su cũng đã trả trọn cho nó trên cây Thánh Giá. Tại sao chân lý lạ lùng này nên thay đổi đời bạn và khiến bạn cảm thấy mình nên sống một cuộc đời vâng phục Chúa?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Đức Chúa Giê-su có nói: “Hiện bây giờ, có sự phán xét thế gian này, và hiện nay vua chúa của thế gian này phải bị xua đuổi. Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta. Ngài phán vậy để chỉ mình phải chết cách nào” (Giăng 12:31-33). Đây là cuộc khủng hoảng của thế giới. Đức Chúa Giê-su tự nhủ: ‘Nếu ta trở nên của lễ chuộc tội cho nhân loại, thế gian sẽ không còn tối tăm và sự khống chế linh hồn con người của Sa-tan sẽ bị bẻ gãy. Hình ảnh đã bị hoen ố của Đức Chúa Trời trong mỗi tâm hồn sẽ được tái tạo trình nguyên, và cuối cùng đại gia đình của các thánh nhân sẽ được sum vầy trong nhà trên thiên đàng.’ Tình trạng tân tạo này là kết quả có được từ cái chết của Đấng Cơ Đốc. Đấng Cứu Thế trầm tư mặc tưởng về viễn ảnh huy hoàng đang hiện ra trước mắt Ngài. Ngài cũng thấy cây thập tự vốn tàn nhẫn và khủng khiếp nay sáng chói ánh hào quang.

“Tuy nhiên chương trình cứu vớt nhân loại không phải là mục tiêu duy nhất của thập tự giá. Qua thánh giá, khắp vũ trụ đã nhìn biết tình yêu bao la của Đức Chúa Trời, và mục kích cảnh vua thế gian bị đuổi chạy tơi bời. Các lời tố cáo Đức Chúa Trời vô căn cứ của Sa-tan đã bị bác bỏ. Các vết nhơ kinh tởm ma quỷ để lại trên thiên đàng đều đã được tẩy sạch. Tất cả thiên sứ và nhân loại được mang lại gần với Đấng Cứu Chuộc.” – Phỏng trích từ trang 625, 626 *The Desire of Ages* của tác giả Ellen G. White.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn có nghĩ ra cách nào khác để chứng minh rằng cuộc đời và cái chết của Đức Chúa Giê-su đã giải đáp các nghi vấn mà sách Gióp đã không trả lời?
2. Hãy suy gẫm về những cá tính nào của Đức Chúa Trời mà Thập Tự Giá đã truyền đạt đến chúng ta, nhất là khi nhận thức rằng Đấng dựng nên chúng ta cũng là Đấng đã chết cho chúng ta trên cây thập tự. Tại sao sự suy gẫm ấy có thể mang lại cho chúng ta niềm hy vọng và an ủi lớn lao, dầu cho chúng ta đang trực diện bất cứ nan đề nào? Kết luận ở đây dạy chúng ta phải biết tin cậy Đức Chúa Trời và lòng tốt lành của Ngài như thế nào? (Xin đọc Rô-ma 8:32).
3. Sách Gióp phô bày cuộc chiến vĩ đại giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan đang tiếp diễn trên trời lẫn dưới đất. Thủ tướng tượng tâm trạng của các thiên sứ, vốn quen thuộc với Đức Chúa Giê-su đầy vinh hiển thượng giới, nhưng bây giờ phải chứng kiến cảnh Ngài hạ mình cam chịu khổ hình tui nhục nơi đồi Gô-gô-tha. Tại sao suy gẫm về ý tưởng lạ lùng này giúp chúng ta tri ân nhiều hơn những gì chúng ta được ban cho qua Đức Chúa Giê-su.

BÀI HỌC 13

CÁ TÁNH CỦA ÔNG GIÓP

CÂU GỐC: *“Thế thì, người thấy đức tin đồng công với việc làm, và nhờ việc làm mà đức tin được trọn vẹn” (Gia-cơ 2:22).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 1:1, 8; 29:8-17; 31:1-23; Xuất Ê-díp-tô Ký 20:17; Ma-thi-ơ 7:22-27; 5:16; Ê-phê-sô 3:10.*

Chúng ta đã học hết tất cả các đề tài quan trọng trong sách Gióp, nhưng không nên quên một đề tài quan trọng khác: ấy là cá nhân ông Gióp. Ai là nhân vật này, người mà Đức Chúa Trời tín nhiệm nhiều đủ để thách thức ma quỷ qua lòng trung tín của ông? Ai là nhân vật này, người mà không hiểu lý do của các sự việc không hay đang xảy đến cho mình? Ông biết các điều ấy không công bằng, và vì thế đã tỏ ra rất bức tức, dẫu vậy vẫn tin trung cho tới lúc cuối. Sách Gióp thuật lại kinh nghiệm của nhân vật ấy sau các biến cố đau buồn trong chương đầu. Tuy nhiên chúng ta cũng có thể dựa vào các chi tiết được tường thuật để phác họa bức chân dung của nhân vật ấy vào trước đó, để hiểu rõ hơn lý do nào khiến ông vẫn một lòng một dạ với Đức Chúa Trời, dẫu trải qua nhiều phong ba cay đắng, và ngay cả dưới áp lực ghê gớm của Sa-tan đang cố tìm đủ mọi cách để làm cho ông phản bội lời thề thiêng liêng với Chúa của mình.

Ông Gióp là người như thế nào? Chúng ta học được gì từ cách sống của ông để có thể trở nên môn đồ trung thành hơn của Đức Chúa Trời qua lối sống của chúng ta.

NGƯỜI CÓ QUÊ QUÁN Ở XỨ U

Xin đọc sách Gióp 1:1 và 1:8. Các câu Kinh Thánh này mô tả thế nào nhân cách của ông Gióp?

Qua cuộc đối thoại với ông Gióp, các bạn ông bảo ông ta đã làm điều gì đó sai quấy nên mới bị khổ ải. Nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược. Chính vì đời sống đạo hạnh và trung tín của ông Gióp là cái đỉnh trong mắt, nên Sa-tan muốn nhắm ông làm mục tiêu đặc biệt.

Mức độ đạo đức và trung tín của ông Gióp như thế nào? Trước hết, các câu Kinh Thánh nói rằng ông “trọn vẹn”. Chữ này không có nghĩa “vô tội”, mà chỉ riêng Đức Chúa Giê-su mới xứng đáng. Một cá nhân “trọn vẹn” dưới mắt Đức Chúa Trời là một người đã đạt tới mức độ tăng trưởng nào đó theo sự kỳ vọng của Đức Chúa Trời ở một mốc thời gian. Chữ “trọn vẹn” trong tiếng Hê-bơ-rơ nên dịch là ‘trưởng thành’ – Phỏng trích từ trang 499, quyển số 3 của bộ *The SDA Bible Commentary*. Các kinh nghiệm về sau của ông Gióp chứng tỏ cá tính ông chưa đạt được đến mức hoàn toàn, bởi vì tuy trung tín và ngay thẳng, nhưng ông vẫn còn đang trên đà tăng trưởng.

Kế đó, các câu Kinh Thánh cũng miêu tả ông Gióp là người “chính trực”, hay “ngay thẳng”, “công bình”, hay cũng gọi là “một công dân tốt”.

Thứ Ba, các câu Kinh Thánh cho biết ông “kính sợ Đức Chúa Trời”, mà Thánh Kinh Cựu Ước xem như một thái độ cần thiết phản ánh lòng trung tín. Các chữ ấy cũng được dùng trong Tân Ước để tả người ngoại nào trung tín hầu việc Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên (Công vụ các Sứ đồ 10:2, 22).

Cuối cùng, ông Gióp “lánh khỏi điều ác”, là cách mô tả cá tính của ông Gióp mà chính Đức Chúa Trời cũng đồng ý khi Ngài nói với Sa-tan: “Người có nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chẳng; nơi thế gian chẳng có người nào giống như nó, vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác?” (Gióp 1:8).

Tóm lại, ông Gióp là người của Chúa, tiềm tàng một đức tin mãnh liệt được thể hiện qua lối sống đức độ của ông, thật sự làm gương “cho thế gian, thiên sứ, loài người cùng xem” (I Cô-rinh-tô 4:9) cái tiềm năng vô biên của một người chịu liên kết với Đấng Cơ Đốc.

Kinh Thánh viết rằng ông Gióp quê quán ở xứ U, “vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác?” Nếu sách Gióp ghi lại cuộc đời bạn, bạn muốn câu mở đầu viết như thế nào? “Có một người tên _____, ở trong xứ _____, người _____ và _____, và _____ Đức Chúa Trời, và _____ điều ác?”

ĐƯỜNG ĐI NHƯ SỮA NGỌT

Ông Gióp nặn óc cố suy đoán nguyên nhân của hoàn cảnh hiện tại bằng cách ôn lại quá khứ cùng lối ông đã sống và cuộc đời của ông đã mỹ mãn như thế nào; rồi ông ví von cuộc đời lúc ấy như “Lúc tôi rửa chơn trong sữa” (Gióp 29:6).

Chẳng hạn như trong Gióp 29:2, ông nói: “Như trong các ngày mà Đức Chúa Trời gìn giữ tôi.” Chữ “gìn giữ” trong tiếng Hê-bơ-rơ có chữ gốc được dùng nhiều chỗ trong Cựu Ước để nói về sự coi sóc của Đức Chúa Trời cho dân sự của Ngài (Thi thiên 91:11; Dân số Ký 6:24). Rõ ràng ông Gióp đã có một cuộc sống tốt đẹp nhờ nơi sự gìn giữ và chăm nom của Đức Chúa Trời, nhưng điều quan trọng là ông đã nhận biết điều ấy.

Xin đọc Gióp 29:8-17. Các câu Kinh Thánh này cho biết ông Gióp bị người khác đoán xét như thế nào và ông đối xử với những người bị sa cơ thất thế như thế nào?

Qua đoạn này, chúng ta biết ông Gióp rất được trọng nể, vì Gióp 29:7 hé lộ ông được dành cho ghế tốt ở nơi công cộng: “Khi tôi đi ra đến cửa thành, sửa soạn chỗ ngồi mình tại phố chợ”, nhờ có dự phần trong chính quyền địa phương.

Mọi người, gồm cả tầng lớp thấp hèn nhất trong xã hội, đều tôn kính ông. Người nghèo, kẻ hấp hối, mù lòa, góa bụa, mồ côi, và què quặt—nói chung những người không được nhiều ơn phước như ông—đều được ông tận tình giúp đỡ và an ủi.

“Qua Kinh Thánh, Đức Chúa Trời đã miêu tả chân dung một nhân vật rất thành công, ông Gióp. Cuộc đời ông là thước đo của công thành danh toại, đến nỗi cả hạ giới lẫn thượng giới đều vui mừng vinh danh.” – Phỏng trích từ trang 142, *Education*, của tác giả Ellen G. White.

Thói đời người ta tự nhiên tỏ ra tử tế và kính trọng người giàu sang, nhiều quyền thế và có tiếng tăm. Nhưng bạn đối xử thế nào với những ai cùng túng không có gì để bạn có thể nhờ vả hay có lợi?

MẮT VÀ LÒNG

Các câu Kinh Thánh sau đây thoáng đọc giống như ông Gióp đang khoe khoang sự thánh thiện của mình, là thái độ mà Kinh Thánh không hề tán thành. Nhưng đó không phải là mục đích của ông, vì thật ra ông Gióp đang gắng nhớ lại những hành vi của mình trong quá khứ, cuộc đời nào ông đã sống và loại người nào ông đã đóng vai, hòng chống trả lại lập luận sai lầm cho rằng hành vi trong quá khứ của ông chính là nguyên nhân gây ra các đau khổ hiện tại, một kết luận mà ông Gióp tin rằng không thể nào đúng so với quá khứ vô tội của mình.

Xin đọc Gióp 31:1-23. Ông Gióp nói gì khác về lối sống của ông trước khi bị gian nan?

Xin để ý ông Gióp không chỉ khảo sát hành động ngoại diện của ông, vì câu Kinh Thánh “lòng tôi đi theo con mắt tôi” (Gióp 31:7) chứng tỏ ông cũng suy tư về ý nghĩa sâu xa của sự thánh thiện, của điều phải, điều trái và của luật pháp Đức Chúa Trời. Ông Gióp hiểu rõ rằng ngoài hành động hữu hình, Đức Chúa Trời cũng quan tâm đến tư tưởng nội tâm vô hình của chúng ta (I Sa-mu-ên 16:7; Xuất Ê-díp-tô-ký 20:17; Ma-thi-ơ 5:28). Ông biết: “Nếu lòng tôi bị người nữ quyến dụ” thì cũng ô uế như phạm tội ngoại tình. (Đây là bằng chứng không chối cãi về sự kiện nhân loại trong thời ông Gióp đã biết Đức Chúa Trời là ai từ lâu trước khi về sau Ngài kêu gọi dân Y-sơ-ra-ên làm tuyển dân giao ước làm chứng cho Ngài.)

Xin đọc lời ông Gióp trong Gióp 31:13-15. Tại sao sứ điệp này vô cùng quan trọng?

Trong đoạn Kinh Thánh vừa đọc, ông Gióp đưa ra một chủ trương đạo đức, nhất là vào thời điểm xa xưa của ông, về sự bình đẳng của con người. Người sống trong thời Kinh Thánh không hiểu cũng như không công nhận các quyền hạn phổ quát và các quy luật phổ quát trong cộng đồng nhân loại. Người ta tự cho bộ tộc mình hay dân tộc mình là siêu đẳng hơn và cao quý hơn các nhóm người khác. Tuy nhiên ông Gióp đã có cái nhìn chính xác hơn về nhân quyền, và ông biết các quyền này bắt nguồn từ Đấng Tạo Hóa, là Đấng đã tạo nên loài người. Dưới cách nhìn nào đó, sự suy nghĩ của ông đã đi trước xa thời đại của ông và ngay cả của chúng ta.

NGÔI NHÀ CÁT TRÊN ĐÁ

Xin đọc Gióp 31:24-34. Chúng ta còn biết thêm gì về ông Gióp?

Đức Chúa Trời kể lại các việc Ngài đã làm cho đời sống và nhân cách của ông Gióp, một người rõ ràng thực hành niềm tin của mình, qua đó biểu lộ mối quan hệ mật thiết thật tốt đẹp với Ngài. Niềm tin kiên cường của ông càng khiến các lời than trách của ông thêm phần cay đắng—“Tại sao thảm kịch đã xảy đến với tôi?”—càng phô bày cái bản chất rẻ tiền và vô dụng của các lý lẽ gượng ép của ba người bạn ông.

Nhưng thật ra có một thông điệp quan trọng và sâu xa hơn tiềm ẩn trong cuộc đời trung tín và vâng phục của ông Gióp. Chúng ta hẳn đã để ý thấy có sợi dây ràng buộc chặt chẽ lối sống trong quá khứ của ông với cách ông phản ứng trước các thử thách trong hiện tại. Không phải đơn giản chỉ nhờ may mắn, ngẫu nhiên hay ý chí mà ông Gióp có thể cự tuyệt nỗi cảm xúc trào sôi muốn “phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi!” (Gióp 2:9). Không phải như vậy, nhưng ấy là nhờ nhiều năm phấn đấu vất vả từng giờ từng phút giữ lòng trung tín và vâng phục Đức Chúa Trời, nên đã rèn luyện trong ông một đức tin và cá tính có thể giúp ông giao phó cả cuộc đời vận mạng mình trong tay Ngài, dẫu cho bất cứ điều gì đi nữa có thể xảy đến cho ông.

Xin đọc Ma-thi-ơ 7:22-27. Các câu Kinh Thánh này chứa đựng yếu tố nào để giúp người đọc hiểu rõ tường lý do giữ cho ông Gióp trung tín?

Bí quyết giúp ông Gióp chiến thắng được trong trận chiến khốc liệt nhất của cuộc đời ông thực ra đã có mầm mống từ trong vô số các trận đánh nhỏ trước đó (xin đọc Lu-ca 16:10). Đức tin mạnh như biển, to như núi của ông chính là nguồn năng lực vô tận cho sức mạnh vô song cương quyết không bao giờ thỏa hiệp. Qua ông Gióp chúng ta tìm thấy một trường hợp điển hình của bài học nói về tầm thiết yếu của hành động trong một đời sống nung nấu niềm tin, như đã dạy trong sách Gia-cơ: “Thế thì, người thấy đức tin đồng công với việc làm, và nhờ việc làm mà đức tin được trọn vẹn.” (Gia-cơ 2:22). Câu Kinh Thánh vừa trích quả gỏi ghém trọn vẹn cả một nguyên tắc vô cùng quan trọng cho đời sống Cơ Đốc nhân! Câu chuyện đời của ông Gióp cho thấy ông đã dám sống triệt để theo nguyên tắc quan trọng ấy. Cũng chỉ xương thịt như chúng ta, nhưng bằng ân điển quảng đại của Đức Chúa Trời và các lựa chọn sáng suốt đặt nền tảng trên lòng trung tín, ông Gióp đã sống một cuộc đời trung kiên và luôn vâng phục.

Chúng ta cần phải lựa chọn những điều gì để có thể cũng sống trung tín được như ông Gióp?

SỰ KHÔN NGOAN VÔ LƯỜNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Trong phần đầu của sách Gióp, qua các cuộc thảo luận tới lui giữa các người tham dự, ông Ê-li-pha người Thê-man nói: “Dầu ông công bình, Đấng Toàn năng có vui chi chẳng? tánh hạnh ông trọn vẹn, ấy được ích lợi gì cho Ngài sao?” (Gióp 22:3). Đó là một câu hỏi khó hiểu, nhưng rất đúng nếu chúng ta hiểu biết những diễn tiến trên Thiên Đàng lúc ấy. Đúng vậy, Đức Chúa Trời sẽ rất hài lòng nếu ông Gióp chứng minh ông là người công chính không thể nào bị khuynh đảo, và sẽ rất tốt cho Ngài nếu ông không có chút tí vết, mà cũng là phẩm chất áp dụng cho tất cả mọi kẻ xưng mình là người theo Chúa.

Xin đọc Ma-thi-ơ 5:16. Câu Kinh Thánh này giúp trả lời câu hỏi của ông Ê-li-pha như thế nào?

Chủ đề quan trọng của sách Gióp là ông Gióp có tiếp tục trung tín với Chúa hay không. Đức Chúa Trời đoán chắc ông sẽ. Lòng trung tín không đòi đổi của ông là ưu thế của Ngài trong trận chiến với Sa-tan.

Tuy nhiên việc đánh cá sự trung tín của ông Gióp chỉ là một thành tố nhỏ của cái nhìn toàn diện. Một phần của sứ điệp mà thiên sứ thứ nhất rao báo kêu gọi chúng ta phải “tôn vinh Đức Chúa Trời” (Khải huyền 14:7). Ngoài ra Đức Chúa Giê-su giải thích trong Ma-thi-ơ 5:16 “đặng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời.” Vinh danh Chúa là những gì ông Gióp đã làm và cũng là những gì mỗi người chúng ta có thể làm.

Xin đọc Ê-phê-sô 3:10. Nguyên tắc ghi ở đây được tìm thấy–trên một bình diện nhỏ hơn–trong sách Gióp như thế nào?

Câu Kinh Thánh này và sách Gióp là các ví dụ của sự việc Đức Chúa Trời đang hoạt động trong đời sống của những kẻ theo Ngài, thay đổi tâm tánh họ theo ảnh tượng Ngài để làm sáng danh Ngài. “Ảnh tượng của Đức Chúa Trời phải được tái tạo và biểu hiện qua con người. Tiến trình toàn thiện cá tính của con cái Đức Chúa Trời có liên hệ tới danh dự của Ngài và danh dự của Đức Chúa Giê-su.” – Phòng trích từ trang 671, *The Desire of Ages* của tác giả Ellen G. White. Đời sống ông Gióp là một ví dụ về phương cách mà người ta có thể áp dụng nguyên tắc kể trên. Tuy ông Gióp đã sống nhiều ngàn năm trước, nhưng dân sự của Đức Chúa Trời trong mọi thời đại vẫn được cái vinh dự để sống cách trung tín và chính trực như ông Gióp.

Đặc điểm nào trong đời sống cá nhân bạn mang vinh hiển đến cho Đức Chúa Trời? Câu trả lời của bạn cho bạn biết gì về bản thân, cách sống và phương diện nào bạn cần phải thay đổi?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Phong trào Cải Cách Tin Lành đã làm sống lại chân lý vĩ đại khẳng định sự cứu rỗi chỉ dựa trên đức tin. Chân lý ấy được ghi chép lần đầu trong Thánh Kinh tại vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3:15), kể đó, được làm cho tỏ tường hơn qua cuộc đời của ông Áp-ra-ham (Sáng thế Ký 15:6; Rô-ma 4:3), và sau đó, được hé lộ thêm trải qua suốt lịch sử trong Kinh Thánh, cho mãi đến thời của sứ đồ Phao-lô. Lẽ thật về sự cứu rỗi chỉ dựa trên đức tin bao giờ cũng gồm có hành động của Đức Thánh Linh trong đời sống tín nhân. Đời sống và nhân cách ông Gióp là ví dụ không nhầm lẫn của việc làm của Đức Thánh Linh.

Các nhà nghiên cứu Kinh Thánh đôi khi gọi việc làm của Đức Thánh Linh là “thánh hóa” hay “nên thánh”, nghĩa là “thánh khiết” hay “sống thánh thiện”. Sự thánh hóa vô cùng quan trọng trong Thánh Kinh và chúng ta phải cố gắng hết sức “tìm theo sự nên thánh, vì nếu không nên thánh thì chẳng ai được thấy Đức Chúa Trời” (Hê-bơ-rơ 12:14). Ý nghĩa căn bản của nên thánh là “biệt riêng ra cho mục đích thánh”, chính là ý của Đức Chúa Trời khi Ngài phán cùng tuyển dân giao ước: “Hãy nên thánh, vì ta Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, vốn là thánh” (Lê-vi Ký 19:2).

Ý tưởng căn bản này cũng xuất hiện qua nhiều cách khác trong cả Thánh Kinh Cựu Ước lẫn Tân Ước, nhưng chính yếu là nhằm vào hành động của Đức Chúa Trời trong mỗi chúng ta, và có thể được xem như là sự tăng trưởng của Cơ Đốc nhân về đức hạnh hướng về sự trọn lành, như là “một kinh nghiệm khôn lớn của quá trình cải thiện nhờ quyền năng của Đức Thánh Linh với tinh thần hợp tác của ý chí con người.” – Phòng trích từ trang 296, *Handbook of SDA Theology*.

Sự thánh hóa hay thánh thiện hay sống đạo hạnh là một tiến trình mà chỉ Đức Chúa Trời mới có thể vận động trong chúng ta được, mà chúng ta không hề bị cưỡng bức phải tham gia, và cũng không hề bị ép buộc phải chấp nhận cái ân huệ được xưng công bình ấy. Thay vào đó, chúng ta tự nguyện dâng mình cho Chúa, là Đấng đã xưng chúng ta là công chính dựa trên đức tin của chúng ta, và Ngài cũng làm chúng ta được nên thánh. Ngài biến hóa chúng ta, như đã làm với ông Gióp, theo ảnh tượng của Ngài cho tới khi chúng ta đạt được sự trưởng thành trong Đấng Cơ Đốc. Vì thế, sứ đồ Phao-lô viết: “Hỡi các con, vì các con mà ta lại chịu đau đớn của sự sanh nở, cho đến chừng nào Đấng Christ thành hình trong các con” (Ga-la-ti 4:19). Và Bà Ellen G. White cũng viết: “Đấng Cơ Đốc là khuôn thước cho chúng ta, là tấm gương hoàn toàn và thánh khiết để chúng ta noi theo, tuy không bao giờ bằng được, nhưng ít ra giúp chúng ta bắt chước và cố gắng làm theo một cách tối đa.” – Phòng trích trang 265, *That I May Know Him*.

CÂU HỎI THẢO LUẬN:

1. Chúng ta phải lựa chọn điều gì để giúp Đức Chúa Trời có thể làm được nhiều hơn và lớn lao hơn trong chúng ta? Chỉ Đức Chúa Trời mới thay đổi được lòng người, nhưng họ phải hợp tác với Ngài. Theo bạn, sự hợp tác ấy giống như thế nào và được biểu hiện ra sao?
2. Cô-lô-se 2:6: “Anh em đã nhận Đức Chúa Giê-su Christ thế nào, thì hãy bước đi trong Ngài thế ấy”. Câu này giúp chúng ta thế nào để hiểu sống vâng phục và sống trong đức tin là gì?
3. Làm thế nào chúng ta trên cương vị hội thánh–chứ không phải cá nhân–mang vinh hiển đến cho Đức Chúa Trời trước sự chứng kiến của loài người và thiên sứ?

BÀI SỐ 14

NHỮNG BÀI HỌC TỪ SÁCH GIÓP

CÂU GỐC: “Anh em biết rằng những kẻ nhịn nhục chịu khổ thì chúng ta xứng là có phúc. Anh em đã nghe nói về sự nhịn nhục của Gióp, và thấy cái kết cuộc mà Chúa ban cho người; vì Chúa đầy lòng thương xót và nhơn từ” (Gia-cơ 5:11).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: II Cô-rinh-tô 5:7; Gióp 1-2:8; Ma-thi-ơ 4:10; Ma-thi-ơ 13:39; Giăng 8:1-11; Hê-bơ-rơ 11:10; Hê-bơ-rơ 4:15.

Chúng ta đã đến phần cuối của ba tháng nghiên cứu sách Gióp. Tuy rút tía được nhiều bài học giá trị từ sách Gióp, nhưng vẫn còn nhiều lẽ thật khác chúng ta chưa học hết, vì ngay cả trong thế giới chúng ta sống, bất cứ điều gì người ta học biết được, lại dẫn đưa đến những điều mới lạ hơn cần được học hỏi và khám phá. Cũng như khi học biết về vạn vật học, thiên văn, động vật, hay toán học, chúng ta nhận thức sự hiểu biết hạn hẹp của mình, thì khi học biết về lời Đức Chúa Trời trong Thánh Kinh, chúng ta cũng nhận thức còn biết bao nhiêu điều chúng ta chưa hiểu thấu!

“Chúng ta không nên nghi ngờ lời Chúa nếu chỉ vì không hiểu hết sự mầu nhiệm dưới sự hướng dẫn của Ngài. Nếu thế giới thiên nhiên còn đầy ắp những điều diệu kỳ, lạ lùng vượt quá khả năng hiểu biết của con người; thì có gì đáng ngạc nhiên nếu thế giới thiêng liêng, là một thế giới cao siêu, vẫn còn bao nhiệm mầu con người chưa am tường? Thế giới tâm linh trông đầy bí hiểm chính là do nơi sự kém cỏi và hữu hạn của đầu óc con người, vốn bị ràng buộc vào thế giới vật thể.” – Phỏng trích *Education* của Ellen G. White trang 170.

Làn mây mờ bao phủ sự huyền nhiệm tâm linh sẽ không tan biến hết trong đời này, nhất là trong một cuốn sách đầy sự huyền nhiệm thâm sâu như sách Gióp, mà trong ấy nêu lên những nan đề khúc mắc khó trả lời nhất về đời sống. Tuần này, chúng ta sẽ ôn lại những bài học đã lãnh hội được qua câu chuyện ông Gióp, và hy vọng chúng ta sẽ phần nào được như ông, ghi chặt lòng trung kiên với Chúa, mặc dầu ngày đêm sống dưới áp lực và cám dỗ dữ dội của thế gian băng hoại, đầy nhiều nhương, và ngập tràn đau khổ.

BẰNG ĐỨC TIN CHÚ CHẴNG PHẢI BẰNG MẮT THẤY

Đọc II Cô-rinh-tô 5:7 và 4:18. Chân lý quan trọng nào chúng ta tìm thấy qua các câu này? Làm thế nào các chân lý (lẽ thật) ấy giúp chúng ta vững vàng trong đời sống của những người cố gắng noi theo bước Chúa?

Khi sứ đồ Phao-lô viết những lời trong II Cô-rinh-tô 4:18, ông viết về thời kỳ cuối cùng của thế giới, mà sự nghiên cứu về chủ đề này được gọi là môn học về sự Tận Thế hay Mạt Thế. Các câu Kinh Thánh trích dẫn ở đây chỉ về tương lai, khi Đức Chúa Giê-su sẽ trở lại, và sẽ làm cho những ai tin Ngài trở thành bất tử. Vì lời hứa này chưa được ứng nghiệm, chỉ có đức tin mãnh liệt và quyết tâm tuyệt đối mới giúp chúng ta có thể tiếp tục trông cậy và hướng tới những gì Chúa đã thể hứa cho các con cái yêu dấu của Ngài, nhưng chưa được thực hiện.

Cũng vậy, sách Gióp cho chúng ta thấy một thế giới bí ẩn, trong đó còn nhiều hiện tượng mà chúng ta chưa thấy hoặc chưa hiểu hết, mặc dầu đang sống trong thời hiện đại. Đúng ra, qua khám phá này tới khám phá khác, khoa học đã mở mắt cho con người nhìn thấy vạn vật quá bao la, so với mô kiến thức thật hạn hẹp của họ.

Một mục sư bước lên bục giảng của một nhà thờ lớn trong thành phố nọ, và yêu cầu tất cả hội chúng hãy hoàn toàn yên lặng. Một vài giây trôi qua, không một tiếng động trong nhà thờ, ông mang ra một chiếc radio và vặn thật lớn, đổi liên tục từ đài này sang đài khác, đủ mọi âm thanh phát ra từ chiếc radio. Rồi mục sư hỏi, “Các âm thanh này đến từ đâu? Có phải đến từ chiếc radio này không? Không, các âm thanh này đến từ những làn sóng trong không gian, mà cũng có thật như tiếng nói của tôi đây. Nhưng qua cách cơ thể chúng ta được cấu tạo, chúng ta không thể nghe, thấy, hay sờ mó được các làn sóng âm thanh vô hình đó. Tuy chúng ta không có khả năng sờ đụng được chúng, không có nghĩa là các làn sóng ấy không hiện hữu bên ngoài.”

Xin bạn cho biết còn những sự vật gì khác hiện hữu (chẳng hạn như phóng xạ hay động lực), mà chúng ta không trông thấy được, nhưng chúng vẫn búa vạy chúng ta. Qua các sự kiện như vậy, chúng ta rút ra được bài học thuộc linh nào về sự kiện các lực vô hình đang âm thầm ráo riết hoạt động chung quanh chúng ta, đâu chúng ta không thấy, chúng vẫn có thể ảnh hưởng đời sống chúng ta?

Theo những gì chúng ta đã học trong ba tháng rồi nơi sách Gióp, không nhân vật nào của chuyện Gióp thật sự hiểu và giải thích được những biến cố trong cuộc đời ông. Họ đều là những người tin Đức Chúa Trời, và có một khái niệm về cá tính của Ngài cũng như quyền năng sáng tạo của Ngài. Dầu nhìn thấy những thảm kịch kinh hoàng và nỗi thống khổ tột cùng của ông Gióp, họ không thấy hay có chút khái niệm nào về những diễn biến phía trong hậu trường. Cũng giống vậy, chúng ta không biết gì về những diễn biến trong hậu trường của sân khấu cuộc đời chúng ta, và của thế giới chung quanh chúng ta. Bởi thế, sách Gióp dạy cho chúng ta biết rằng, chúng ta phải ráng tìm cách rèn luyện tâm thần để có thể sống bằng đức tin. Chúng ta cần phải biết cái kém cỏi của mình và tính cách nhỏ bé của tri thức mình.

ÁC NHÂN

Một trong những câu hỏi lớn luôn bức rức con người là đề tài về điều ác, bao gồm tội ác và tất cả những gì xấu xa. Nhiều triết gia và ngay cả một số thần học gia từ chối không nhìn nhận sự hiện hữu của điều ác, và họ quan niệm chỉ có điều “thiện” mới hiện hữu, và người ta nên ngưng dùng chữ “ác”. Nhưng cũng có rất nhiều người khác bác bỏ tư tưởng trên, quả quyết điều “ác” có thật, là một phần của thế giới hiện thực. Chúng ta có thể cãi tới cãi lui về sự hiện hữu của điều ác, nhưng một điều chúng ta có thể đoán chắc là “khi chúng ta thấy điều ác, chúng ta nhận biết ngay nó là điều ác.”

Điều ác hay điều xấu xa không tốt, đôi khi được phân loại ra làm hai thứ: sự tàn ác của thiên nhiên, và sự tàn ác về luân lý. Sự tàn ác của thiên nhiên thường được gọi là thiên tai như động đất, bão lụt, bệnh tật, dịch lệ. Sự ác độc về luân lý là những hành động hãm hại tàn nhẫn do chính con người cố ý làm, như giết người, mưu sát, trộm cướp, hành hạ lẫn nhau.

Nhiều giả thuyết đã được đưa ra để giải thích tại sao có những điều xấu, điều không hay trong vũ trụ. Là tín hữu Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta tin rằng Kinh Thánh dạy điều ác bắt đầu từ một kẻ được thọ tạo, là Sa-tan. Tuy nhiên, một số người khác bác bỏ sự hiện hữu của Sa-tan, và phủ nhận sự kiện Sa-tan là một Kẻ Ác đang cố tìm cách hãm hại con người.

Thật ra, sự thật về Sa-tan đã được thảo luận cặn kẽ trong sách Gióp.

Đọc Gióp 1:1 đến 2:8. Hai đoạn này giúp chúng ta nhận diện thể nào việc làm của Sa-tan qua bao đau khổ đang lan tràn trong thế giới?

Trong trường hợp của ông Gióp, Sa-tan trực tiếp mang điềm gở đến cho ông, gồm cả những tàn ác thiên nhiên lẫn ác độc luân lý. Nhưng sách Gióp không chủ trương bất cứ điều ác nào hay đau khổ nào cũng là việc làm của quỷ sứ. Như các nhân vật trong câu chuyện của sách Gióp, chúng ta cũng không biết lý do hay nguyên nhân nào gây ra những điều xấu xa, tàn ác. Thật sự, tên của Sa-tan không bao giờ được trực tiếp nhắc đến trong cuộc đàm thoại của ông Gióp và các người bạn khi bàn về những tai ương trong cuộc đời ông, mà trái lại, họ đổ lỗi nơi tay Đức Chúa Trời và lỗi của ông Gióp, nhưng không ai nhắc đến Sa-tan. Thế nào đi nữa, sách Gióp phải cho chúng ta thấy vào lúc chung cuộc ai sẽ chịu trách nhiệm cho những điều ác hoành hành trên trần thế.

Đọc Khải huyền 12:12; Ma-thi-ơ 4:10; 13:39; Lu-ca 8:12; 13:16; 22:3, 31; Công vụ 5:3; và I Phi-e-rơ 5:8. Các câu này cho chúng ta thấy Sa-tan thật sự như thế nào? Và quan trọng hơn nữa, trong đời sống của bạn, bạn thấy thí dụ nào về ảnh hưởng của Sa-tan? Bạn cần phải làm gì để được bảo vệ khỏi sự tấn công của ma quỷ?

VỚI BẰNG HỮU NHƯ THẾ NÀY...

Qua những gì sách Gióp ghi lại, ba người bạn và luôn cả người thứ tư, khi khuyên răn và an ủi ông Gióp, đều nói với tất cả thiện tâm. Khi nghe về những tai nạn và những chuyện đau buồn xảy đến với ông Gióp, họ đã đến để cùng than khóc với ông và an ủi ông (Gióp 2:11). Lẽ ra ông Gióp phải là người mở lời trước, để thổ lộ tấm lòng đắng cay sầu khổ do những hoạn nạn xảy đến cho mình, nhưng ba người bạn, cảm thấy cần phải lên tiếng trước để khiến trách ông, đã lên mặt đạo đức, thay vì dùng lời an ủi và khích lệ để giúp bạn mình người ngoại bớt nỗi buồn đau.

Từ người này đến người khác, lời nói của họ đều sai lầm. Nhưng giả thử những phân tích của họ là đúng. Giả thử những tai nạn đến với Gióp là vì ông đáng phải nhận chịu các điều ấy. Trên cương vị niềm tin tôn giáo, có thể các bạn của ông Gióp đã nói đúng, nhưng ngay cả như vậy thì có ích lợi gì? Trong hoàn cảnh của ông Gióp vào thời điểm ấy của cuộc đời ông, ông có cần phải nghe những lời “buộc tội” của họ hay tốt hơn cần nghe những lời nào khác?

Đọc Giảng 8:1-11. Đức Chúa Giê-su cho thấy yếu tố nào mà các bạn của Gióp đã thiếu?

Trong câu chuyện mới trích dẫn, so với chuyện ông Gióp, có khác biệt quan trọng nào giữa sự kiện người đàn bà phạm tội và đâm bị cáo buộc và sự kiện ông Gióp bị các bạn lên án? Người đàn bà đã thực sự phạm tội mà người ta tố cáo, dấu tội của nàng có thể nhẹ hơn tội của một số người kéo nàng ra đòi ném đá; ngược lại ông Gióp không phạm những tội mà các bạn ông đã chỉ trích và buộc tội ông. Nhưng cho dầu ông Gióp có phạm tội chẳng khác chi người đàn bà đã phạm tội, thì điều ông cần nhất trong giai đoạn ấy là điều người đàn bà đã nhận lãnh từ Đức Chúa Giê-su: Ân điển và sự tha thứ của Đức Chúa Trời.

“Đức Chúa Giê-su tha tội cho người đàn bà và khuyến khích nàng hãy sống một cuộc sống mới, tốt đẹp hơn. Qua hành động tha tội ấy, cá tính của Đức Chúa Giê-su đã tỏa sáng với một nét đẹp toàn thiện. Tuy Chúa không làm cho hậu quả của tội lỗi bớt đi, hay làm cho tâm hồn kẻ phạm tội cảm thấy nhẹ nhõm hơn, Ngài tránh chỉ trích, mà tìm cách cứu vớt. Cả thế gian nhìn người đàn bà với cặp mắt khinh khi, nhưng những lời từ bi Chúa phán ra là những lời đầy an ủi và ngọt ngào hy vọng.” – Phỏng trích trang 462, *The Desire of Ages*, của tác giả Ellen G. White.

Chúng ta phải học cách nào để có thêm lòng nhân từ đối với những ai đang đau khổ, ngay cả nếu đó là hậu quả chính họ gây ra?

NHIỀU HƠN CÁ GAI GỐC VÀ TẬT LÊ

Chúng ta biết đường đời không phải lúc nào cũng hanh thông suôn sẻ. Ngay tại Vườn Ê-dên, sau khi loài người phạm tội, chúng ta đã thấy trước đời sống con người sẽ gian nan đến thế nào. Chẳng hạn, Đức Chúa Trời đã nói cho tổ phụ chúng ta biết những điều nào có thể xảy đến với họ do hậu quả của tội lỗi (đọc Sáng thế Ký 3:16-24). Nhưng đây chỉ là những cảnh báo trước, chứ Ngài không cho biết chi tiết sự khổ đau, “gai gốc và tật lê”, là như thế nào. Nếu chỉ là gai gốc và cây tật lê không thôi, thì cuộc sống đã không đến nỗi giống như thực trạng chúng ta đang đối diện! Đào mắt một vòng nhìn thế giới chung quanh, chúng ta thấy đời này sao đầy thống khổ, bệnh tật, nghèo đói, chiến tranh, hung bạo, thất vọng, ô nhiễm, bất công, và còn bao tẻ trạng khác. Sử gia Herodotus có viết về một nền văn hóa mà trong ấy người ta than khóc mỗi khi có một đứa bé chào đời, vì biết nó sẽ lãnh chịu nhiều nhọc nhằn, gian nan khi đến tuổi trưởng thành. Phong tục này mới nghe thật tẻ bạc, nhưng ai có thể trách họ được?

Trái lại sách Gióp chứa đựng một thông điệp lạc quan mang nhiều hy vọng cho chúng ta về tình trạng con người. Ba tháng qua chúng ta đã học và đã thấy Gióp là hình ảnh tượng trưng cho mọi cá nhân bị đau khổ. Nhiều người trong chúng ta đã đau khổ quá nhiều, đến nỗi cảm thấy những thống khổ của mình còn nặng nề hơn cả các tội lỗi mà mình đã phạm, và vì vậy, dường như có sự bất công cho Gióp cũng như cho cả chúng ta.

Rõ ràng sách Gióp truyền đạt cho chúng ta một chân lý quan trọng: thật có một Đức Chúa Trời công bình và toàn tri, và Ngài biết, cũng như hứa rằng những thống khổ chống chọi trên đời vai chúng ta không phải là hoàn toàn vô ích để “rời sẽ chẳng đi đến đâu hay lợi ích gì cho chúng ta”.

Các tác giả vô thần thường gặp khó khăn khi cố gắng thấu hiểu cái vô nghĩa của đời sống, bởi vì cuối cùng nó cũng chấm dứt và chìm vào hư vô vĩnh viễn. Họ khắc khoải, họ dày vò để tìm câu trả lời, nhưng tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Sự sống của đời này tự nó chẳng hứa hẹn được điều gì cả. Có một triết lý của những người không tin gọi là “thuyết hư vô” (*nihilism*), đến từ chữ La-tinh “*nihil*”, có nghĩa là “trống không”. Thuyết hư vô chủ trương thế giới và cuộc đời chúng ta hoàn toàn vô nghĩa, trống không.

Những sách Gióp hướng tâm nhìn của chúng ta đến Đức Chúa Trời ở một thiên đàng cao xa hơn cái cõi hư vô mà nhiều người mang ảo tưởng một ngày kia họ sẽ đạt đến. Sách Gióp chỉ cho chúng ta thấy Đức Chúa Trời, và khơi dậy trong chúng ta một niềm hy vọng tươi sáng về sự sống vĩnh hằng nơi thiên đàng diễm tuyệt; chứ không phải chúng ta chỉ sống tạm bợ để rồi bị cái động lực tàn nhẫn của vũ trụ vô tình cuốn hút vào cõi hư vô mịt mờ; bèn là có Đức Chúa Trời, và Ngài lưu tâm đến mọi diễn biến trong cuộc đời chúng ta, và hứa sẽ tái tạo mọi sự. Dầu có câu hỏi nào không có câu trả lời trong sách Gióp, sách này vẫn để lại cho chúng ta một hy vọng cao hơn tất cả mọi hy vọng, là niềm hy vọng về một hiện thực quá sức hiểu biết, quá khả năng rời, thấy và cảm được của con người.

Hãy chia sẻ với tín hữu trong lớp những câu Kinh Thánh nào bạn cảm thấy đem đến cho bạn niềm hy vọng cao đẹp hơn bất kỳ những gì đang xảy ra nơi trần thế này. (Đọc, chẳng hạn, Hê-bơ-rơ 11:10; Khải huyền 21:2).

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU VÀ NHÂN VẬT GIÓP

Các học viên nghiên cứu Kinh Thánh qua mọi thời đại đều cố gắng tìm kiếm những sự việc xảy ra trong câu chuyện của Gióp, mà cũng xảy ra trong câu chuyện của Đức Chúa Giê-su. Ông Gióp không nhất thiết là một hình bóng về Đức Chúa Giê-su, nhưng ông cũng có những điểm tương đồng khi đối chiếu với cuộc đời Ngài, mà qua đó chúng ta rút được thêm một bài học nữa về cái giá quá đắt mà Đức Chúa Giê-su phải trả cho hành động hy sinh cứu chuộc nhân loại.

So sánh Gióp 1:1 với I Giăng 2:1; Gia-cơ 5:6; và Công vụ 3:14. Các câu này có điểm tương đồng nào?

Đọc Ma-thi-ơ 4:1-11. Đức Chúa Giê-su và ông Gióp giống nhau qua những cách nào?

Đọc Ma-thi-ơ 8 26:11; Lu-ca 11:15, 16; và Giăng 18:30. Các câu này diễn tả những gian nan và các vụ cáo mà Đức Chúa Giê-su đã bị. Hãy so sánh kinh nghiệm này của Chúa với kinh nghiệm của ông Gióp. Gióp 1:22 với Hê-bơ-rơ 4:15 có điểm tương đồng nào?

Hai câu này cho thấy những so sánh khá lý thú về các kinh nghiệm của ông Gióp và của Đức Chúa Giê-su. Ngài là Đấng không hề phạm tội; Ông Gióp, dĩ nhiên không phải là một người vô tội, nhưng là một người công bình, và cuộc sống ông mang lại lời ngợi khen và vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Ông Gióp cũng đã bị ma quỷ cám dỗ như Đức Chúa Giê-su. Toàn sách Gióp ghi lại những lời buộc tội mà ông Gióp đã phải lắng nghe; Đức Chúa Giê-su cũng bị người ta phỉ báng bằng những lời tố cáo gian dối.

Nhưng quan trọng hơn cả, mặc mọi nghịch cảnh, ông Gióp vẫn hết lòng trung thành với Đức Giê-hô-va. Và phước hạnh hơn hết thảy cho chúng ta, Đức Chúa Giê-su cũng không hề vấp phạm. Rất nhiều thử thách và cám dỗ đã huy động để quyến rũ và áp đảo Ngài, nhưng Ngài vẫn kiên trì giữ vững đời sống hoàn toàn trong sạch, không chút bợn nhơ, một đời sống rõ ràng phản ánh bản chất toàn thiện của Đức Chúa Trời, như lời sách Hê-bơ-rơ 1:3 có nói, “Con (Đức Chúa Giê-su) là sự chói sáng của sự vinh hiển Đức Chúa Trời và hình bóng của bốn thể Ngài”. Chỉ riêng Ngài mới có sự công bình tuyệt đối, là yếu tố cần thiết cho tiến trình cứu rỗi, “Tức là sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Giê-su Christ, cho mọi người nào tin, chẳng có phân biệt chi hết.” (Rô-ma 3:22).

Gióp trải qua vô số truân chuyên, nhưng nỗi đoạn trường sâu xa và lòng trung tín không lỗi của ông vẫn còn quá bé nhỏ so với sự thống khổ cùng cực và sự trọn vẹn sáng chói của Đức Chúa Giê-su, Đấng Cứu Chuộc của ông. Ngài cũng là Đấng Cứu Chuộc cho mỗi người chúng ta. Chắc chắn Đức Chúa Giê-su sẽ trở lại, và “Còn tôi, tôi biết rằng Đấng cứu chuộc tôi vẫn sống, Đến lúc cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất” (Gióp 19:25).

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Qua bao thời đại, sách Gióp đã làm rung động, dạy dỗ và thách thức độc giả của Giu-đa giáo, Cơ Đốc giáo, và cả Hồi giáo. (Người Hồi giáo có riêng một bộ sách Gióp tương tự bản của Kinh Thánh chúng ta). Chữ thách thức được dùng ở đây vì sách Gióp lưu lại trong tâm hồn người đọc nhiều câu hỏi dạy dứt không trả lời được. Có lẽ chúng ta không nên ngạc nhiên về điều đó. Nói cho cùng, từ sách Sáng thế Ký đến sách Khải huyền, sách nào của Kinh Thánh mà chẳng để lại cho chúng ta những nghi vấn không lời giải đáp? Dầu học hết quyển Kinh Thánh, nó cũng không trả lời được hết mọi câu hỏi mà chính nó đặt ra. Trong mọi chủ đề mà Thánh Kinh đề cập, chỉ có sự băng hoại của nhân loại và kế hoạch cứu chuộc con người là các đề tài bất diệt chúng ta sẽ tiếp tục học hỏi mãi mãi (Xin đọc trang 678, *The Great Controversy*). Bởi vậy, chúng ta không nên kỳ vọng chỉ một cuốn sách duy nhất trong Kinh Thánh mà có thể giải tỏa hết mọi ưu tư của chúng ta ngày hôm nay.

Nhưng sách Gióp không phải là một quyển sách lẻ loi biệt lập; nó có liên hệ mật thiết với các phần khác trong bức tranh tổng thể được tô vẽ bằng Lời của Chúa. Và, trong vai trò là một bộ phận của bức tranh thần học thiêng liêng nhiều màu sắc ấy, sách Gióp truyền đạt cho tín nhân một sứ điệp đầy quyền năng của Chúa, rằng họ phải cương quyết giữ lòng cao ngạo cỡ tín trung mà xông thẳng vào bão táp cuộc đời. Ông Gióp là tấm gương sáng của một cá nhân đã sống đúng theo lời Đức Chúa Giê-su dạy: “Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu” (Ma-thi-ơ 24:13). Bao tín đồ của Chúa đã cố gắng sống cách ngay thẳng, nhưng lại gặp nhiều cám dỗ thử rèn trăm bề. Bao tín đồ đã cố gắng sống cuộc đời trung tín, thì phải đối diện với những thách đố lớn lao làm dao động đức tin. Những tín đồ ước mong sự bình an yên ủi trong Chúa, thì bị vu oan kết tội. Sách Gióp minh họa bức chân dung của một nhân vật đã trải qua tất cả các trải nghiệm vừa kể, nhưng vẫn giữ vững không lay chuyển đức tin nơi Chúa Toàn năng của mình. Bởi đức tin và ân điển, chúng ta đặt trọn niềm tin và cuộc đời mình nơi Đấng đã chết thay trên thập giá cho ông Gióp, và cho mỗi người chúng ta. Sứ điệp cho chúng ta là, “Hãy đi và làm như vậy” (Lu-ca 10:37). Nói cách khác, Đức Chúa Trời khuyến khích chúng ta hãy có niềm tin sắt son và trọn lòng tin tưởng nơi người Con yêu dấu của Ngài như ông Gióp đã làm.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy thử đặt mình vào vị trí của một người Do Thái, đã học sách Gióp và sống trong một thời kỳ trước khi Đức Chúa Giê-su ra đời. Theo bạn, người Do Thái ấy có câu hỏi nào khác với câu hỏi của chúng ta, là hậu thế đã biết việc Đức Chúa Giê-su giảng phạm? Bạn có nghĩ là, nhờ chúng ta biết Đức Chúa Giê-su và biết Ngài đã làm những gì cho mỗi người chúng ta, nên chúng ta hiểu sách Gióp tỏ tường hơn không?
2. Nếu một ngày kia sẽ gặp ông Gióp nơi thiên đàng, bạn có câu hỏi nào cho ông ta và tại sao?
3. Còn nghi vấn hoặc vấn đề nào khác trong sách Gióp mà chúng ta đã không nghiên cứu trong ba tháng vừa qua?
4. Bài học thiêng liêng quan trọng nào bạn đã học được qua sự nghiên cứu sách Gióp? Xin chia sẻ câu trả lời của bạn với các học viên khác trong lớp.

